

சமூக அறிவு

CAMŪKA AṚIVU

தொகுதி 2 இதழ் 1 & 2 ஜூலை 2005

சமூகம், அதன் அசைவியக்கம் பற்றிய ஓர் ஆய்விதழ்

சமூக அறிவு

சமூகம், அதன் அசைவியக்கம் பற்றிய ஓர் ஆய்விதழ்

ஆசிரியர் :

பேராசிரியர் வி. நித்தியானந்தம் (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

ஆலோசகர் குழு :

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

பேராசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன்

பேராசிரியர் வி.பி.சிவநாதன்

நிர்வாகம் ஆசிரியர் :

கணேசலிங்கம் குமரன்

'சமூக அறிவு' குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வருடம் இருமுறை (தை, ஆடி) வெளியிடப்படும் புலமைதர உசாவல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சமூகம் அதன் அசைவியக்கம் பற்றிய புலமைப் பேறுகளை ஒருங்கிணைக்கும் ஓர் ஆய்விதழ் ஆகும்.

இவ்வாய்விதழ் தொடர்பான கடிதங்களும், கட்டுரைகளும், மதிப்பீட்டுக்கான நூல்களும் பின்வரும் முகவரிக்கு அனுப்பிவைக்கப்படல் வேண்டும்:

குமரன் புத்தக இல்லம்

இல. 361½ டாம் வீதி, கொழும்பு-12, இலங்கை

தொலைபேசி இல. : 242 1388

மின்அஞ்சல் : kumbh@sltnet.lk

CAMŪKAARIVU - A refereed journal devoted to the study of society and its dynamics, published biannually (January and July) by Kumaran Book House, 361½, Dam Street, Colombo 12, Sri Lanka. Telephone: 242 1388; E-mail: kumbh@sltnet.lk

Journal Editor: Prof.V.Nithyanandam

ISSN 1391-9830

சமூக அறிவு

தொகுதி - 2 ★ ஆடி - 2005 ★ இதழ் - 1&2

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

1. 'இலங்கை வரலாற்றின் பிரச்சினைகளும்'
'வரலாறு பற்றிய பயமும்'
- சுதர்சன் செனிவீரட்ண
2. தமிழில் இலக்கியப்பாட மீட்பு :
உ.வே.சா.வின் 150வது ஆண்டு நினைவின்
வழிக் கிளம்பும் இலக்கிய வரலாற்று நிலை
நின்ற ஒரு சிந்திப்பு
- கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
3. முரண்பாட்டுத் தீர்வும் பேச்சுவார்த்தையும் -II
- ஜயதேவ உயங்கொட
4. தகவலும் ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தின்
தகவல் அணுகுகையும்
- எஸ். அருளானந்தம்

நூலாய்வு

இலங்கையிற் பொருளாதாரக் கொள்கை:
எழுவினாக்களும் வாதங்களும்

- வீ.நித்தியானந்தம்

நூல் விமர்சனம்

இலங்கைத் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும்

- பொ. இரகுபதி

அறிவின் இழப்பு

ரெஜி சிறிவர்தன

தர்மரட்ணம் சிவராம்

லால் ஜெயவர்தன

'இலங்கை வரலாற்றின் பிரச்சினைகளும்'

'வரலாறு பற்றிய பயமும்'*

சுதர்சன் செனிவிரட்ண **

வரலாறு, அதனுடன் இணைந்த பிற துணை துறைகள், வரலாற்றைக் கற்பது என்பவற்றில் இடம் பெற்று வரும் மாற்றங்களைக் கட்டுரை படம் பிடிக்க முனைகின்றது. சமூக வரலாறு என்பதிலிருந்து சமூகத்தைப் பற்றிய வரலாறு என்பதாக ஏற்பட்ட மாறுபாடு அழகியல், பொருளாதாரம், சமூகம், சமயம் என்ற இன்னோரன்னவற்றை உள்ளடக்குவதாயிருந்தது. அதன் இன்னொரு முக்கிய பரிமாணமாக வரலாற்றில் 'நாம்' 'எமது' என்பவற்றுக்கு அப்பால் 'பிறர்' என்ற எண்ணக்கருவின் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இவ்வாறு 'பிறர்' என்பதன் முக்கிய கூறுகள் உள்ளடக்கப்படும் போது இலங்கையின் பண்டைய வரலாற்றுக் காலத்தின் பொருளாதார நிலைமை பற்றி மேலெழக் கூடிய புதிய அம்சங்கள் பலவும் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன.

* இக்கட்டுரை பேராசிரியர் G.C. மெண்டிஸ் நினைவுப் பேருரை வரிசையில் "Problems of Ceylon History" and "The Fear of History" என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் சுதர்சன் செனிவிரட்ண அவர்கள் அண்மையில் வழங்கிய உரையின் தமிழாக்கம். மொழி பெயர்ப்பு : திரு.க.சண்முகலிங்கம்.

** பேராசிரியர், தொல்லியற் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

முகவுரை :

நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்க புலமையாளர்கள் கூடியிருக்கும் இந்த அவையிலே ஜி.சி. மென்டிஸ் ஞாபகார்த்தச் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டு உண்மையில் நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதனை ஒரு கௌரவமாகவும் கருதுகிறேன். கலாநிதி மென்டிஸ் அவர்களைச் சந்தித்து அளாவும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் நான் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற காலத்தில் இருந்து அவரது எழுத்துக்களைப் படித்திருக்கிறேன். அவருடைய "பண்டைய இலங்கை வரலாறு" (The Early History of Ceylon) என்னும் நூல் மூலம் தான் நான் இந்நாட்டின் வரலாறு பற்றிச் சரியான முறையில் முதன்முதல் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்தேன். அந்நூலில் வெத்தர்களின் (Vedda) குடும்பம் ஒன்று குகையொன்றின் வாயிலில் நிற்பதான படம் ஒன்று உள்ளது. இலங்கையின் "வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தின் உயிரோவியம்" என்று கூறத்தக்க அந்தப் படம் என் மனத்தில் ஆழமான பதிவை ஏற்படுத்தியது. எனக்கு வரலாற்றில் ஒரு விருப்பத்தை முதலில் ஏற்படுத்தியது அந்தப்படம்தான். அன்று தொடக்கம் வரலாற்றாய்வின் அகழ்வாராய்ச்சியாளன் என்ற நிலை வரையான எனது வாழ்க்கையில் பெருவிருப்புக்குரிய ஒரு விடயப் பொருளாக வரலாறு என்னும் இத்துறை அமைந்து விட்டது.

இந்த நினைவுச் சொற்பொழிவுத் தொடரில் முன்னைய ஆண்டுகளில் பல சிறப்புமிக்க அறிஞர் பெருமக்கள் உரையாற்றி உள்ளார்கள். வரலாறு, சமூகம் என்ற இரு விடயங்கள் தொடர்பாகவும் அவர்கள் பெறுமதிமிக்க பங்களிப்பைத் தமது உரைகளின் மூலம் நல்கினர். மேன்மை மிகு இத்தகு அறிஞர் பெருமக்கள் சென்ற இப்பாதையில் நானும் எனது தடத்தைப் பதிப்பதற்கு கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பமாகக் கருதிப் பெருமகிழ்வடைகிறேன். எனது இன்றைய உரைக்கான விடயப்பொருள் "இலங்கையின் வரலாற்றின் பிரச்சினைகள்" என்ற தலைப்பையும் 'வரலாறு பற்றிய பயம்' என்ற இன்னொரு தலைப்பையும் இணைத்ததாக உள்ளது. முன்னது கலாநிதி ஜி.சி.மென்டிஸ் அவர்கள் எழுதிய நூல் ஒன்றின் தலைப்புப் பெயர். மற்றது பேராசிரியர் சர்வபள்ளி கோபால் அவர்கள் 1978 ம் ஆண்டில் ஐவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையொன்றின் தலைப்பு. எமது நாட்டில் அகழ்வாராய்ச்சி, வரலாறு என்னும் இரு துறைகளிலும் நிலவும் சூழலை மனதில் கொண்டு இந்த இரு தலைப்புக்களையும் ஒன்றிணைத்த விடயப் பொருளில் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் உருவாகியது. தென்ஆசியாவின் வரலாறு பற்றிப் பொதுவாகவும்

இலங்கையின் முந்து வரலாறு பற்றிக் குறிப்பாகவும் (கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டு - கி.பி 4ம் நூற்றாண்டு வரை) எனது உரையில் ஆராய விரும்புகிறேன்.

மென்டிஸ் போன்ற ஒரு வரலாற்றாய்வாளரைக் காலத்திற்குக் காலம் இப்படியாக நினைவு கூரும் நிகழ்வுகள் வரலாற்றுக் கல்விக்கு புத்தாக்கம் தருவதாகும். சமகால சமூகவாழ்வில் வரலாறு பற்றிய சிந்தனையின் வழியாக புதிய விடயங்களை முன்வைப்பதற்கும் அவற்றை விமர்சன நோக்கிப் பரிசீலிப்பதற்கும் ஏற்ற சிறந்த அரங்கமாக இவை விளங்குகின்றன. வரலாற்றை நாம் புதிய கோணத்திற் பார்ப்பதற்கும், கடந்த காலத்தினை உணர்வு பூர்வமாக மீள் ஒழுங்கமைத்துப் பார்க்கவும் உதவுகிறது. கடந்த காலத்தை நாம் ஒழுங்கமைத்துப்பார்க்கும் முறைகளைப் பரிசீலிக்கவும் வேண்டும். அத்தோடு "நிகழ்காலத்தில் கடந்தகாலத்தைப் பார்த்தல்" "கடந்த காலத்தில் நிகழ்காலத்தைக் காணுதல்" என்ற இருவகை இயங்கியற் செயற்பாடுகளையும் நாம் நுனிந்து நோக்குதல் வேண்டும். கடந்த காலத்தை இறந்தகாலமாகப் (dead past) பார்க்காமல் வாழும் காலமாகப் பார்த்தல் வேண்டும். எமது இன்றைய காலத்தின் வாழ்விற்கு பழமையின் பங்கு, பணி யாது? அதன் வகிபாகம் என்ன? எமது காலத்தின் மதிப்பீடுகளுக்கு அதனை எவ்வகையிற் பொருத்துவது என்ற வகையிற் கடந்த காலத்தை நாம் பார்த்தல் வேண்டும். வரலாறும் அதனோடு இணைந்த ஏனைய துறைகளிலும் அத்துடன் வரலாற்றைக் கற்கும் முறையிலும் பெருமாற்றம் நிகழ்ந்து வருகிறது. வரலாற்றைத் தமக்கென உரிமை கொண்டாடுவோர் யார்? எவர்? (Who owns the past); வரலாற்றில் இடம் இல்லை என ஒதுக்கப்பட்டோர் யாவர்? (excluded past); வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்டவர்கள், மறைந்தவர்கள் யார்? (hidden in history) ஆகிய விடயங்களை ஆராய்வதால் வரலாற்று ஆராய்வு தன் எல்லைகளை விரித்துள்ளது. வரலாற்று உணர்வு என்பதனை இன்று பொருள் கொள்ளும் முறை மாறிவிட்டது. பண்டைய காலத்தை உயர்த்திப் புகழ்தலும் மனோரம்மியமான கற்பனைகளை விரிப்பதும் தான் வரலாற்று உணர்வு அன்று. வரலாற்று அசைவியக்கத்தை நுட்பமாகப் பரிசீலனை செய்யும் திறன்மிகு கலையாக வரலாறு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. வரலாற்றின் அசைவியக்கத்தை மனிதரின் சிந்தனையும் நடத்தையும் எப்படி நெறிப்படுத்தின என்பதை அது ஆராய்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, வரலாற்றை ஆராயும், வரலாற்றாய்வாளனின் ஆளுமையையும் அது மதிப்பீடு செய்கிறது. எமது நாடு பற்றிய வரலாற்றாய்வின் சொல்லாடல் மேற்கிளம்பாது, உள்ளே அழுங்கி இருந்த பலவிடயங்களைச் சொல்லாடலின் விடயப் பொருளாக்கும் தேவை இன்று உருவாகியுள்ளது.

இலங்கை வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளுதல் தொடர்பான எண்ணக்-
கருக்களின் சட்டகம் ஒன்றை மென்டிஸ் அவர்கள் தமது "இலங்கை
வரலாற்றின் பிரச்சினைகள்" நூலின் முன்னுரையில் முன்மொழிகின்றார்:
"வரலாறு என்றால் என்ன என்ற வரைவிலக்கணம் பற்றிய அறிவீனம்
பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மையான காரணமாக உள்ளது. இலக்கிய
உண்மைகளையும் சமய உண்மைகளையும் வரலாற்று உண்மைகளில்
இருந்து பிரித்தறியத் தெரியாமை காரணமாகவும் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன.
அண்மைக் காலத்தில் வரலாற்று ஆய்வு தொடர்பாக ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள்
பற்றி வரலாற்றாய்வாளர்களே தெரியாமல் இருப்பது பிரச்சினைகளுக்கான
இன்னோர் காரணம்" வரலாற்று மனிதர்களையும், புராணங்களிற் கூறப்படும்
அதிமானுட கற்பனை மனிதர்களையும் பிரித்தறிவதற்கான முறையிய-
லின் தேவையை மென்டிஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். வரலாற்று
நிகழ்வுகளை அது பற்றிய கதைகளை பழைய மரபுக்கதைகளில் (Leg-
end) இருந்து பிரித்தறிவது எப்படி? வரலாற்று உண்மைகளைச் சமய
நம்பிக்கைகளில் இருந்து பிரித்தறிவது எப்படி? பண்டைக்கால வரலாற்று
நூல்களை நவீன கால வரலாற்று நூல்களுடன் ஒப்பிடுவது எப்படி? போன்ற
முக்கியமான கேள்விகளை மென்டிஸ் அவர்கள் வினாவுகின்றார்
(மேற்குறித்த நூல் vi).

மென்டிஸ் அவர்கள் அனுபவ உண்மைகளுக்கும் தரவுகளுக்கும்
(empirical data) முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். அதே சமயம் குறித்த
வகையான நிலைமைகள் இன்னொன்றாக மாறியது ஏன்? எப்படி? என்ற
காரணகாரிய ஆய்வுமுறைக்கும் முதன்மையளித்தார். "வரலாறு என்பது
மாற்றம் பற்றியும் மாற்றத்திற்கான காரணங்கள் பற்றியும் ஆராய்வது,
(மென்டிஸ் 15) என்றார் அவர். "நவீன வரலாறு ஒன்றை உருவாக்கும்
வேலையைத் தரவுகளைப் புதிய அடிப்படையில் திரட்டுவதன் மூலம் நாம்
தொடங்க வேண்டும்." என்றும் கூறினார். பழைய நூல்களினைப் படிக்கும்
பொழுது மேலோட்டமாகத் தெரிவனவற்றுக்கு அப்பால் உள்ளே புதைந்-
திருக்கும் செய்திகளை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்றார். சாசனவியல்,
புவியியல், அகழ்வாராய்ச்சி, இனவரைவியல், மொழியியல் போன்ற
துறைகளின் துணையுடன் வரலாற்று ஆய்வு நிகழ்த்தப்படவேண்டியதன்
அவசியத்தன்மையையும் அவர் எடுத்துக் கூறினார் (மென்டிஸ் 79).

"இந்த வகையில் சான்றாதாரங்களைக் கொண்டு, அரசியல் ,
பொருளியல், சமூக முறைமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களிற்கான காரணங்-
களைத் தெரிந்து வரலாற்றினை நாம் மீளக் கட்டியமைக்க வேண்டும்" என்று
அவர் முடிவு செய்தார் (மென்டிஸ் 80). வரலாற்று வரைவு முறையியல் பற்றிய

தமது சிந்தனைகளுக்கு ஈ.எச். கார் அவர்களின் "வரலாறு என்றால் என்ன? என்னும் நூல் பெரும் உந்துதலாக இருந்தது என மென்டிஸ் கூறியிருக்கிறார். 1961ம் ஆண்டில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் ஈ.எச்.கார் ஆற்றிய ஜோர்ஜ் மக்கியுலி றெவெலியன் நினைவுப் பேருரைதான்" வரலாறு என்றால் என்ன? (What is History) என்னும் நூல், குறிப்பிட்ட நிறுவனச் சூழலில் அமையும் மக்கள் தொகுதிதான் வரலாற்று இயக்கத்தின் மையம், தனிநபர் அல்ல என்பதை ஈ.எச்.கார் நிறுவுவதற்குக் காலாயிற்று.

ஜி.சி மென்டிஸும், லக்ஷ்மன் பெரேரா போன்ற அவரது மாணவர்கள் சிலரும் இலங்கையின் பண்டைய வரலாறு பற்றி நிலவிய கருத்துக்களுக்கு மாறாக ஆழமான விமர்சன நோக்கினை முன்வைத்தார்கள். மென்டிஸின் இலங்கை வரலாற்றின் பிரச்சினைகள் என்ற நூலும் இதன் பின்னர் லக்ஷ்மன் பெரேரா எழுதிய "சாசனங்கள் காட்டும் பண்டைய இலங்கையின் நிறுவனங்கள்" என்ற நூலும் சிறந்த ஆய்வு நூல்கள். இலங்கை வரலாற்றைப் பண்பாடு, சமயம், இனம் என்ற எல்லைக்குள் வைத்து நோக்குகின்ற ஆய்வு முறைகளில் இருந்து விலகிச் செல்லும் நூல்கள் இவை. வரலாற்று வரைவியலிலும் இலங்கை வரலாற்றை விளக்கும் பாங்கிலும் இவை புதுப் பாதையிற் சென்றன. தனது குருவின் வழிச் சென்ற லக்ஷ்மன் பெரேரா இலங்கையின் முன்னை வரலாற்று ஆய்வினை அடுத்த முக்கிய படிக்கு எடுத்துச் சென்றார். சமூகத்தின் கட்டமைப்புக்கும் வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கும் இடையிலான பிணைப்பை வற்புறுத்துவதும் அந்த அடிப்படையில் விளக்கங்கள் தருவதும் பெரேரா அவர்களது வரலாறு பற்றிய தத்துவத்தின் பிரதான அம்சமாகும். நிறுவனங்களை அவர் ஓர் ஒழுங்கமைப்பாகக் கண்டார். சமூகத்தின் அரசியல், பொருளியல், சமூக, சமய நடவடிக்கைகள் மனிதரின் நடத்தை முறைகள், சிந்தனைகள் என்பன இந்நிறுவனங்கள் மூலம் வெளிப்பட்டன. மென்டிஸ், பெரேரா ஆகிய இருவரின் சிந்தனைகளும் வரலாறு பற்றிய கட்டளைப் படிவ மாற்றம் (Paradigm Shift) என்றே கூறலாம். இத்தகைய கட்டளைப் படிவ மாற்றம் டி.டி கோசாம்பியின் எழுத்துக்கள் ஊடாக இதே காலத்தில் ஏற்பட்டன என்பதும் கவனிக்கத்தக்க சுவாரசியமான விடயமாகும். கோசாம்பி புகழ்பெற்ற பௌத்த அறிஞர் ஒருவரின் மகன்; மகாராஸ்டிர மாநிலத்தில் தோன்றியவர். அவர் ஒரு கணிதவியலாளர். கணிதத் துறையில் இருந்து வரலாற்றுக்குள் நுழைந்தவர். இவர் வரலாற்றை வெறும் விவரணையான கதையாக (narrative) கூறும் முறையை மாற்றினார். பெரு மனிதர்களின் வீரதீர்க்கதையாக சமயத்தின் வரலாறாக காலமுறைப்படி வருணிக்கும் வரலாற்று எழுது முறையில் இருந்து டி.டி கோசாம்பியின் எழுத்துக்கள் முற்றிலும் வேறுபட்ட திசையில் கால்பதித்தன.

இதே போன்று தான் மென்டிஸும் பெரேராவும் வரலாற்று வரைவியலில் புதிய தடம் பதித்தனர். வரலாற்று அறிஞர் ஹோப்ஸ்போம் (Hobsbawm) வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் 'சமூக வரலாறு என்பதிலிருந்து சமூகத்தைப் பற்றிய வரலாறு' (Social History to History of Society) என்பது நோக்கிய மாற்றமாக இது அமைந்தது. அடுத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த வரலாற்று ஆசிரியர்களிடம் இத்தகைய தெளிவு இருக்க வில்லை. சமூக உறவுகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன. சமூகங்கள் எப்படி இயக்கம் பெறுகின்றன என்பது பற்றிய புரிந்துணர்வு அவர்களிடம் இல்லாமல் போனது ஒரு துரதிஷ்டமே. இந்தியாவில் வரலாற்றாய்வு அதன் பின்பு பெரும் உந்துதல் பெற்றது. கோசாம்பியின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட இரண்டாம் தலைமுறை வரலாற்றாசிரியர்கள் விளக்கமுறை வரலாற்றில் (interpretative history) ஒரு புரட்சியையே நிகழ்த்தினார்கள். மூன்றாம்; நான்காம் தலைமுறை வரலாற்றாசிரியர்கள் அடித்தள மக்கள் ஆய்வு (Subaltern studies) என்னும் துறையிலும் பின்நவீனத்துவ ஆய்வுகளிலும் முக்கிய பங்களிப்பை நல்கினர். எமது நாட்டில் மென்டிஸும் பெரேராவும் விட்டுச் சென்ற தடத்தை இனம்கண்டு அடுத்த படியை அடைவதற்கு நாற்பது ஆண்டுகள் பிடித்தன. மக்களின் புழங்கு பொருள் முதற் பண்பாட்டையும் (Material Culture), அகழ்வாராய்ச்சியையும் துணையாகக் கொண்டு வரலாற்றை ஆராயப் புகுந்தோரால் பண்டைய இலங்கை வரலாறு பற்றிய மாற்று விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

சமூகத்தின் வரலாற்றையும், மாற்றுச்சிந்தனைகளையும் முன்வைப்பதற்கு எதிராகப் பல தடைகளை 20ம் நூற்றாண்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் எம் நாட்டில் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பின் காலனித்துவ வளர்ச்சிவாதத் தேசியக் கோட்பாடு ஒன்று வரலாற்று வரைவியலில் தோற்றம் பெற்றது. இந்தத் தேசியவாத வரலாற்று வரைவியல் சமூக வரலாற்றையும், தொல்சீர் காலம் பற்றிய விமர்சன முறையான வரலாற்று நோக்கு முறைகளையும் ஏற்கவில்லை. அவர்கள் காலனித்துவ காலத்து வரலாற்று வரைவியலையும் (Colonial historiography) கீழ்த்திசைவாதத்தையும் (Orientalism) தமக்கு ஆதர்சமாகக் கொள்ளலாயினர். அத்தோடு ஏனைய விஞ்ஞானத்துறைகளின் துணையுடன் வரலாற்று ஆய்வை மேற்கொள்வதிலும் இவர்களுக்கு நாட்டம் இருக்கவில்லை. அதனால், சரியான தரவுகளும் தகவல்களும் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அகழ்வாராய்ச்சி தொடர்பான விஞ்ஞானமுறையான பகுப்பாய்வுத் தகவல்கள் அக்காலத்தில் கிடைக்காததும் இதற்கோர் காரணமாகும். ஏனெனில் அகழ்வாராய்ச்சித் துறையில் விஞ்ஞான அடிப்படையிலான தரவுகள் 1980களின் பின்னரே கிடைத்தன. இதனை விட வரலாறும்

அகழ்வாராய்ச்சியும் ஒன்றில் இருந்து ஒன்று வேறுபட்ட சம்பந்தமற்ற துறைகளாகக் கருதப்பட்டன. அவ்வாறே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் பாட பாடவிதானங்களிலும் இவை பிரித்து நோக்கப்பட்டன. அண்மைக் காலம் வரை இந்நிலையே தொடர்ந்தது. இக்காரணத்தாற் சுவடிகள், நூல்கள், தொல்சீர் மூலங்கள் சாராத தகவல்களில் அக்கறையின்மை வளர்ந்தது. விளக்கமுறை வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு அகழ்வாராய்ச்சி பயன்படுத்தப் படவில்லை.

இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் 1970களில் அகழ்வாராய்ச்சித் தரவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு வரலாற்று விளக்கங்களை அளித்தனர். இவர்கள் கோசாம்பியின் முன்முயற்சியை ஆதர்சமாகக் கொண்டு இத்துறையில் துணிவோடு இறங்கியவர்கள். அவர்கள் விவரணமுறை வரலாற்றைக் கைவிட்டுப் புதிய பாதையிற் சென்றனர். வரலாற்றையும் அகழ்வாராய்ச்சியையும் ஒன்றிணைத்துக் கடந்தகால வரலாற்றிற் சமூகங்களின் சிந்தனையும் நடத்தையும் எப்படி இயங்கின என்பதை விளக்குகிறார்கள். மேற்குநாட்டுப் புலமையாளர்கள் விரிந்த வரலாற்றுப் பார்வையுடனும் சமூக மானிடவியலின் துணையுடனும் அகழ்வாராய்ச்சி தொடர்பான விளக்கங்களை முன்வைப்பதற்கு முன்னரேயே இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது ஆய்வுகளை வெளியிடத் தொடங்கி விட்டனர்.

எமது ஆய்வுகள் மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்ட பிரச்சினைகள் சிலவற்றை நான் உங்கள் முன்வைக்க விரும்புகிறேன். இந்த ஆய்வுகள் எமது நாட்டின் வரலாற்றாசிரியர்களால் முன்னர் அதிகம் கவனிக்கப்படாத அல்லது புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு காலத்தையும் அக்காலத்தின் பொருளாதார நிலைமைகளையும் பற்றியது. ஜி.சி. மென்டிஸ் அவர்கள் முன்னை வரலாறு பற்றி எழுப்பிய பிரச்சினைகளை கருத்திற் கொண்டும் இவை பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். இவை பற்றிய எனது வாதங்கள் வரலாறு, சாசனவியல், உயிரியல், அகழ்வாராய்ச்சியியல் மூலங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் அமையும்.

வரலாற்றிலும் மானிடவியலிலும் பயன்படுத்தப்படும் எண்ணக்கருக்களில் ஒன்று பிறர் (other) என்பது, 'நாம்', 'நம்மவர்', 'எமது', 'எங்களுடையது' என்பவற்றுக்கு எதிரான அந்நியர் பற்றிய எண்ணமே 'பிறர்' என்னும் எண்ணக்கரு, இது வெறும் கருத்தற்ற சொல் விளையாட்டாக நாம் கருதத் தேவையில்லை, இந்த எண்ணக்கரு மூலமாக வரலாற்றில் மறைந்துள்ள வெளித்தெரியாத பல உண்மைகளை, அவற்றின் திரையை அகற்றிப் பார்ப்பதற்கு முடியும். இந்த மறைப்புகளுக்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. தப்பெண்ணமும், பக்கச் சார்பும்

முற்சாய்வும் இந்த உண்மைகளைக் காண்பதைத் தடுக்கின்றன. வரலாற்றை விளக்கக் கூடிய தெளிந்த ஞானம், இல்லாஅறிவின்மை இன்னொரு காரணம் (Poverty of explanation) எனலாம். ஒரு சமூகத்திற்கு வெளியே உள்ள 'பிறர்' (other) பற்றிய ஆய்வு என்பது அதற்கு வெளியே உள்ள 'பிற பண்பாடு' 'பிற பிராந்தியம்' (region) 'பிற பொருளாதாரம்' (economy) என்று விரியும். இலங்கையில் மக்கள் எங்கெங்கே வாழ்ந்தனர் என்பதையும் வடமத்திய சமவெளியும் அங்கு உருவான விவசாயப் பொருளாதாரமும் என்ற இரண்டையும் நாம் கருத்திற் கொண்டு இந்த "நாம் 'பிறர்' என்ற எதிர்நிலைகளைப் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

எனது உரையின் நடுநாயகமான விடயமான 'பிறர்' பண்பாடு என்பதை இப்போது எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இரத்தினபுரிப் படுகையில் உள்ள தாவர எச்சச் சுவடுகளையும் 'லுணுகல்'வில் கிடைத்த கல்லா-யுதங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இற்றைக்கு 80,000 வருடங்-களுக்கு முன்னர் மனிதர்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்தனர் என்று தெரணிய-கல கூறுகிறார். இரணமடு பகுதியில், ஒரு மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன் மனிதர் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரம் இருக்கக் கூடும் என்பதை மறுப்பதற்-கில்லை என்றும் அவர் கருதுகிறார். வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலப் பகுதி மனிதர்கள் கி.மு. 35,000 க்கு முன்பிருந்தே இங்கு வாழ்ந்து வந்துள்ளார்-கள் என்பதற்கான தடயங்கள் உள்ளன. இடைக்கற்கால பண்பாடு பற்றிய சான்றாதாரங்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. (யாழ்ப்ப-பாணத் தீபகற்பத்திலும், மகாவலி நதியின் கழிமுகப் பகுதியிலும் மட்டும் இதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.) இடைக்கற்கால மனிதர்கள் வேட்டையாடுதல் உணவு சேகரித்தல் என்பன சார்ந்த வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருந்தனர். அலைந்து திரியும் சிறு கூட்டங்களாக இவர்கள் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். இம்மக்களோடு உயிரியல் அடிப்படையிலும், தொழில் நுட்பமுறைமைகளின் அடிப்படையிலும் ஒத்த தன்மையுடைய மக்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இந்தியத் தீபகற்பத்திலும் வாழ்ந்தனர். இவர்களுக்குத் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் வாழ்ந்த மக்களோடும் தொடர்பு இருந்திருத்தல் கூடும்.

தீபவம்சம், மகாவம்சம் ஆகிய பாளி நூல்களில் இலங்கையில் நாகரின் வாழ்க்கை ஆரியர் வருகையுடன் ஆரம்பிப்பது பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்தோ - ஆரிய மொழியினைப் பேசிய சத்திரிய இனக்குழுக்கள் வடமேற்கு இந்தியாவில் இருந்தும் தென்கிழக்கு இந்தியாவில் இருந்தும் குடியேறினர். இக்குடியேற்றங்கள் கி.மு. 5ஆம் அல்லது 6ஆம் நூற்றாண்டில் புத்த பகவானின் மறைவு என்னும் நிகழ்வின் பின் ஏற்பட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. தீபவம்சமும் மகாவம்சமும்

அவை எழுந்த காலத்தில் இலங்கையில் மேலாண்மை பெற்றிருந்த மகாவிகாரை நிறுவனத்தின் சய வரலாறாகவே அமைந்தது எனலாம்.

அனுராதபுர நகரத்தில் அகழ்வாய்வைச் செய்த பொழுது பழைய இரும்புக்கால புதைபொருள் படிவுகளை 1969ஆம் ஆண்டில் தெரணியகல முதன்முதலில் கண்டு பிடித்தார். இந்தப் பண்பாடு தீபகற்ப இந்தியாவில் இருந்து, குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவில் இருந்து, இலங்கைக்குள் ஊடுருவிப் புகுந்த ஒன்று என்பதை இன்று பலரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இது ஏறக்குறைய கி.மு 1000 காலப்பகுதியில் இலங்கைக்குள் புகுந்ததென்பது விஞ்ஞான முறையாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நாட்டினது பண்பாட்டு உருவாக்கத்தின் தொடக்க காலமான இக்காலம் முக்கியமான தொழில்நுட்பப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. இது பற்றி முழுமையான சித்திரத்தைக் கடந்த முப்பது ஆண்டு காலப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் எமக்குத் தருகின்றன.

தீபகற்ப இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பழைய இரும்புக் காலத் தொழில்நுட்பமும் அது சார்ந்த பண்பாட்டு அமைப்பும் பரவியிருந்தன. இப்பண்பாடு சிறுசிறு சமூககுழுமங்களின் பரவல் மூலம் இலங்கைக்குள் புகுந்தது. தென் ஆசியாவின் பழைய இரும்புக் கால நாகரிகக் கட்டமைப்பின் தெற்கு எல்லைப் பகுதியாக இலங்கை விளங்கியது. இந்த உண்மைகள் ஆராய்ச்சிகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அனுராதபுரப் பிராந்தியத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ரேடியக் கதிரியக்க முறையிலான காலக் கணக்கீட்டின்படி கி.மு. 900 முதல் 750 வரையான காலப்பகுதியில் இப்பண்பாடு இருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. இக்காரணத்தினால் இவர்களுடைய கவனம் தம்புல்லவிற்கு அப்பால் அனுராதபுரத்தையும் அங்கு நிலை கொண்டிருந்த சமய நிறுவனத்தின் கொள்கைகளை ஆதரிக்கும் செல்வந்த குடும்பங்களையும் மாத்திரம் தான் மையமாகக் கொண்டிருந்தது. இலங்கைத் தீவின் பிற பாகங்களையோ, ஏனைய சமூகங்களையோ, பண்பாடுகளையோ இவர்கள் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மகாவிகாரைப் பிக்குகள் பின்பற்றிய சமய கொள்கைகளுக்கு மாறுபட்ட பௌத்த சமயப் பிரிவினர் பற்றியும் இவர்கள் அக்கறைப்படவில்லை. இவ்வாறான பிற சமூக, பண்பாட்டு சமயக் குழுக்களைப் பற்றி ஏதாவது குறிப்புக்கள் காணப்படின் அக்குறிப்புகள் இந்நூல்களின் பிரதான விடயப் பொருளோடு சம்பந்தமுறும் வகையில் தான் இடம் பெற்றன. இவ்வரலாற்று நூல்கள் தரும் செய்திகளை ஏற்பதா அல்லது நிராகரிப்பதா என்பதைச் சாசனவியல், அகழ்வாராய்ச்சியில் ஆதாரங்களோடு தொடர்புபடுத்த முடிவு செய்யலாம். முந்து வரலாற்றுக் (Proto- historic period) காலம் பற்றிய

செய்திகள் இந்நூல்களில் இல்லை. புத்தர் இந்நாட்டுக்கு வந்து போனது பற்றியும் இயக்கர், நாகர் என்ற சமூகங்கள் பற்றியும் சில செய்திகள் உள்ளன. ஆனால் அகழ்வாராய்ச்சியியல் துறையை எடுத்து நோக்கின் எமக்கு மாறுபட்ட செய்திகள் பல கிடைக்கின்றன. வரலாற்றுக்கு பழைய இரும்புக் காலத்தின் பெருங் கற்பண்பாடு தொடர்பான தொழில்நுட்பமும் பண்பாடும் இலங்கையில் நிலவியதை அகழ்வாராய்ச்சி எடுத்துக் கூறுகிறது. இப்பன்கட்டுவவிலும் அதன் உள்ள பகுதிகளிலும் காணப்பட்ட கல்லறை இடுகாடுகள் கி.மு. 600-450 காலப்பகுதிக்குரியவை என நேடியம் கதிரியக்க முறையிலான காலக் கணிப்பு மூலம் அறியப்பட்டுள்ளது. இதே போல் பின்வேவ-ஹல்சோகன்னத்த (யப்பஹவ அருகில் உள்ள இடம்) பகுதியின் கல்லறைகளின் காலக் கணிப்பு கி.மு 450 முற்பட்ட காலத்திற்கு உரியவை என அக்கல்லறைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மகாவம்சம் கூறும் விஜயன் இலங்கைக்கு வருகை என்னும் கதை நிகழ்ந்த காலம் கி.மு 500 எனக் கூறப்படுகிறது. அக்காலத்திற்கு முன்னரே இரும்பின் உபயோகத்தை அறிந்திருந்த கிராம சமூகங்கள் மலைநாட்டின் அடிவாரக்குன்றுப் பகுதிகள் வரை பரவியிருந்ததென்பதை அகழ்வாய்வுச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

பழைய இரும்புக் கால அகழ்வாராய்ச்சி மையங்களிற் கிடைத்த சான்றுகளில் இருந்து இந்த நாகரிகம் தீபகற்ப இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்குப் புகுத்திய பண்பாட்டு அம்சங்கள் எவையென நிச்சயிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. நெல், சாமை போன்ற பயிர்களை இவர்கள் பயிரிட்டார்கள். குதிரைகளையும் மாடுகளையும் இவர்கள் வளர்த்தார்கள். இம்மையங்களில் கிடைத்த சான்றுகள் இவற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் பலவகைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தினார்கள் செம்பு, பொன், இரும்பு ஆகிய உலோகங்களினால் ஆகிய பொருட்களை உற்பத்தி செய்தார்கள். மணிகளால் ஆன மாலைகளை அணிந்தார்கள். கிராமக் குடியிருப்புக்களில் வாழ்ந்தார்கள். பெருங் கற்பண்பாடு இங்கே பரவியிருந்தது. கற்புப் பிறத்தனவும், சிவப்பு நிறத்தனவுமான மட்பாண்டங்களை உபயோகித்தார்கள். மட்பாண்டங்களில் எழுத்துக்களையும் பல்வித குறியீடுகளையும் பொறிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்று வரை ஏறக்குறைய ஐம்பது ஈமப் புதைகுழிகள் இலங்கையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கற்குவியல்கள், கல்மேடைகள், தாழி என்ற மூன்று வகையான ஈமப் புதைகுழிகளாக உள்ளன. இம்மக்கள் இறந்தோரை இவ்விதம் புதைக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்ததும் இறந்தோருக்கான ஞாபகச் சின்னங்களை அமைத்திருப்பதும் ஒன்றினை உறுதிப்படுத்துகிறது. இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த பின் மறு உலகவாழ்வு

ஒன்று உண்டு என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் இருந்தது. மூதாதையரை வழிபடும் வழக்கமும் இவர்களிடம் இருந்தது. மரங்களைக் குலச் சின்னங்களாக இவர்கள் கொண்டிருந்தனர். இறந்தோரைப் புதைக்கும் இடங்களிற் கற்குவியல்களை அமைத்தனர். புனித போதி மரம் (அரசமரம்), ஸ்தூபிகளை அமைத்தல் ஆகிய இரு பண்பாட்டுக் கூறுகளும் பெருங்கற் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகப் பிற்காலத்தில் தோன்றின எனக் கொள்ளுதல் முடியும்.

பழைய இரும்புக்கால மனிதர்கள் ஒரு பாதி நாடோடி வாழ்க்கையுடையவராய் இருந்தனர். இவர்கள் சில குழுக்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்த வாழ்க்கை மேற்கொள்வனவாகவும் இருந்தன. ‘பெருமகன்’ என்று அழைக்கப்பட்ட குலத் தலைவர்களின் தலைமையில் அமைந்த இரத்த உறவு முறைக் குழுக்களாக இவை விளங்கின. பானை ஓடுகளிலும், ஈம்புதைகுழிகளிற் காணப்பட்ட கற்களிலும் பொறிக்கப்பட்ட குறியீடுகள் இக்குலங்களின் குலச் சின்னங்களாகவும் குறியீடுகளாகவும் கொள்ளத்தக்கன. பல்வகை வளங்கள் நிறைந்த பிரதேசத்திற்குள் பிழைப்பூதிய வாழ்முறைகளை அவர்கள் அமைத்துக் கொண்டனர். அகழ்வாராய்ச்சியின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விலங்குகள் தாவரங்களின் எச்சங்கள் மூலம் இவர்கள் வேட்டையாடுதல் - உணவு சேகரித்தல், மந்தைமேய்ப்பு, பிழைப்பூதிய விவசாயம் என்பவற்றை மேற்கொண்டிருந்தமை உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்விதமான பல்வகை உற்பத்தி முறைகள் இவர்களது பொருளாதார ஆதாரமாக விளங்கியிருந்தன. கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் வரண்ட வலயத்தின் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளிலும் இவர்கள் தமது வாழ்விடங்களை ஆரம்பத்தில் அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறான ஒரு குழுவில் அவர்களுக்குத் தேவையான நீர், மண்வளம், என்பனவும் வேட்டையாடுவதற்கான விலங்குகளும் ஏனைய மூலப்பொருட்களும் போதியளவு கிடைத்தன. இலங்கையின் நாகரிக வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டத்திற் பழைய இரும்புக் காலத்தின் தொழில்நுட்பப் பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பு இவ்விதம் உருவாக்கம் பெற்றது. இதற்குப் பிந்திய காலத்தின் சமூக - பண்பாட்டு, தொழில் நுட்ப அடித்தளமும் இந்த ஆரம்பக் கட்டமைப்பில் இருந்தே உருவானது. வட இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறிய மையத்திற்குரிய குலங்கள் எங்கெங்கே குடியேறினரென்பதை மகாவம்சம் கூறுகின்றதோ அந்தந்தப் பகுதிகளுக்கு மிக அண்மையில் பெருங்கற் பண்பாட்டு மையங்களும் மட்பாண்ட சிதைவுகளும் அமைந்துள்ளமை சுவாரசியம் மிகுந்த ஒரு விடயமாகும்.

இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெருங்கற்கால ஈமப் புதைகுழிகளிற் காணப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளைத்

தொன்மை உயிரியலாளர் ஆராய்ந்தனர். அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வுகள் சில உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்தின. இந்த எலும்புக் கூடுகளின் பௌதீக வடிவமைப்பை நோக்கும் போது வேற்று மனிதர்களின் பெருமளவான படையெடுப்பும் உள்வரவும் நிகழவில்லை என்பது புலனாகின்றது.

பெருங்கற்கால மனிதர்கள் உயிரியல் அமைப்பின்படி பன்மைத்துவம் உடையவராக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் ஒரே தன்மையினரல்லர். மேலும் உயிரியல் ரீதியான ஒரு தொடர்ச்சி இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலவியதை இந்த ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்து மனிதர்களுக்கும், பெருங்கற்கால மனிதர்களுக்கும் இவ்விரு நாடுகளிலும் இன்றும் வாழ்ந்து வரும் மக்கள் கூட்டங்களுக்கும் உயிரியல் அடிப்படையில் நெருங்கிய உறவும் தொடர்ச்சியும் உள்ளன. ஆரியர், திராவிடர் என்ற இனங்களின் பெரும் எண்ணிக்கையிலான இடப்பெயர்வு என்பது கற்பனை என்றே கொள்ள வேண்டும். கல்லாயுதங்களை உபயோகித்த ஆதிக்க குடிகளுடன் சிறுசிறு சமுதாயக் குழுக்கள் வேற்றுப் பிரதேசங்களில் இருந்து வந்து கலந்தன. அவ்வாறு கலக்கும் போது தத்தம் தொழில் நுட்பங்களையும் பிற பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் இக்குழுக்கள் கொண்டு வந்து உட்புகுத்தின என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. இக்குழுக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் ஆஸ்திரிக் முண்டாரி மொழிகளின் கலப்பான மொழிகளையும் முன்னை திராவிட மொழியினையும் பேசினர் என்றும் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இந்தோ-ஆரிய மொழியினையும் பேசினர் என்றும் கொள்ள இடமுண்டு. இதனை மொழியியல் மானிடவியல் ஆய்வுகள் உணர்த்துகின்றன.

II

இதுவரை நான் கூறியவை, நான் மேற்கொண்டு எடுத்துரைக்கவிருக்கும் பிரிதொரு விடயத்திற்குப் பின்னணியாக அமைகின்றன. அது 'பிறர்' (the other) என்னும் விடயமாகும். 'பிறர்' பகுதி அல்லது பிரதேசம் பிறரின் பொருளியல் என்பன 'பிறர்' என்பதில் அடங்கும் முக்கிய கூறுகள் ஆகும். கி.மு 4ஆம் 5ஆம் நூற்றாண்டுகள் இத்தகைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த காலமாகும். இக் காலத்தில் ஏற்பட்ட இரு முக்கிய மாற்றங்களை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

- 1) ஆரம்பக் கட்டத்திற் பழைய இரும்புக்காலத் தொழில்நுட்ப கலாசாரம் குறுகிய இடப் பரப்புக்கள் கொண்டு சுருங்கியதாக இருந்தது. கி.மு. 4ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இது பரந்து விரிவடையத் தொடங்கியது. விரிந்த பிரதேச எல்லைக்குட் பலவிதப்பட்ட குழுமைகளை

உள்ளடக்கிய பருநிலைச் சூழல் வலயம் (Macro ecological zone) ஒன்றிற்குள் இரத்த உறவுக் குலங்கள் பலவற்றின் சேர்க்கையான குறுநில அரசுகள் (Chieftdoms) உருவாகின.

- 2) இச்சமுதாயக் குழுக்கள் மத்திய மலைநாடு நோக்கி நகரத் தொடங்கின. இது இன்னோர் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமாகும். கி.மு 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் பழைய இரும்புக் கால கலாசாரம் அதன் பிரதான வள ஆதாரங்களான மாணிக்கக் கற்கள், உலோகங்கள், உலோகமல்லாத பிற கனிமங்கள் நிறைந்த மலைநாட்டுப் பகுதிக்கு இடம் பெயர்ந்து குடியேறி இருந்தன. இப்பகுதியில் மேற்குறித்த வளங்களோடு வாசனைத் திரவியங்களும் யானைத் தந்தமும் கிடைத்தன. இதே காலப்பகுதியில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மாணிக்கக் கற்கள், முத்து , சங்கு என்பன போன்ற ஆடம்பரப் பொருட்களுக்கான கேள்வியும் அதிகரித்ததோடு சந்தையொன்றும் விரிவடைந்தது. வட மத்திய இந்தியாவில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் நகர சமூகம் ஒன்று உருவாகியதால் இப்பொருட்களுக்கான சந்தை பெருகியது. இலங்கையின் மத்திய மலைநாடு நோக்கிய இடப்பெயர்ச்சியை துணைக்கண்டத்தின் விருத்திகளோடு நாம் இணைத்து நோக்குதல் வேண்டும்.

இப்புராதன சமுதாயக் குழுக்கள் மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த இடங்கள் அகழ்வாராய்ச்சியின்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மலைக் குகைகளிற் கிடைத்த பிராமிக்கல் வெட்டுக்களும் இம்மக்கள் இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர் என்ற உண்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. பெருங்கற் பண்பாட்டு மையங்களுக்கு அருகிலே கல்வெட்டுக்களும், இம்மக்களின் குலமரபு அடையாளச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்ட தடயப் பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. இச்சான்றுகள் மூலம் பெருங்கற் பண்பாட்டுக்கால மக்கள் பௌத்த, சைவ மதத் துறவிகளைப் போஷித்து ஆதரித்தவர்கள் என்பதும் புலனாகிறது. மத்திய மலைநாடு, சமவெளிப் பிரதேசம், கடற்கரைப் பகுதி ஆகியவற்றை இணைக்கும் இயற்கைப் பாதைகள் அமைந்த இடங்களிற் கல்வெட்டுக்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் வர்த்தகப் பாதைகளும் வர்த்தக மையங்களும் விருத்தி பெற்றிருந்தன என்பதை இச்சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறான சான்றுகள் இலங்கையின் பண்டைய வரலாற்றுக் காலத்தின் பொருளாதார நிலைமை யாது என்பது பற்றிய பல கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. இது தொடர்பாக எம்மிடையே நிலவும் தப்பான எண்ணங்கள் சில பின்வருமாறு :

- * கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் விருத்தியடைந்த விவசாயப் பொருளாதாரம் இந்நாட்டில் இருந்தது.
- * இந்நாட்டில் விருத்தியுற்ற நீர்ப்பாசன முறை அக்காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்தது.
- * வட மத்திய பிரதேசம் விருத்தியடைந்த மையப்பகுதியாக இருந்தது.
- * இந்த அபிவிருத்திகளின் பயனாகச் சமூகக் கட்டமைப்பு, அரசு உருவாக்கம் என்பன நிகழ்ந்தன. அரசு பல கட்டமைப்பு நிர்மாண வேலைகளை நிறைவேற்றியது.
அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் மேலே கூறப்பட்டவாறான வரலாற்றுப் பரிமாணத்திற்கு மாறுபட்ட பார்வையை உருவாக்கியுள்ளன. மத்திய மலைப்பகுதி அதனை அடுத்துள்ள சிறிய குன்றுகளைக் கொண்ட பிரதேசம் கரையோரப் பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளில் எமது பல்கலைக் கழகத்தின் தொல்பொருளாய்வுத் துறை நடத்திய ஆய்வுகளின் மூலம் பல புதிய சான்றுகளைக் கண்டெடுத்துள்ளது. விளிம்பு வலயங்கள் (peripheral zones) என்று அழைக்கக்கூடிய இப்பகுதிகளில் நடத்திய ஆய்வுகளின் பயனாக ஏற்படும் சித்திரம் வேறுபட்டதொன்றாக உள்ளது.
- * இப்பகுதிகள் யாவும் விவசாய வலயமான வரண்ட வலயத்தின் "குளங்கள் நிறைந்த பிரதேசத்திற்கு" அப்பால் தூரத்தே உள்ளவை.
- * மலைப் பகுதிகளில் உற்பத்தி - விநியோகம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடும் நகரங்கள், கிராமங்கள் என்பவற்றைக் கொண்ட வலையமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. உயர் பெறுமதியுடைய நாணயம் பற்றிய குறிப்பு மலைப் பகுதியிற் கிடைக்கப் பெற்ற சாசனத்தில் குறிக்கப்படுகிறது. இச்சாசனம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தது. இக்காலத்திற்குரியனவும் மலைப்பிரதேசத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டனவுமான சாசனங்களில் இந்தியாவின் மேற்குக்கரைத் துறைமுகங்கள் மூலம் வந்து சேர்ந்த நீண்டதூர வர்த்தகர்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- * வளங்கள் காணப்படும் இடங்களையும், சந்தைகள், நுகர்-வோர் வாழிடங்கள் அமைந்த பகுதிகளையும் இணைக்கும் வர்த்தக மையங்கள் இந்தச் சுற்றியல் பகுதிகளில் இருந்தன.

இவை உற்பத்தியிலும் விநியோகத்திலும் பங்குபெறும் மையங்களாக விளங்கின.

- * குளத்தோடு இணைந்த கிராமங்கள் பற்றி (Tank - villages) கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கப் பகுதிச் சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கிராமங்கள் இருந்த இடங்கள் நீர் ஊற்றுக்களையும் நீர் வழிந்தோடும் பகுதிகளையும் சார்ந்து காணப்பட்டன. பெரிய நீர்த் தேக்கங்களை இப்பகுதிகளில் அமைக்கும் வேலைகள் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே நிகழ்ந்தன. நீரியற் பொறியியல் வளர்ச்சியுற்ற பின் கலிங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், கால்வாய்களை அமைப்பதில் நுட்ப அளவு முறைகளைக் கையாள்வதும் இக்காலத்தில் சாத்தியமாயிற்று.
- * வடமத்திய மாகாணத்தின் செம்மண், கபில நிற மண் பகுதியைப் பண்படுத்திப் பயிரிடுதல் நீர்ப்பாசன முறையின் வளர்ச்சியினால்தான் சாத்தியமாயிற்று, அத்தோடு மண்ணை உழுது பண்படுத்துவதற்கான இரும்பாலான விவசாயக் கருவிகளும் தேவைப்பட்டன. இவ்விரு தொழில்நுட்பங்களின் வளர்ச்சியும் கிறிஸ்து சகாப்தம் தொடங்குவதற்குச் சிறிது முற்பட்ட ஒரு காலத்தில் தான் ஏற்பட்டது.
- * ஆகவே முந்து வரலாற்றுக்காலச் சமூகத்தின் (Early Historic Society) பொருளாதார ஆதாரமாக விவசாயப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து வேறுபட்ட மாற்று உற்பத்தி முறைமையொன்று அல்லது பலமுறைமைகள் நிலவி இருத்தல் வேண்டும், ஏற்றுமதியை நோக்கிய மதிப்புக்குரிய பண்டங்களின் உற்பத்தி இம்முறைமையின் கீழ் நிகழ்ந்தது. இந்தியாவினதும் மேற்கு ஆசியாவினதும் பெரிய சந்தைகளுடன் இணைப்பை ஏற்படுத்திய கைவினைப் பொருள் உற்பத்திப் பொருளாதாரமாக இது விளங்கியது என்று கூறலாம். இப்பொருளியல் பிற்காலத்தில் மத்திய தரைப் பகுதியுடனும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் சந்தைகளுடனும் தொடர்புகளை வளர்த்தது. இந்த உற்பத்தி அமைப்பு முறைதான் காமினி வம்ச பரம்பரை அரசின் உருவாக்கத்திற்கும் மகாதாபி கட்டடம் போன்ற பெரும் நிர்மாண வேலைகளுக்கும் பின்னணியாக அமைந்த உந்து சக்தியாக விளங்கியது.

தமிழில் இலக்கியப்பாட மீட்பு

உ.வே.சா.வின் 150வது ஆண்டு நினைவின் வழிக் கிளம்பும்
இலக்கிய வரலாற்று நிலை நின்ற ஒரு சிந்திப்பு

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி **

பண்டைய தமிழிலக்கியங்களின் மீட்பை, பேரறிஞர் சிலரின் பதிப்பு முயற்சியாகவே பார்க்கும் புலமை மரபே நம்மிடத்துண்டு. ஆனால் இம்முயற்சியானது "பாடவிமர்சனம்" என்ற பயில்துறையின் கீழ்வைத்தே ஆராயப்பட வேண்டும். ஆனால் அத்துறை தமிழில் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை.

சங்கத்தமிழ் நூல்களின் பாட மீட்பு எவ்வாறு நடந்தது என்பது பற்றியும், உ.வே.சா, சி.வை.தா ஆகியோர் பாடத்தை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்பது பற்றியும், வரன் முறையான பாடவிமர்சனம் என்ற துறையின் நியமங்களுக்கியைய விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். சி.வை.தா, உ.வே.சா ஆகியோருடன் நின்றுவிடாது சங்க இலக்கியப் பாடமீட்பும், பதிப்பும் அவர்களுக்கு பின்னரும் மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றை இக்கட்டுரை அறிமுகமுறையில் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

**தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அந்நியர்கள் தமிழ்ச் செவ்வியறியாதார்
 இன்றெம்மை ஆள்வோரேனும்
 பன்னிய சீர் மஹாமஹோ பாத்தியா
 யப்பதவி பரிவின் ஈந்து
 பொன்னிலவு குடந்தை நகர்ச் சாமிநா
 தன்றனக்குப் புகழ் செய்வாரேல்
 முன்னிவனப் பாண்டியர்நாள் இருந்திருப்பின்
 இவன்பெருமை மொழியலாமோ?
 பொதிய மலைப் பிறந்த மொழி வாழ்வறியும்
 காலமெலாம் புலவோர் வாயில்
 துதியறிவாய் அவர் நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்
 இறப்பின்றித் துலங்குவாயே
 - பாரதியார்

I

தமிழ்ப்புலமை, தமிழ்ப்பிரக்ஞை பற்றிய வரலாறு எழுதுகையில் முக்கியத்துவம் பெறும் வீ. கனகசபைப்பிள்ளை (The Tamils 1800 years ago - 1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர் எனும் நூலின் ஆசிரியர்) மற்றும் மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை (அரசநிலை தமிழ்வாழ்த்துப்பாவாகக் கொள்ளப்படும் பாடலை எழுதியவர், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் என்று போற்றப்படுபவர்) பிறந்த 1855ஆம் ஆண்டிலேயே உத்தமதானபுரம் வெங்கடசுப்பையர் சாமிநாதஐயர் (உ.வே.சா.) அவர்களும், பிறந்தார் என்பது சுவாரசியமான வரலாற்றொருமையாகும்.

ஆயினும், உ.வே.சா.வின் 150வது வருட நினைவு மீட்பிற் காணப் பெறும் உத்வேகம் மற்றைய இருவரது நினைவு மீட்புப் பற்றி, குறிப்பாக சுந்தரனார் பற்றிக் காணப்படாமை தமிழ் உணர்வு மீட்பு என்பது, பெரும்பாலும் வாயுபசார அரசியலாகவே உள்ளது என்பதற்கான ஒரு தடயம் எனும் உண்மையைக் காட்டி நிற்பதாகக் கொள்ளலாம்.

உ.வே.சா. காலமாவதற்கு ஏறத்தாழ 22வருடங்களுக்கு முன்னர், பாரதியார் அவர் புகழின் சாராம்சத்தை துல்லியமாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். தமிழிற் பழைய நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்தமையே உ.வே.சா.வின் புகழுக்கான காரணம் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது.

பண்டைய தமிழ் நூல்களை அச்சில் வெளிக்கொணர்தலாகிய நிகழ்ச்சி தனக்கென ஒரு வரலாற்றினைக் கொண்டது. அச்ச ஊடகம் தமிழ்நாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, 1835இல் அது, யாவராலும் பயன்படுத்தப்படலாம் எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னரே தமிழின்

பழமைச் சிறப்பை வெளிக்கொணர்பவையான இலக்கியங்கள் (சீவக-சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு, கலித்தொகை ஆதியன) அச்சிற் கொண்டு வரப்படலாயின.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர் ஆகியோருடைய ஆரம்ப நிலை அச்சப் பதிப்புக்களே, இவ்வெண்ணத்தை ஏற்படுத்தின.

ஆனால், 1835க்கு முன்னர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் மிஷனரிமாரும் மாத்திரமே அச்சரிமையைப் பெற்றிருந்த காலத்தில் பழைய தமிழ் நூல்கள் சில அச்சிடப் பெற்றிருந்தன என்ற உண்மை ஜோன் மொர்டொக் (John Murdoch) 1865ல் வெளியிட்ட Classified Catalogue of Tamil Printed Books எனும் நூலில் இருந்து தெரிய வருகிறது. 1835க்கு முன்னர் மிஷனரிமார்களாற் பயன்படுத்தப்பட்ட இடைக்கால, பண்டைக்கால தமிழ் நூல்கள் சில அச்சிடப்பட்டிருந்தன என்பதும், அந்நூல் மூலம் தெரிய வருகின்றது.

அந்நூலில் வரும் குறிப்புக்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவர்கள் பெரும்பாலும் நீதி நூல்கள் எனக் கருதப்படுபவற்றையே அச்சிட்டனர் என்பது தெரிய வருகின்றது. (நாலடியார், திருக்குறள் ஆதியன வெளியிடப்பட்டிருந்தன) திருக்குறளின் முக்கியத்துவம் குறித்து பிரான்சிஸ் எலிஸ்வைட் (Francis Ellis White) என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றை நினைவு கூறல் வேண்டும். திரு.வைற் அவர்களது தென்னிந்திய இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வு, கல்கத்தாவில் இருந்து தொழிற்பட்ட பிரித்தானிய கீழைத்தேயவியல் அறிஞரான வில்லியம் ஜோன்ஸின் ஆய்வறிவளவு (Orientalism) முக்கியத்துவமுடையதாக இன்று பேசப்படுகிறது. (கால்டுவெல், போப் ஆகியோரது ஆய்வுகளை நோக்கும் பொழுது இவ்வுண்மை புலனாகின்றது என்பர்). 19ஆம் நூற்றாண்டில் தென்தமிழகத்தில் (திருநெல்வேலி) கிறிஸ்தவ தேவ ஊழியப் பணி புரிந்தவர்களின் தமிழ் ஈடுபாடு, கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரிடையே தென்னிந்தியாவின் முக்கியத்துவத்தை, குறிப்பாக அதன் அடிநிலைப் பண்பாடு, பிராமணிய இந்து மத பண்பாட்டுக் கட்டுக்கோப்புக்குப் புறம்பானது என்ற அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கியிருந்தது. திராவிடமொழிக் குடும்பமென ஒன்றை இனங் காணுவதற்குக் கூட இத்தகைய ஓர் உந்துதலே காரணமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனச் சிலர் எழுதியுள்ளனர் (க.சுப்பிரமணியம்)

இங்கு இவ்விடயம் நினைவுறுத்தப்படுவதற்கான காரணம் தமிழ் நூல்கள் பற்றி, அவற்றின் பாரம்பரியம் பற்றி பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்கு ஆரம்பம் முதல் இருந்து வந்த சிந்தனையைக் காட்டுவதற்கேயாகும்.

கிறிஸ்தவம் பற்றிய கற்பித்தலின் பொழுது தமிழ்நாட்டில் ஏற்கெனவே நிலவிய நீதி நூல்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பது ஜோன் மொர்டொக் (John Murdoch) மூலம் தெரிய வருகிறது. கொன்றைவேந்தன், ஆத்திசூடி, நல்வழி, நன்னெறி, வெற்றிவேற்கை போன்ற நூல்கள் பற்றி ஜோன் மொர்டொக் (John Murdoch) குறிப்பிடுகிறார். எனினும் அவற்றைத் தாங்கள் பயன்படுத்துவதில் மிகுந்த கவனமாக இருக்க வேண்டியுள்ளது என்பதையும் அவர் மிக நுணுக்கமாக விளக்கியுள்ளார். இந்த நீதிநூல்களில் இலைமறைகாயாக வந்த இந்து மதக் கருத்துக்கள் பற்றி அவர்கள் மிகக்கவனமாகவேயிருந்தனர். வெற்றி வேற்கையைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது பற்றிய குறிப்பும் அந்நூலில் வருகிறது.

அது மாத்திரமல்லாமல் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அவர்கள் சேகரித்துக் கொண்ட தகவல்களில் மதுரையில் நிலவிய சங்கம் பற்றிய இந்து நிலைப்பட்ட ஐதீகங்களையும் ஜோன் மொர்டொக் (John Murdoch) குறித்துச் செல்கிறார். இவற்றுடன் தொடர்புடைய நூல்கள் பற்றியோ, அவற்றின் காலம் பற்றியோ தெளிவின்மை காணப்பட்டாலும், அத்தரவுகள் பற்றிக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரும அறிந்திருந்தனர் என்பது முக்கியமானதாகும்.

II

1835க்குப் பின்னர் சுதேசிகளிடம் அச்சரிமை வந்ததன் பின்னர் பாரம்பரிய மீட்பு முக்கியமாவது இயல்பே. இவ்விடயத்தில் 1835இன் பின்னர் ஆறுமுகநாவலரின் ஈடுபாடு (1822-1879) மிக முக்கியமானதாகும். உ.வே.சா. - சி.வை.தா. ஒப்பாய்வு பற்றிய வாதவிவாதங்களிடையே ஆறுமுகநாவலரது பதிப்புப் பணி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முற்றிலும் மறக்கப்பட்டுவிட்ட ஒரு விடயமாகவே காணப்படுகிறது.

ஆங்கில ஆட்சியை வரவேற்கும் அதேவேளையில் கிறிஸ்தவத்தின் ஊடுருவலையும் நிலைநிறுத்துகையையும் எதிர்த்த ஆறுமுகநாவலர் தமது சைவ மீட்பு முயற்சிகளில் எவ்வாறு கிறிஸ்தவம் வழிவந்த உத்திகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டாரோ அதே முறையில் நூற் பதிப்புக்கும் வருகின்றார். சைவவினாவிடையை எழுதிய ஆறுமுகநாவலர் பெரியபுராணப் பாடல்களை வசன ரூபமாக வெளியிட்டமையை இங்கு மனங்கொளல் வேண்டும்.

நாவலரின் பதிப்பு முயற்சிகளில் இலக்கண நூல்கள் முக்கியம் பெறுவதனை அவதானித்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியம், சொல்லதி-காரத்தைப் பரிசோதித்த நாவலர் நன்னூற்காண்டிகை உரையைப் பதிப்பித்துள்ளார் என்பது மிக முக்கியமான ஒரு செய்தியாகும்.

தமிழில் உரைநடைவழி எழுத்தை மேற்கொண்டு அதனை வளர்த்தெடுத்த நாவலர் தமிழ்க் கையாளுகைகளுக்கு வேண்டிய தெளிவான முறையை வழங்கும் இலக்கண வழிகாட்டியான இலக்கண வினாவிடையை எழுதினார். இது தமிழின் நவீனமயப்பாட்டுக்கு மிக முக்கியமான பங்களிப்பாகும்.

தமிழ் இலக்கியப் பாடமீட்பில் ஆறுமுகநாவலருக்குரிய இடம் இன்னும் சரியாகத் துணியப்படவில்லை என்றே கூறல் வேண்டும்.

ஆறுமுகநாவலரின் பதிப்பு முயற்சி தமிழ் நூல் வரலாற்றில் முக்கியமானதொன்றாகும். கிறிஸ்தவ தாக்கத்தை எதிர்கொள்ள அவர் பெரும்படியாக இரு நிலைப்பட வகுக்கப்பட்டத்தக்கதான நூல்களை வெளியிட்டார்.

முதலாவது வகை: அவர் தாமே எழுதியவை. இவற்றுள்ளும் நான்கு வகைகளினை அவதானிக்கலாம்.

1. கிறிஸ்தவர்களோடு நடத்திய விவாத எழுத்துக்கள்.
2. சைவசமய விளக்கத்துக்காக எழுதியவை.
3. முக்கிய சைவச்செய்யுள் நூல்களை உரைவடிவில் எழுதியவை.
4. பாடப்புத்தகங்கள். (கிறிஸ்தவர்கள் பாலபோதம் என்று எழுத இவர் பாலபாடம் என எழுதினார்).

இரண்டாவது வகை: ஏற்கெனவே எழுதப்பட்டுள்ள தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தமையாகும். இவற்றினுள் பெரும்படியாக மூன்று நிலைகளைக் கூறலாம்.

1. இலக்கண நூல்கள்.
2. சைவத்தளத்தைக் கொண்ட இலக்கியங்கள்.
3. முற்றிலும் சைவசமயம் சார்ந்தவை.

நாவலர் நூற்றாண்டுவிழா நூலிலே தரப்பட்டுள்ள பட்டியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும் பொழுது (1979) கீழ்க்காணும் வகைகளிற் பதிப்புக்கள் அமைவதைக் காணலாம். (தரப்பட்டுள்ள பட்டியல் நம்பகரமானது, பூரணமானது.) அவற்றிலிருந்து சில கீழே தரப்படுகின்றது:

சைவ சமய நூல்கள்:

அருணகிரியந்தாதி -1931 14ஆம் பதிப்பு

அனுஸ்டான விதி -1896 19ஆம் பதிப்பு

உடையவர் உபயம் - வருடம் குறிப்பிடப்படவில்லை

உபநிடதம் மூலமும் உரையும் -1874, 2ஆம் பதிப்பு

காசித்துண்டி விநாயகர் திருவருட்பா -1935, 5ஆம் பதிப்பு

சிதம்பர மான்மியம் -1895, 4ஆம் பதிப்பு

சிவதத்துவ விவேகம் -1913, 4ஆம் பதிப்பு
சைவசமய நெறி -1955, 8ஆம் பதிப்பு

சைவ இலக்கிய நூல்கள்:

ஆத்திஞ்சி, கொன்றை வேந்தன் -1933, 2ஆம் பதிப்பு
கந்தபுராணம் -1869
கந்தரலங்காரம், கந்தரனூபுதி -1925, 17ஆம் பதிப்பு
கோயிற் புராணம் -1868, 2ஆம் பதிப்பு
சிதம்பர மும்மணிக் கோவை -1867
சிவஞான போதமும் பொழிற்புரையும் -1885
சேதுபுராணம் மூலம் -1866
திருக்கருணை வெண்பா அந்தாதி -1927, 5ஆம் பதிப்பு
திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதி -1926, 7ஆம் பதிப்பு
திருக்கோவையார் -1860
திருச்செந்தூரகவல் -1926, 3ஆம் பதிப்பு
திருமுருகாற்றுப்படை
திருவாசகம்
திருவிளையாடற் புராணம் -1957, 13ம் பதிப்பு
பதினோராந்திருமுறை -1924, 3ஆம் பதிப்பு
பெரியபுராணம்
மறைசையந்தாதி -1930, 14ஆம் பதிப்பு

இலக்கண நூல்கள்:

இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும்-வருடம்
குறிப்பிடப்படவில்லை
சூடாமணி நிகண்டு மூலமும் உரையும் -1867
தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - (பரிசோதித்தது)
நன்னூல் காண்டிகை உரை -1968, 25ஆம் பதிப்பு
நன்னூல் விருத்தியுரை சங்கரநமச்சிவாயர் உரை -1887
பிரயோக விவேகம் மூலமும் உரையும் -1882
தருக்க சங்கிரகமும் அதனுடைய தருக்க சங்கிரக தீபிகையும் 1861
திருவேங்கடையர் செய்த உபமான சங்கிரகமும்,
புகழேந்திப்பலவர் செய்த இரத்தினச் சுருக்கமும் -1926, 5ஆம் பதிப்பு
ஆறுமுகநாவலரது பதிப்பு நடைமுறை பற்றி பண்டிதமணி
சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கட்டுரையாசிரியருடனான உரையாடல்
ஒன்றின் பொழுது கூறியவை முக்கியமானவை. நாவலர் முக்கியமான
நூல்களையே பதிப்பித்தார். பதிப்பின் பின்னரும் அவர் பாடங்களை

ஒப்புநோக்குவதிலும் அதிக கவனம் செலுத்தினார். நாவலர் பதிப்புநூல் ஒன்றின் இரண்டாவது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பதிப்பு அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே வந்ததென்றால் அத்தனை பதிப்புத் திருத்தங்கள் வந்ததென்று கருத்துள்ளது.

சி.வை.தா. உ.வே.சா. பதிப்பித்த நூல்களோடு, வைத்து நோக்கும் பொழுது நாவலரின் பதிப்புக்கள் மீண்டும் மீண்டும் அச்சிடப்பெற்றன என்பது தெரிய வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் அவர் பதிப்பித்த நூல்களுட் பல சைவமதப் பாராயண நூல்களாகவும் இருந்தமையாகும். உண்மையில் நாவலர் யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதரவர்க்கத்து சைவ மக்களிடையே சைவ இலக்கியங்கள் பற்றிய வாசிப்பினை ஊக்குவித்தாரென்றே கூறல் வேண்டும். நாவலரவர்கள் திருக்குறளையும் வில்லிபுத்தூரரது மகாபாரதத்-தையும் பதிப்பித்திருந்தார்.

நாவலர் அவர்களின் பதிப்புச் செம்மை விதந்து போற்றப்பட வேண்டியதாகும். ஏனெனில் அச்சுக்காலத்துக்கு முந்திய நூல்கள் சிலவற்றின் பாடமீட்பு வரன்முறையான ஒரு வழியில் இவரிடத்தும் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

III

அடுத்து உ.வே.சா. அவர்களின் பதிப்புப் பணி பற்றியும், அப்பணி பற்றிய விவாதிப்புக்கள் பற்றியும் நோக்குவதற்கு முன்னர், இவர்களில் உ.வே.சா.வும் சி.வை.தா.வும் முக்கியப்படுத்தப்படுவதற்கான இலக்கிய வரலாற்றுக் காரணத்தை அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகிறது.

இந்தியா முழுவதும் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது ஏறத்தாழ தென்னிந்தியாவின் பெரும்பகுதி Madras Presidency என ஒரு மாநிலமாக ஆக்கப் பெற்றது. ஹைதராபாத், திருவனந்தபுரம், மைசூர், கொச்சி போன்ற பாரம்பரிய சமஸ்தான ஆட்சிகள் நிலவிய இடங்களைத் தவிர்த்த தென்னிந்தியப் பகுதிகள் முழுவதையும் ஒரு நிலத் தொகுதியாகக் கொண்டனர்.

மொகலாய ஆட்சி, ராஜபுத்திரர்களின் அதிகாரம், மகாராஷ்டிரத்தில் சிவாஜியின் எழுச்சி போன்று தெற்கில் 17ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் அரசியல் முக்கியத்துவமுடைய ஆட்சி எதுவுமே இருக்கவில்லை. விஜய நகரப் பேரரசின் படிப்படியான சிதைவு தொடங்கியதும் (1565) மேற்கிளம்பிய நாயக்கத்தானங்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தெற்கு நோக்கி வந்த மொகலாயப் படைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து விட்டன. 18ஆம் நூற்றாண்டில் கர்நாடகப் பிரதேசத்தில் பிரெஞ்சு மேலாதிக்கம் நிலவிறெனினும் 1761இல் பிரித்தானிய மேலாண்மை நிச்சயமாகி விட்டது.

தமிழகமோ நீண்டகால உள்நாட்டுப் போர்களினால் சிதைந்து போயிருந்ததனால் இக்காலகட்டத்திற் பஞ்சங்கள் பல நிலவின.

ஆரம்பகால பிரித்தானிய வைஸ்ராய்கள், குறிப்பாக மின்றேரோ (Minto) மதராஸ் பிரசிடென்ஸியில் ஒரு தேக்க நிலையே காணப்பட்டது என்று கூறியுள்ளார்.

இந்திய உபகண்டம் முழுவதும் பிரித்தானிய ஆட்சி நிறுவப்பட்டதன் பின்னர், இந்திய உபகண்டத்தின் ஒருமை பற்றியும் ஒருங்கு நிலை பற்றியும் வற்புறுத்த வேண்டிய ஒரு தேவை பிரிட்டிஷாருக்கு ஏற்பட்டது. வில்லியம் ஜோன்ஸ் வழிவந்த பிரித்தானிய கீழ்த்தேய-வியல்வாதிகள் இந்தியாவினுடைய ஒருமை நிலைப் பண்பாக வைதீக இந்துப் பாரம்பரியத்தையும் சமஸ்கிருத முக்கியத்துவத்தையும் இவற்றினுள் இந்தியப் பண்பாடு முழுவதும் கொண்டு வரப்படுவதற்கான சாத்தியப்பாடு அமைந்ததையும் விதந்து கூறத்தொடங்கினர். (மாக்ஸ்மூலர் இந்தோ - ஆரியத்தின் ஐரோப்பிய தொடர்புகளைக் கூடச் சுட்டினார்).

சென்னை ராஜதானியின் காலனித்துவ ஆட்சிச் செல்வாக்குடன் கிறிஸ்தவ நிலைப்பட்ட அறிவுத் தேடல்கள் வழங்கிய அறிவுச் சேகரிப்புடன் பிரதானமிக்க தென்னிந்திய பிராமணர் அல்லாச் சாதிகளின் முக்கியத்துவம் படிப்படியாக வளரத் தொடங்குகிறது. கர்நாடகாவின் கம்மாகப்புச் சாதியினரும்; ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் ரெட்டிமாரும், நாயுடுமாரும்; மலையாளத்தின் நாயர்மாரும்; தமிழ்நாட்டின் சேலம், திருநெல்வேலிப் பகுதி முதலியார்மாரும் (வேளாளர்) முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்குகின்றனர்.

தென்னிந்தியாவின் பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியினர் பிராமணரல்லாதார் என்ற சமூகப் பகுப்பை உணர்ந்து தொழிற்படலாயினர். கால்டுவல் போன்ற கிறிஸ்தவ பாதிரிமாருடைய ஆராய்ச்சிகள் தென்னிந்தியாவின் பண்பாட்டு ஒருமையை வலுப்படுத்தின. இந்தப் பின்புலத்தில் எழுதப் பெற்ற இந்திய வரலாற்று நூல்கள் தென்னிந்தியாவை வட இந்தியா அளவு வரலாற்று வளமற்ற ஒரு பிரதேசமாகவே சித்திரித்தன. வின்ஸன் சிமித் என்பவரது இந்திய வரலாறு (A History of India) எனும் நூல் மேற்குறிப்பிட்ட விடயத்திற்கு நல்ல உதாரணமாகும். அனைத்திந்திய மட்டத்தில் வரலாற்றுப் புறக்கணிப்புக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்த தென்னிந்தியாவுக்கு, குறிப்பாகத் தமிழகத்திலே பண்டைத் தமிழ் நூல்களின் பாடமீட்பு ஒரு புதிய அம்சத்தினை முனைப்புறுத்தியது.

கன்னடம். தெலுங்கு உட்பட்ட தென்னிந்தியமொழிகள் பெரும்பாலும் வட மொழிச் செல்வாக்குடைய இலக்கியங்களையே தமது தொடக்க நிலை எழுத்திலக்கியங்களாகக் கொண்டிருக்க. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்

வெளிக்கொணரப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களோ சமஸ்கிருத மேலாண்மைக்கு ஆட்படாதவற்றை வெளிக்கொணர்ந்தன. அதாவது தம் தோற்றத்துக்கும் ஊட்டத்துக்கும் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தை நம்பியிருக்காத ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை வெளிக்கொணர்ந்தன. சீவக சிந்தாமணி முதல் சிலப்பதிகாரம் வரையிலான புதிய பதிப்புக்கள் இத்தகைய ஒரு மடைதிறப்புக்கு தமிழகத்தில் இடமுண்டு என்பதைக் காட்டின. இந்த வகையிலே தான் சி.வை.தா. பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் ஒரு திசை திருப்பியாக அமைந்தது.

வடமொழிப் பண்பாட்டினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட மூல ஊற்றினைக் கொண்ட ஒரு சமாந்தரமான பண்பாடு தமிழ்நாட்டில் கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய காலத்திலேயே நிலவிற்பது இந்நூல்களாற் பெறப்பெற்றது. பிற்காலத்தில் சங்க இலக்கியத் தொகுதிகள் என தொகுநிலையில் பார்க்கப்படுவனவான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆதியன தனித்தனியே வெளிவந்த பொழுது இந்த வடமொழிசாரா தமிழ்ப்பேறு பற்றிய தரவுகளும், தகவல்களும் வெளியே கொண்டு வரப்படலாயின.

இந்த நூல்களின் வருகை இந்திய வரலாற்றுப் போக்கினையே மாற்றியது. வி. கனகசபைப்பிள்ளையின் The Tamils Eighteen Hundred Years Ago என்ற ஆங்கில நூல் வெளிவந்த பொழுது, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு போன்ற நூல்களிலே காணப்பட்ட தகவல்கள் இந்திய வரலாற்றுப் பார்வையையே மாற்றி அமைத்த முறைமை பற்றி அக்காலத்தில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக ஹேமச்சந்திரராய் மிகுந்த புல்லரிப்புடன் எடுத்துக் கூறியதை அவரின் மாணவர்களுள் ஒருவரான இக் கட்டுரையாசிரியர் நேரில் அநுபவித்துள்ளார். (பேராசிரியர் ராய், The Dynastic History of Northern India என்ற நான்கு தொகுதி நூல்களை எழுதிய பெரும் பேராசிரியர். இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1950களில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக இருந்தவர்.)

இத்தகைய பெரிய வரலாற்றுப் பார்வை மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய நூல் — களைப் பதிப்பித்தவர்கள் என்ற பெருமை காரணமாக இப் பதிப்பாசிரியர்கள் தமிழ் மக்களிடையே போற்றப்படலாயினர். பாரதியினுடைய பாடலிலேயே இக்கருத்து தொக்கி நிற்பதைக் காணலாம். அதாவது உவேசாமிநாதையர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை ஆகியோர் மூலமாகவே இந்த நூல்கள் பிரதானமாக வெளிக் கொணரப்பட்டன. இதனாலேயே இவர்கள் முக்கியப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

உ.வே.சா. அவர்களுக்கு 1906ஆம் ஆண்டிலேயே மகா மகோபாத்யாயர் என்ற பட்டம் வழங்கப்படுகிறது. சமஸ்கிருத மொழிக்காக அல்லாது தமிழுக்கு மாத்திரமே செய்த பங்களிப்புக்காக சமஸ்கிருதப் பாரம்பரியத்தில் வரும் உயர்ந்த பட்டங்களில் ஒன்று (பெரும் பேராசிரியர் என்ற

கருத்துடைய மகா மகோபாத்தியாயர் பட்டம்) வழங்கப்படுகிறது என்பதனை மனத்திருத்திக் கொள்ளல் அவசியம். இதனை அரசாங்கமே வழங்கியது என்று பாரதியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்விடயம் மிக உன்னிப்பாக சிந்திக்கப்பட வேண்டிய-தொன்றாகும். உ.வே.சா. அவர்களையே முதலில் முதல் நிலைப்படுத்தும் தன்மை காணப்பட்டது. முனைவர் வெங்கடாசலபதி அவர்கள், சென்ற காலச்சுவடு இதழில், குறிப்பிட்டுள்ள ஓர் அம்சம் முக்கியமானதாகும். சி.வை.தா. 1901இல் காலமாக உ.வே.சா. அவர்களுக்கு அவரது மறைவு வரை (1942) பெருத்த சவாலாக பதிப்பாசிரியர் எவருமே இருக்கவில்லை என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். இந்தப் பெருமை காரணமாக உ.வே.சா. அவர்கள் அக்காலத்தில் அன்னி பெஷன்ர் (Anni Besant) உடன் தொடர்பு கொண்டதும், ருக்மணிதேவி அருண்டேலினால் நடத்தப் பெற்றதுமான கலாஷேத்திராவினுள் உள்வாங்கப்படுகிறார். அவருக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவம் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் பேரறிஞன் ஆசிரியன் என்ற கருத்துப்பட வரும் தாஷ்ணாத்திய கலாநிதி மகா மகோபாத்தியாய என்பதாகும்.

உ.வே.சா. அவர்கள் மாத்திரமே தமிழ் நூல்களை மீளப் பதிப்பித்தவர் என்று கொண்டாடும் மரபு மேலோங்கி படிப்படியாக சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையினுடைய முக்கியத்துவம் குறைக்கப்படலாயிற்று.

சுருங்கக் கூறின் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பதிப்பாசிரியர்களாகிய உ.வே.சா. சி.வை.தா. ஆகிய இருவரையும் முதல் நிலைப்படுத்தும் பண்பு தோன்றியமைக்குக் காரணம் பண்டைய தமிழ் நூல்கள் இந்திய வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கமேயாகும்.

IV

இப்பதிப்பாசிரியர்களது சிறப்புக்கள் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்துள்ள முறைமையினை நோக்கும் பொழுது, இவர்கள் அந்நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்ததில் அநுபவித்த சிரமங்கள் பற்றியே அதிகம் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை கூறப்படுமளவுக்கு பதிப்பிப்பதில், அவர்கள் கையாண்ட வழிமுறைகள் பற்றி அதிக ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்படவில்லை என்பது புலனாகின்றது. இவ்விடயம், சற்று ஆழமாக நோக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகின்றது. இது பற்றிப் பின்னர் பார்ப்போம். அதற்கு முன்னர் மீட்கப்பட்ட நூல்கள் பற்றிய சில முக்கியமான வினாக்கள் உள்ளன.

இந்நூல்கள் மீட்கப்பட்ட பொழுது இந்நூல்களின் பயில்வு பற்றிய ஒரு புலமைப் பாரம்பரியம் நிலவிற்றெனின், அதன் இயல்புகள் யாவை? இந்த வினாவுக்குள் பின்வருவன அடங்கும்:

1. ஆசிரிய மாணவ முறைமை.
2. இவற்றுக்கான பயில்வுகள் நடந்திருக்கக் கூடிய இடங்கள், மையங்கள்.
3. எழுத்துக்கள் காணப்பட்ட நிலைமை. இவை தமிழ்நாட்டில் பிரதானமாக ஏடுகளாகவே இருந்தன.
4. ஏடெழுது பாரம்பரியத்தின் தன்மைகள், அந்தப் பாரம்பரியம் தலைமுறைக்குத் தலைமுறை கையளிக்கப்பட்ட முறைமைகள்.
5. பாடமீட்பு நடைமுறைகள், சரியான பாடமீட்புக்கான அகநிலை உத்தரவாதங்களைக் கொண்டவையா என்பது முக்கியமாகும். இன்னொரு வகையாகக் கூறினால் பாடக் கையளிப்பு முறை யாது? (Textual Transmission). இது தமிழ்நாட்டில் பிரதானமாக ஏடுகள் வழியாகவே வந்தது.

உ.வே.சா. சி.வை.தா. பற்றிய தரவுகள் மூலம் இவற்றுக்கான விடைகள் உய்த்தறியப்படக் கூடியனவாக உள்ளனவெனினும், இத்தகவலின்மை நமது இலக்கிய வரலாறு எழுதும் முறையில் நாம் எதிர்நோக்கும் ஒரு பிரதான குறைபாடாகும். ஒவ்வொரு காலத்திலும் அந்தந்தக் காலங்களிலே வாழ்ந்த புலவர்கள், தோன்றிய நூல்கள் எவையெவை என்பது பற்றிச் செலுத்தப்படும் புலமைச் சிரத்தை அளவு, அக்காலத்துத் தமிழ்க்கல்விச் சூழல்பற்றி, பயில்வுமுறைகள்பற்றி, புலமைப் பாரம்பரியம்பற்றி எதுவும் இப்பொழுதுள்ள இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிற் காணப்படவில்லை என்பது நன்கு தெரிந்த உண்மையே.

அவ்வக்காலச் சூழமைவுகளுள் இவை எவ்வாறு நடந்தன என்பது பற்றிய தெளிவு நமக்கு இன்று வரை இல்லை என்றே கூறவேண்டும்.

உதாரணத்துக்கு உரையாசிரியர் மரபை எடுத்துக் கொள்வோம். உண்மையில், பண்டைய நூல்கள் மீளப் பதிப்பிக்கப்படும் பொழுதே அவற்றினூடாகவே நாம் உரையாசிரியர் பாரம்பரியத்தையும் மீட்டெடுத்துள்ளோம். ஆனால், இளம்பூரணரின் மாணவர்கள் யாவர்? தொல்காப்பியத்தை அவர்கள் கற்க வேண்டிய தேவையாது? நச்சினார்க்கினியருடைய மாணவர்கள் இளம்பூரணரின் மாணவரிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டனர்? இளம்பூரணரோடு ஒப்பிடும் பொழுது நச்சினார்க்கினியருக்கிருந்த புலமைச் சுவால்கள் யாவை என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு இன்னும் நம்மிடையே தெளிவான மறுமொழி இல்லை என்றே கூற வேண்டும். நமது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் இவை பற்றி இன்னும் சிந்திக்கவேயில்லை.

தொல்காப்பிய உதாரணத்திற்கே மீண்டும் சென்று உரையாசிரியர்களை அவர்தம் இலக்கு மாணாக்கர் யாவர் என்ற வினாவையும், குறிப்-

பிட்ட ஒரு உரையாசிரியரின் முயற்சி எத்தகைய பயில்வுப் பின்புலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதையுங்கூட இன்னும் நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பது தெரிய வருகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியத்திற்கான சேனாவரையர் உரையையோ, தெய்வச் சிலையார் உரையையோ வாசிக்கும் பொழுது தொல்காப்பியத்தை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்து நிலை விவாதங்கள் இடைக்காலத்தில் நிலவின என்பது தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

இந்த உரையாசிரியர்களின் விளக்க உரைகளை, சில பயில்வு மையங்களின் போக்காகக் கொள்வதா அன்றேல் தமிழகக்கல்வி முழுவதற்கும் பொதுவான ஒரு கல்வி முறையாகக் கொள்வதா என்பதும் ஆராயப்படாமலே உள்ளது.

இவ்வாறு நோக்குவது அத்தியாவசியமானதே. ஏனெனில் இந்நூல்கள் பதிப்பிக்கப்படுகின்ற பொழுது, இவை பற்றிய பயில்வுப் புலமை-நிலை யாது என்பது தெளிவுபடுத்தப்படல் அவசியமாகும். இந்தவகையில், சி.வை.தா, உ.வே.சா. இரண்டு பேரும் தங்கள் பதிப்புக்கான பின்புலம் பற்றித் தரும் தகவல்கள் சுவாரசியமானவையாகும்.

இலக்கிய வரலாற்றுநிலைநின்று நோக்குகின்ற பொழுது, ஒவ்வொரு காலப்பிரிவிலும், தோன்றுகின்ற இலக்கியங்கள் பற்றிய தரவுகள் எத்தனை முக்கியமானவையோ, அத்தனை முக்கியமானவை ஒவ்வொரு காலத்திலும் நிலவும் நூலுற்பத்தி முறைமை பற்றிய அறிவுமாகும். பொருளாதார உற்பத்திக்குச் சொல்லப்படுவது போல தோற்றுவிப்பு, தயாரிப்பு, சந்தைப்படுத்தல், நுகர்வோர் என்பன போன்ற பெரும்படையான தலைப்புக்கள் மாத்திரமல்லாமல் தோற்றுவிப்பில் தொழிற்படும் தொழில் நுட்பங்களும் முக்கியமானவையாகும். எழுதப்படும் ஏடு, அது எழுதுவதற்குத் தயாராக்கப்படும் முறைமை, அது கட்டப்படும் முறைமை என்பதையும் இலக்கியப்படைப்பு எவ்வாறு ஏட்டுருப்படுத்தப்படுகிறது என்பது பற்றிய நடைமுறையும் முக்கியமான தொழில்நுட்ப அம்சங்களாகும்.

V

இலக்கியப் பாடக்கையளிப்பு வரலாற்றில் மேற்கூறியவை முக்கியமானவையாகும். மேலே கிளப்பப் பெற்ற வினாக்களின் அடிப்படையில் பாடக் கையளிப்பு தொடர்பாக பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

அச்சப் பதிப்புப்பயிற்சி மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு முன்னர், 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி, 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிகளில் இந்நூல்கள் பற்றிய பயில்வு பிரதானமாக சைவ மடங்களிலேயே காணப்பட்டது என்பது தெரியவருகிறது. இவ்விடயத்தில், திருவாவடுதுறை

மடத்தின் வகிபாகம் மிகப்பெரியதாக இருந்ததென்பது தெரிந்ததே. திருவாவடுதுறை மடத்தை மையமாகக்கொண்டு ஒருபுலமை மரபு தொழிற்பட்டு வந்ததென்பது உ.வே.சா.வின் 'என் சரித்திரம்' மூலமாகவும் சி.வை.தா.வின் 'பாயிரங்கள்' மூலமாகவும் நன்கு தெரிய வருகின்றன. திருப்பனந்தாள் மடமும் இப்பயில்வில் தொடர்புபட்டிருந்ததென்று கூறலாம்.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பிரதானமாக சைவ மரபுக்கே உரியது. ஆறுமுகநாவலரின் பதிப்புக்களும் சைவம் சார்ந்தவையே. வைஷ்ணவப் பாரம்பரியத்திற் பதிப்பு முயற்சிகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பது பற்றிய தரவுகள் மிகக் குறைவாகவே எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. ஆயினும், திருப்பாசுரங்களுக்கான 'படிமரபு' மிக்க செழுமையான ஒன்றாகும். அப் படிமரபின் வளர்ச்சியையும், பேணுகையையும் பார்க்கும் பொழுது வைஷ்ணவ மடங்கள் பாடப் பேணுகையிலும் பாடவிளக்கத்திலும் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வந்தன என்பது தெரிய வருகிறது. இது மாத்திரமல்லாமல் அவர்களிடையே நிலவும் வடகலை, தென்கலை மரபுகள் காரணமாக வலுவான ஒரு விவாத மரபு நிலவிற்றெனக் கொள்ளலாம். பிரதிவாதி பயங்கரம் போன்ற பட்டங்கள் இந்த விவாத மரபின் ஆழத்தைக் காட்டுகின்றன. (சைவ மரபில் தேவார திருவாசகங்களுக்கு உரை எழுதும் மரபு இல்லை)

சீவக சிந்தாமணியின் பதிப்புப் பற்றி உ.வே.சா. தரும் பின்புலத் தகவல்களை நோக்கும் பொழுது சமணக் கிரந்தங்கள் பயிலப்பட்டதற்கான ஒரு நடைமுறை இருந்து வந்ததென்பதும், அதுவும், சமண மதத்தைச் சார்ந்த வணிகப்பெருமக்கள், செல்வந்தர் ஆகியோராலேயே போற்றப்பட்டு வந்ததென்பதும் தெரிகிறது. ஆயினும் சமணப் பள்ளிகளின் தொழிற்பாடு இக்காலத்தில் காணப்படவில்லையென்பதும் நன்கு தெளிவாகின்றது.

ஏறத்தாழ நிறுவன நிலைப்பட்ட மேற்கூறியவற்றை விட தமிழ் நூற்பயில்வுக்கென மத நிறுவனங்கள் சாராத ஒரு பயிற்றுவித்தல் மரபு (18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி) நிறுவன ரீதியாக இருக்கவில்லை என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.

ஏடுகள் கிடைக்கப்பெற்ற முறைமை பற்றி உ.வே.சா. சி.வை.தா. ஆகிய இருவருமே தரும் தகவல்கள் வழியாக அவ்வேடுகள் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் புலவர்களாக இருந்தவர்களுடைய வீடுகளிலேயே காணப்பட்டுள்ளன என்பது தெரிய வருகிறது. அது மாத்திரமல்லாமல் அவை ஒரு வரன்முறையான பயில்வுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டவை என்றும் சொல்ல முடியாதுள்ளது. ஏறத்தாழ 16ஆம் 17ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து

இலக்கியங்களின் வழியாகத் தெரியவரும் புலவர்களுடைய சிரம நிலை இத்தகைய ஒரு மரபின்மையையே வற்புறுத்துகின்றது. புலவர்களினது வீடுகளிலோ அல்லது அவர்களின் உறவினர்களின் வீடுகளிலோ இருந்துதான் பெரும்பாலான ஏடுகள் பெறப்பட்டன என்பது தெரிய வருகிறது. யாரோ ஒருவர் பயன்படுத்திய பின்னர் அவ் ஏடுகள் பல காலமாகப் பயன்படுத்தப்படாமலே இருந்தன எனும் தகவல் முக்கியமானதாகும்.

இதற்கான பிரதானமான காரணம் ஏறத்தாழ 17ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரித்தானிய ஆட்சி நிறுவப்படும் வரை தமிழ் நாட்டில் நிலவிய ஆட்சிச் சிதைவே எனலாம். அத்துடன் தெலுங்கர்களான நாயக்கர்களின் ஆட்சியின் பொழுது உள்ளூர்ப் புலமைக்கு ஆதரவு வழங்கப்படவில்லை என்பதும், கோவில்களின் முகாமை முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் இக்கல்விச் சிதைவுக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

இந்த நிலைமை காரணமாகவே சைவ மடங்கள் மாத்திரம் முதன்மைப்படும் நிலைகாணப்பட்டதெனலாம். ஏடுகள் பற்றிய செய்திகளையும் அவ்வேடுகளை அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட முறைமையையும் நோக்கும் பொழுது அரசியல் சமூக செல்வாக்குகள் முதன்நிலைப்படுகின்றமையைக் காணலாம். சேலம் இராமசாமி முதலியார் ஏடுகள் பல எடுக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றார் என்பதை இங்கு மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

தனியார் மட்டங்களில் பெறப்பட்ட ஏடுகளின் மீட்பினை நோக்கும் பொழுது, அவ்வேடுகள் ஒரு தொடர்ச்சியான பயில்வுப் பாரம்பரியத்தைச் சார்ந்தவையாகவல்லாது சிதைவற்றுப் போன ஒரு பாரம்பரியத்தின் வழியாகவே பதிப்பாசிரியர்களுக்குப் பெரும்பாலும் கிட்டியுள்ளன எனும் உண்மை முக்கியமானதாகும். இத்தகைய ஏடுகளை வாசிப்பதில் உள்ள சிரமங்களை சி.வை.தா. விளக்கியுள்ளார்.

ஆயினும் இந்த மேற்கூறிய பொதுவான சிதைவினுடே மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் புலமை மரபு பற்றிய 'என்சரித்திர' வழி தகவல்களை நோக்கும் பொழுது தனியாசிரியத் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியமொன்று தொடர்ந்து நிலவிற்று என்பது தெரிகிறது. ஆனால் அது அருகிப் போயுள்ள நிலையிலேயே இருந்தது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் விடயத்திலும்கூட மடத் தொடர்புகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. சைவத் தமிழ்நூல்கள் பற்றிய ஏட்டுப் பாரம்பரியத்தில் பிராமணர் அல்லாத அறிஞர்களிடையே நிலவிய புலமை மரபின் தொடர்ச்சியை பெரும்பாலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. பிராமண

மடங்கள் வடமொழிப் பாரம்பரியத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தியிருத்தல் வேண்டும்.

அடுத்து ஏடுகளின் பரம்பலை ஆதாரமாகக் கொண்டு பயில்வு மையங்களைப் பற்றிய உய்த்தறிவுக்குச் செல்வதாயின் ஏற்கெனவே பார்த்த சைவ மடங்கள் போன்றவற்றைவிட புவியியல் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணம் இந்த ஏட்டுப்பரம்பலில் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுவதை அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சிய காலத்திலிருந்தே ஏட்டுப் பேணுகைப் பாரம்பரியமொன்று இருந்து வந்ததென்பது சரஸ்வதி பண்டாரம் பற்றிய குறிப்புக்களிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. அதைவிட, மாவிட்டபுரம் முருகன் கோயில் போன்ற கோவில்களிலும் ஏட்டுப் பேணுகை நடைபெற்றுள்ளது.

இவற்றிலும் பார்க்க முக்கியமான தரவு சாமிநாதையர் உட்பட பதிப்பாசிரியர்கள் எல்லோருமே நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதியொன்றும் இருந்ததாக பதிப்பு முகவுரைகளிலே கூறியுள்ளமையாகும். மேலும் ஐங்குறுநூறு போன்ற பண்டைய இலக்கியங்கள் சில யாழ்ப்பாணத்திலேயே பதிப்பிக்கப் பெற்றன என்ற உண்மையையும் மனங்கொளல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்திற்கான முக்கிய பதிப்புக்களிலொன்று (சி.கணேசய்யர் பதிப்பு) யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்ததாகும்.

மேலும் உ.வே.சா.வின் பதிப்புக்கள் சில பற்றிய விபரமான விடயப் பொருட் கண்டனங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளமை பற்றி வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். (சி.வை.தா. பற்றிய குறிப்பின் போது மேலும் சில விடயங்களை நோக்கலாம்.)

தமிழரிடையே காணப்படும் ஏடுகள் பதஞ்செய்யப்பெற்ற பனையோலையில் எழுதப் பெற்றனவேயாகும். எழுதுவதற்கு எழுத்தாணி பயன்படுத்தப் பெற்றது. பனை ஓலை ஏடுகள் ஆகக் கூடியது 50-100 வருடங்களுக்கு மேல் பயன்படுத்தப்பட முடியாதவையாகுமென்பர். இதனால் ஏட்டுப் பாரம்பரியப் பேணுகை என்பது பப்பிறஸ் (Papyrus), தோல் (Pachment of skin) போன்று அல்லாது குறைந்தது இரண்டு தலைமுறைக்கு ஒரு தடவை மீட்டெழுதப்படல் வேண்டும். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுதப் பெற்ற யாழ்ப்பாணத்துக் காணித்தோம்புகளைப் பார்க்கும் பொழுது படியெடுக்கப்பட்ட முறைமை பற்றி தோம்பின் அடியில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது தெரியவரும்.

மீட்டக்களப்பு ஏட்டுப் பாரம்பரியத்திலும் இத்தகைய மீட்டெழுதற் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த மீட்டெழுதல் காரணமாக

ஏற்படக்கூடிய வழக்கள் எத்தகையவை என்பது பற்றியோ, பல்வேறு மையங்களில் மீட்டெழுதப்படும் பொழுது அவ்வப்பிரதேசங்களுக்குரிய வழக்குகள் வருமென்பது பற்றியோ விரிவான பாட நுண்ணாய்வும் நம்மிடையே இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

ஏடுமுதப்படுவது எவ்வாறு தொழில் முறையாக பயிலப்பட்டது என்பதுவும் தமிழ் நிலையில் நமக்குத் தெரியாத ஒன்றே. வட இந்தியாவில் இதற்கென “காயஸ்தர்கள்” என்ற ஒரு சாதிக் குழுவினர் இருந்து வந்துள்ளனர். தமிழில் அத்தகைய தொழில் நிலைக்குழுக்கள் இல்லை என்றே கூறலாம். ஆனால், தொல்காப்பியம் போன்ற நூற்பாடத்தில் வேறுபாடுகள் உள்ளமையைப் பார்க்கும் பொழுது ஏட்டு வேறுபாடுகள் முக்கியம் பெறுவதைக் காணலாம்.

இளம்பூரணரே தமது உரையில் ஓரிடத்தில் ‘விழ’ எழுதினார் போலும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பாட மீட்டெடுப்பின் பொழுது இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படலாம்.

சில இடங்களில் பாடவேறுபாடுகளே உண்டு என்பதை மறந்து விடல் கூடாது. உதாரணமாக திருக்குறளில் உரையாசிரியருக்கு உரையாசிரியர் குறள் வைப்பொழுங்கில் வேறுபடுவதை அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக மணக்குடவர் உரையில் வரும் குறள் வைப்பு முறைமைக்கும் பரிமேலழகர் உரை வைப்பு முறைமைக்குமிடையில் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. இத்தகைய வேறுபாடுகளை அறிவதற்கு ஏட்டுப்படிகள் மிக முக்கியமாகின்றன.

இத்தகைய விடயங்கள் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் தமிழில் மிகக்குறைவு. தமிழிலே பதிப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை பதிப்பாசிரியர்களை மையமாகக் கொண்டே நோக்கி விடுகிறோம்.

ஏடுகளில் இருந்து பெயர்த்தெடுக்கும் பொழுது எத்தகைய வழக்கள் தோன்ற முடியுமென்பது பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது பனையோலையிலான ஏடுகள் எவ்வாறு நோக்கிலும் ஆகக்கூடியது ஏறத்தாழ 50 வருடங்களுக்கு மேல் இருத்தல் முடியாது. இது காரணமாக ஏட்டிற் காணப்படும் எழுதுமுறை அந்த ஏட்டினை இப்பொழுது பயன்படுத்துபவரின் எழுதுமுறையில் இருந்து அதிகம் வேறுபடுவதாகக் கொள்ள முடியாது. பட்டைகள், தோல்களில் எழுதப்படுபவற்றின் நிலை வேறு. அவை நீண்ட காலத்திற்குரியவையாக இருக்கும்.

அவற்றிலுள்ளது போன்று எழுதப்பட்ட பாடங்களுக்கான வாசிப்புக் குறிப்புகள் எதுவும் ஓரங்களில் எழுதப்பட முடியாது. இதனால், ‘ஸ்கோலியம்’ எனப்படும் குறிப்புரை தமிழில் இருக்க நியாயமில்லை. ஆனால், இந்த ‘ஸ்கோலியம்’ பாரம்பரியம் உரையாசிரியர் பாரம்பரியத்திற்கு மிக முக்கியமானது.

பதிப்புப் பணியின் சிரமம், இன்னல் பற்றிப் பேசும் பொழுது வாசிக்க முடியாத ஏட்டில் இருந்து அப்பொழுதிலிருந்த எழுத்து வழக்கிற்கு அவ்வேட்டில் எழுதப்பட்டுள்ளவற்றை பெயர்த்தெடுப்பதில் உள்ள சிரமங்கள் பற்றியே பதிப்பாசிரியர்கள் பேசியுள்ளனர்.

ஏட்டிற் காணப்பட்ட எழுத்துக்களை வாசிப்பதிலுள்ள பொதுப்படையான சிரமங்கள் கூறப்படுகின்றனவே தவிர, அவை சாதாரணமாக அல்லது பொதுவாக வாசிக்கப்பட முடியாது இருந்தவையாகக் கூறப்படுவதில்லை. எனவே இவர்களுக்கிருந்த பெரும் சிரமம் “கரலிகிதத்துக்குக்” (கையெழுத்து) கொண்டு வருவது தான்.

உண்மையிற் தமிழ் கல்வெட்டாளர்கள் வாசிப்பின் பொழுது எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையோ அல்லது கிரேக்க நாடகங்களைப் பதிப்பித்தவர்களோ அல்லது “Beowulf” போன்ற ஒரு நூலினை (இது ஆங்கில இலக்கியத்தின் முதற் கட்டமாகும்) பதிப்பித்தவர்களோ எதிர்நோக்கிய எழுத்துநிலைப் பிரச்சினைகளையோ நமது பதிப்பாசிரியர்கள் நோக்கவில்லையென்பது தெரிகிறது.

VI

இத்தகைய ஒரு பின்புலத்திலேயே உ.வே.சா.வினுடைய பதிப்பு முறையை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். உ.வே.சா.வுக்கு புகழ் தேடிக் கொடுத்த பதிப்புகளுக்குள்ளேயே பின்வருபவை முக்கியமானவை. சீவகசிந்தாமணி(1887), சிலப்பதிகாரம்(1892), புறநானூறு(1894), பத்துப்பாட்டு(1889), மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடம் உ.வே.சா. பயின்ற முறைமையும், பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களின் உரையாசிரியர் பாரம்பரியமும், குறிப்பாக நச்சினார்க்கினியருடைய உரை முறைமையும் இவருடைய பதிப்பு முறையிலே தீர்க்கமான செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளனவென்பதை உணரலாம்.

உரையாசிரியர் பாரம்பரியத்தில் முக்கியமாக அமைவது பாடலின் பொருளும் பாடலில் வருகின்ற பிரயோகங்களின் இலக்கண அமைதிகளும் முந்தைய பிரயோக வழக்குகளுமாகும். இவற்றினூடாகவே குறித்த பாடத்தின் பொருள் நிச்சயிக்கப்பெறும்.

ஐயரவர்களின் நூற்பதிப்பு முயற்சி வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது சீவகசிந்தாமணி(1881), பத்துப்பாட்டு(1889), சிலப்பதிகாரம்(1892) போன்றவற்றுக்கு ஒரு வலுவான உரைப்பாரம்பரியம் இருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதொரு உண்மையாகும். முதலிரண்டும் நச்சினார்க்கினியருரையும், சிலப்பதிகாரத்துக்கு பழைய உரையொன்றும் (அரும்பதயுரையாசிரியர்), அடியார்க்கு நல்லாருரையும் உண்டு.

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பொழுது குறிப்பிடப்பட்ட பாடத்தில் வரும் பதப்பிரயோகங்களின் பிற இலக்கிய ஆட்சி பற்றிக் கவனம் செலுத்தினாரென்பது “என் சரித்திரத்தில்” இருந்து தெரிய வருகிறது. இம்முறை தொடர்களின் கருத்து நிர்ணயத்துக்கு முக்கியமானதாகும்

பொதுவாக ஐயரவர்களின் பதிப்புக்களை நோக்கும் பொழுது அவருடைய பதிப்பு முறைமையின் அகக்கட்டமைப்பு இதுவே என்பது பொதுமை நோக்கில் தெரிய வருகிறது. நூலினை அறிமுகம் செய்தல் என நூலின் விபரங்களைத் தந்துவிட்டு நூற்பாடத்தை (Text) விளக்கும் பொழுது இம்முறையைக் கையாளுகிறாரென்பது தெரிகிறது.

புறநானூற்றினை உதாரணமாகக் கொண்டால் நூற்பாடத்தின் முன்னர், பாடினோர் வரலாறு, பாடப்பட்டோர் வரலாறு, திணையும் துறையும் என அவர் கண்ணில் முக்கியமானவையாகப்படுவனவற்றைத் தொகுத்துத் தந்துவிட்டு பாட ஆய்வுக்கு வரும் பொழுது முதலில் பாடத்தைத் தந்து அதன்கீழ் திணை, துறை, புலவர் பெயர் ஆகியவற்றைத் தந்து, அதற்கு மேல் பாட பேதங்களைத் தருகின்றார். அடுத்து பாடலின் பொருளை எடுத்துக்கூறி பிறநூல் மேற்கோள்களையும் இலக்கண இலக்கியப் பயன்பாடுகளுக்கான சான்றுகளையும் தருகின்றார்.

ஐயரவர்களின் ஈடுபாடு சமண, பௌத்த மதங்களை அறிவதில் பெரிதும் காணப்பட்டதென்பது தெரிய வருகிறது. மணிமேகலைப் பதிப்பும், காப்பிய காலத்து நூல்கள் சிலவற்றில் வரும் பௌத்தம் பற்றிய குறிப்புக்களும் பௌத்தம் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுக்கு இட்டுச் சென்றது. இது பௌத்த தர்மம் பற்றிய விரிவான ஒரு நூலுக்கு கால்கோளாக அமைந்தது எனலாம். சமணம் பற்றியும் இவ்வாறே ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது

சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய பதிப்புக்களினால் ஏற்பட்ட புலமை ஈடுபாடு காரணமாக “சங்ககாலத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்” என்ற நூல் வெளிவந்தது. ஆயினும் பொதுப்படையாக நோக்கும் போது இவருடைய புலமை ஈடுபாடு இலக்கியம் சார்ந்ததாகவே இருந்ததை அவதானிக்கலாம்.

உதாரணமாக புறநானூற்றுப் பதிப்பை எடுத்து நோக்கும் பொழுது புறநானூற்றில் பேசப்படும் அரசர்கள் பற்றிய தரவுகளைத் தொகுத்தார் எனினும், அவர்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை, குறிப்பாக அனைத்திந்திய அடிப்படையில் நோக்கவில்லையென்பது தெரிகிறது. இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது சி.வை.தா. தமது நூற்பதிப்பொன்றின் பொழுது காட்டிய புலமைச் சிரத்தைகளுக்கும், இவர் காட்டும் புலமைச் சிரத்தைகளுக்குமிடையே வேறுபாடு இருப்பதனை நோக்கலாம்.

உ.வே.சா. அவர்கள் பாடமீட்புச் செய்த பொழுது ஒருபாடத்துக்கான (நூல்) பல ஏடுகளைத் திரட்டி வைத்துக் கொண்டு பாடமீட்பினைச் செய்துள்ளார். சிலவேளைகளில் ஏடுகளைப் பார்த்து எழுதப் பெற்றனவான கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இருந்தன. ஒவ்வொரு நூலையும் பதிப்பிக்கும் பொழுதும் அதற்கான ஏடுகள் யார் யாரிடம் இருந்து கிடைத்துள்ளன என்பதைக் குறித்துள்ளார்.

இவ்வேட்டுப் பிரதிகளை வழங்குவதில் இலங்கை அறிஞர்கள் பெரிதும் உதவியுள்ளனர் என்பது தெரிகின்றது. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, வி.கனகசபைப்பிள்ளை முதலானோரே முன்வந்து ஏடுகளை ஐயரவர்கட்கு கொடுத்துள்ளனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

ஆயினும் என் சரித்திரத்தில் வரும் சில குறிப்புக்களும் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் “தமிழ் சுடர் மணிகள்” கூற்றும் ஐயரவர்கள் அந்தளவுக்கு பகிர்வுணர்வு கொண்டிருக்கவில்லை என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கிடைத்த பிரதிகளுள் எதனைத் தாய்ப்பிரதியாகக் கொண்டார் என்பதோ தாய்ப்பிரதியாகக் கொண்டதற்கான காரணங்கள் பற்றியோ எதுவும் இவரது முகவுரைகளில் கூறப்படவில்லை. எழுத்துத்தெளிவும் அதனால் வாசிப்புச் சுலபமும் கொண்ட ஒரு பிரதியை தாய்ப்பிரதியாகக் கொண்டு மற்றவற்றை அதனுடன் இணைத்து வாசித்தார் என்ற எண்ணமே “என் சரித்திர”த்தையும் முகவுரைகளையும் வாசிக்கும் பொழுது மேலோங்கி நிற்கின்றது. ஆனால் இந்த முறைமை பாடபேதங்களைத் தீர்மானிப்பதில் பல சிக்கல்களை உருவாக்கும். தமிழில் உள்ள உரைப்பாரம்பரியம் ஓரளவுக்கு நூலாசிரியரின் பாடத்தை அறிவதற்குத் தவமெனினும் உரைசாராது வருகின்ற பாடப்பிரதிகளில் எது உண்மையான நூற்பாடம் என்று கண்டறிவதில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும். இத்தகைய ஓர் உதாரணத்தை “பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்” எனும் நூலிலே சிலப்பதிகாரம் பற்றி வரும் அதிகாரத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

அரங்கேற்றுகாதையில் வரும் “ஐந்து மண்டிலத்தாள் கூடை போக்கி” என்பதற்கு “ஐது மண்டிலத்தாள் கூடைபோக்கி” என வரும் பாடபேதம் உண்மையில் நூற்பாடமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

ஐயரவர்களின் பதிப்பு முறையில் காணப்படும் குறைபாடுகள் பற்றி கைலாசபதி தனது “ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்” எனும் நூலில் வரும் முதலாவது கட்டுரையிலே எடுத்துக் கூறியுள்ளார். கைலாசபதியின் கூற்று மிக முக்கியமானதாகும்.

உண்மையில் இக்கட்டுரையில் ஏற்கெனவே கூறியுள்ளபடி பண்டைய தமிழின் பதிப்பு முறைமையில் ஏட்டுப்பிரதிகளின் வழிவரும் சிக்கல்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றதே தவிர அந்தப் பாடமீட்பிற்கு காணப் பெற்ற பிரதான பிரச்சினைகள் முனைப்புறுத்தப்படவில்லை.

மீட்கப்பட்ட நூல்களுட் பெரும்பாலானவை வெவ்வேறு காலகட்டங்களுக்குரிய தொகுதிகளாக பார்க்கப் பெறுவதற்கான சூழமைவிருந்தபடியால் மொழியொருமை பற்றி அதிகம் பிரச்சினைகள் ஏற்படவில்லை எனலாம். உதாரணமாக எட்டுத்தொகை நூல்களுள்ளே காணப்படும் மொழியொருமையையும் வழக்கொருமையையும் உதாரணமாகக் கூறலாம். (வாய் மொழிப் பாரம்பரியத் தொடர்ச்சி இதற்கு உதவிவிருத்தல் வேண்டும்.) ஆனால் பாடப்பொருத்தம் சம்பந்தமான சிக்கல்கள் ஏற்படலாம். சங்க இலக்கியங்களின் பதிப்பு வரலாற்றில், பாடக்கையளிப்பு முக்கியத்துவப்படுத்தப்படவில்லை. இவ்விடயத்தில் அப்பாடம் பற்றிய பிறநூல் வழக்குகள் முக்கியமானவையே. தனது ஆசிரியர் மீளாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றி ஐயரவர்கள் தானும் அந்த வழக்கு மேற்கோள்களைக் காட்டுகின்றார்.

பாடக் கையளிப்பு வரன்முறை பற்றிய தெளிவின்மை தமிழ்ப் பண்டைய நூல் பதிப்பு முறை வழியாக அதிகம் தெரியப்படாது உள்ளதென்பது நமது புலமைப்பாரம்பரியத்தில் வற்புறுத்தப்படாத ஓர் அம்சமாகவே உள்ளது. (ஏற்கெனவே கூறியபடி ஏட்டுக் கையளிப்பில் குறிப்பாக ஏடுகள் பிரதிபண்ணப்படும் முறைமை காரணமாக இது தெரியாமல் போயிருக்கலாம்.)

ஆனால் இது சரியாகப் போற்றப்படாததனால் எழக்கூடிய இன்னொரு பாடமீட்புப் பிரச்சினை நமது பண்டைய நூற்பதிப்புப் பாரம்பரியத்திற்கு பேசப்படாமற் போய்விட்டதெனலாம். அது பாடவேறுபாடுகள் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களிலும் பார்க்க பாடவேறுபாடு காணப்படும் முறைமையுமாகும். ஏடுமுதும் மரபில் வந்த எவ்வெவ்வியல்புகள் பாடமீட்பிற்கு பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகின்றன என்பது பற்றிய நுண்ணாய்வு தமிழில் அதிகம் இல்லையென்றே கூறல் வேண்டும். உதாரணமாக ஏடுகளில் புள்ளியிட முடியாத தன்மை, சிலசுட்டொலிகளை எழுதும் முறைமை (உ-ம், த்த, ட்ட ஆகியன போன்றவையும் அவற்றுக்கான உயிர் மெய் விகற்பங்களும், வரி வேறுபாடு காணாதல் போன்றவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்). ஏடு பெறுவது ஏடுகளை ஒப்பு நோக்குவது போன்றவற்றில் காணப்பட்டு வந்த ரகசியப் பேணுகை இதற்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கலாம்.

இது பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது தமிழில் இலக்கியம் தவிரந்த மற்றைய அறிவுத் துறைகளில் அண்மைக்காலம் வரை நிலவிவந்துள்ள

இரகசியத்தன்மையினை இங்கு நினைவூட்டிக் கொள்ளுதல் பொருத்தமானதாகும். குறிப்பாக வைத்தியம், மாந்திரீகம் ஆகிய துறைகள் பற்றிய “வாகடங்கள்” குடும்ப மட்டங்களிலே இரகசியமாகப் பேணப்பட்டு வந்த முறைமையும், பெரும்பாலும் அவற்றை பயன்படுத்தியவர் காலமாகும் பொழுது ஏடுகளையும் சிதையிலிடும் வழக்கமும் நிலவிய ஓர் அறிவுச் சூழலில் இலக்கியத் துறையில் இத்துணைப் பகிர்வுணர்வு காணப்பட்டதென்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். இக்கட்டத்தில் குல அடிப்படையில் (ஜாதி) குடும்ப மட்டங்களிற் பேணப்பட்டு வந்த அறிவின் பதிகையும் அதன் கையளிப்பும் நடந்த முறையினையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

குலஅடிப்படையில் பேணப்பட்டவையாக உள்ள அறிவுத்தொகுதிகளில் நடனம் இசையின் பாற்பட்டவை முக்கியமானவையாகும். தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் மரபின் கையளிப்பு என்பது இசை, ஆடல் என்பவற்றில் ஏடுகள் வழியாகவே பேணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஏட்டுப் பாரம்பரியத்தினை உ.வே.சா. அவர்கள் சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதைக்கான தமது குறிப்புரைகளிலே தந்துள்ளார். அவை பெரும்பாலும், அடிக்குறிப்புகளாகவே சிலப்பதிகாரப் பதிப்பில் தரப்பட்டுள்ளன. நாட்டிய மரபினது தொடர்ச்சியைக் குறிப்பிடும் சுத்தானந்தப் பிரகாசம் எனும் நூலினைப் பற்றி உ.வே.சா. அவர்கள் அரங்கேற்று காதையிற் குறிப்பிடுவதை நோக்குக.

உ.வே.சா.அவர்களது பதிப்பு முறைமை பற்றிய மதிப்பீட்டினைச் செய்யும் பொழுது இவற்றினை இங்கு கூறுவதற்கான பிரதான காரணம் உ.வே.சா. அவர்கள் தாம் பதிப்பித்த இலக்கிய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் முன்கூறியவாறு அடிப்படையில் இலக்கியங்களாகப் பார்த்துள்ளமையேயாகும்.

1982இல் வெளியிடப்பெற்ற என்சரித்திரம் 2ஆம் பதிப்பிற் பின் இணைப்பாக தரப்பட்டுள்ள ஐயரவர்கள் பதிப்பித்த நூல்களின் பட்டியலைப் பார்க்கும் பொழுது தரப்பட்டுள்ள 100 நூல்களிலும் கி.பி. 600க்கு முந்தியவையாக உள்ளவை பதினொரு நூல்களே என்பதும், கி.பி. 600-1200 காலப் பிரிவுக்கு உரியனவாக ஏழே உண்டு என்பதும், மிகுதி பெரும்பாலும் 13-18ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பிரிவுக்கு உரியன எனக் கொள்ளப்படத் தக்கனவாகவும் உள்ளன என்பது சுவாரஸ்யமான ஒரு தரவாகும். பிற்காலப்பகுதிக்குரியவை பெரும்பாலும் இலக்கியச்சுவை முக்கியத்துவமுடையவை என்றே கொள்ளப்படல் வேண்டும். கி.பி.800க்கு முந்திய இலக்கியங்களாக உள்ளனவற்றுள் பத்துப்பாட்டு முழுவதும் எட்டுத்தொகையினுள் நற்றிணை, அகநானூறு, கலித்தொகை தவிர்ந்த மற்றைய ஐந்தும், சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் ஐயரவர்களாலேயே பதிப்பிக்கப்

பெற்றன என்பது வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய தரவாகும். பல்லவர், சோழர் காலத்திற்குரிய இலக்கியங்களுள் சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை முதலியவை முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுதுதான் தமிழ் நூல் மீட்டெடுப்பில் மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கும் சங்க இலக்கியங்கள், அவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் அவற்றின் பின்னர் வரும் காப்பியங்கள் ஆகியவற்றை பதிப்பித்த பெருமை உ.வே.சா. அவர்களுக்கு உண்டென்பது முக்கியமான இலக்கிய வரலாற்று உண்மையாகும். இவ்வாறு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டமை காரணமாக தமிழின் இலக்கியச் செழுமை உலகறிய தெரியப்படலாயிற்று. யூலியஸ்வின்சன், ஜி.யு.போப் போன்ற பிறநாட்டறிஞர்களோடு உ.வே.சா.விற்கு ஏற்பட்ட உறவு இவ்வுண்மையையே நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது.

தமிழின் இலக்கியச் செழுமையையும் வளத்தையும் மீட்டெடுப்பதை தனது வாழ்க்கைப் பணியாகக் கொண்டிருந்த உ.வே.சா. அவர்கள் இத் துறையிலே தான் தொழிற்பட்டதற்கான சமூகக் கருத்துநிலை (Social Ideological Persuasion) உந்துதல்கள் பற்றி "என் சரித்திர" எடுத்துரைப்பில் எதுவும் விதந்து கூறவில்லையென்பதை அவதானிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அக்காலத்தில் குறிப்பாக 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சுந்தரம்பிள்ளைக்கும் கிறிஸ்தவ பாதிரியார்கள் சிலருக்கும் இடையே நடந்த தமிழ் நூல்களின் கால நீட்சி பற்றிய வாத விவாதங்களிலே ஐயரவர்கள் பங்கு பற்றியதாகத் தெரியவில்லை. ஏற்கெனவே எடுத்துக் கூறப்பட்ட இலக்கிய வரலாற்றுணர்வின்மை (உணர்வு முனைப்பு இன்மையை) இங்கு நினைவு கூர்வது அவசியமாகிறது.

ஆயினும் ஐயரவர்கள் பதிப்பித்த நூல்கள் ஒவ்வொன்றையும் தனிநிலையாக்கங்களாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவரது பதிப்பு முறைமை பெரிதும் உதவியது. அல்லது பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்களின் பாடங்கள் அல்லது பாடங்களுக்கு பிற இலக்கிய ஆட்சிகளோடு (கையாளுகைகளோடுருந்த) ஊடாட்டங்கள் இலக்கிய இரசனைக்கு நிறைய உதவுவவையாகும்.

ஐயரவர்களுடைய வாழ்க்கையினூடாக 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதிக் காலத்தில் நடந்தேறிய தமிழின் நவீனமயமாக்கப் போக்கு நன்கு புலப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் மரபு வழித் தமிழ்க்கல்வியில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றமும் அதன் முக்கியத்துவமும் ஐயரவர்களின் வாழ்க்கைப் படிகளினூடாக தெரிய வருகின்றன. முதலில் அவர் தமிழ்க் கல்வியை அதற்குரிய பாரம்பரியமான சூழலியே மேற்கொள்கிறார். முதலிலே குடும்ப மட்டத்தில் படித்து அதன்

பின்னர் அத்துறையில் முக்கிய அறிஞர்களிடத்து செல்கிறார். இந்த நிலைமையில் இருந்து வேறுபடும் கட்டம் குடந்தைக் கல்லூரி(1880) நியமனத்துடனேயே வருகின்றது. காலனித்துவக் கல்வி அமைப்பில் தமிழ் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டுள்ளமைக்கான குறியீடாகவே இதனைக் கொள்ளல் வேண்டும். அதன் பின்னர் அவர் மாநிலக் கல்லூரி(1903) நியமனத்துடனேயே சென்னைக்கு வருகின்றார். அதன் பின்னர் அவர் மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைக்குச் செல்கிறார். சென்னைப் பல்கலைக்கழக முதற்கட்ட கற்பித்தல் அமைப்பினுள் கல்லூரிகள் இடம் பெறுவதும் அக்கல்லூரிகளுள் சென்னைப் பிரசிடன்சிக் கல்லூரி முதலிடம் பெறுவதும் தெரிந்த விடயங்களே. இந்தச் செல்நெறியின் நிறைவு நெறிகளாக இவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுக் குழுக்களுக்கு நியமிக்கப்படுவதையும் அவற்றுக்கு மேலாகத் திராவிட மொழிக் கல்வி நடைபெறும் மற்றைய பகுதிகளில் (கர்நாடகா, ஆந்திரா) அவ்வப்பிரதேசங்களுக்கான தேர்வுக் குழுக்களில் இடம் பெறுவதையும் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

இவை ஒருபுறமாக, இன்னொரு புறத்தில் மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் தொடர்பு ஏற்படுகிறது. யூலியஸ் வின்சன் என்ற பிரெஞ்சு பேராசிரியர், தனது பிற்காலத்தில் ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஜி.யு.போப் ஆகியோருடன் இவருக்குக் கிடைத்த நட்பையும் இங்கே மீண்டும் குறிப்பிடல் வேண்டும். போப்பின் திருவாசக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 1900இல் ஓக்ஸ்போட் கிளாரண்டன் அச்சகத்தால் வெளியிடப் பெற்றது. தமிழ்க் கல்விக்கு கிடைத்து வந்த இந்த உயர் பெருமையை நன்கு விளங்கிய கலாஷேத்திரம், உ.வே.சா.வுக்கு வேண்டிய கணிப்பினை வழங்கிற்று. ஐயரவர்களின் ஆடையமைப்பே காலனித்துவக் கல்வியமைப்பில் தமிழாசிரியர்களுக்கு கிடைத்துள்ள அந்தஸ்தின் குறியீடாகவுள்ளது.

தமிழகத்தில் அரசியற் பின்புல உந்துதல்களின்றி ஏற்பட்டு வந்த காலனித்துவ நிலைப்பட்ட நவீனமயவாக்கத்தின் குறியீடாக இதனைக் கொள்ளல் வேண்டும். காலனித்துவ நிர்வாகத்தில் இடைநிலை உத்தியோகத்தார்களுக்கிருந்த ஆடை முறையையே ஐயரவர்கள் பயன்படுத்துகிறார். பஞ்சகச்சமாகக் கட்டப்பட்ட வேட்டி, ஏறத்தாழ ஒரு மேலங்கியாகவே பயன்பட்ட "நீண்ட கோட்", தலைப்பாகை, கோட்மீது போடப்பட்ட கரைமடிப்புச் சால்வை ஆதியன இவ் ஆடையணியாக இருந்தன. இந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தவர்கள் தங்கள் சமய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் முறையில் சைவர்களுக்குரிய அடையாளங்களுடன் (திரிபுண்டரம், சந்தனப்பொட்டு,) அன்றேல் வைஸ்னவர்களுக்குரிய அடையாளங்களுடன் (நெற்றியில் திருநாமம்) காட்சியளித்தனர். இந்த

ஆடையணி தாசில்தார், சப்ஜட்ஜ் வரை பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதற்கு சப்ஜட்ஜாகவிருந்த சம்பந்தம் முதலியாரின் புகைப்படஞ் சான்றாகும்.

VII

காலனித்துவ நிலைப்பட்ட இந்த நவீனமயவாக்கம் இதேகாலத்தில் தமிழகத்திலே தெரியப்பட்டதிலும் பார்க்க இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்திலே முனைப்புறத் தொழிற்பட்டது. ஏற்கெனவே போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலங்களில் அந்த ஆட்சிகளுக்கு ஆட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணம் (1619-1658-1796) பிரித்தானிய ஆட்சியில் குறிப்பாக 1833இன் பின்னர் காலனித்துவத் தேவைக்கான கல்வியினை கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் மூலமல்லாமல் சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை மூலமாகப் பெறுவதற்கான முயற்சியை 1870களின் பிற்சுற்றிலிருந்து பெற முயல்கிறது. ஆனால் முதலில் ஏறத்தாழ 1820களிலிருந்தே ஆங்கிலத் திருச்சபை, மெதடிஸ்த திருச்சபை, அமெரிக்கத் திருச்சபை ஆதியன மூலமாக அந்த ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெறத் தொடங்கிற்று.

இக்கல்வியூட்டல் விடயத்தில் அமெரிக்கத் திருச்சபை மிகவிரிவான முறையில் குறிப்பாகச் சுதேச அறிவு மரபுகளை கவனத்திற் கொள்ளும் வகையிலே தனது கற்பித்தல் முறைமையைக் கட்டுருவாக்கஞ் செய்தது. ஆறுமுகநாவலரது (1822-1879) இளமைக்காலத்தில் பார்சிவல் பாதிரியார் தலைமையில் மெதடிஸ்த வெஸ்லியன் சபையினால் விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதும் பார்சிவலின் பின்னர் அமெரிக்கத் திருச்சபையின் கல்வி முயற்சிகளே முக்கியமாக இருந்தன என்பதும் தெரிந்தவையே. அமெரிக்கத் திருச்சபை காலனித்துவ அதிகாரம் உடைய மெதடிஸ்த அங்கிலிக்கன் திருச்சபைகள் போலல்லாது எல்லா விடயங்களிலும் ஆங்கில மேலாண்மையை நிலைநிறுத்த விரும்பவில்லை. அது சுதேசிகளின் அறிவுமுறையின் மீள் கண்டுபிடிப்பை ஊக்குவித்தது. இதனால் இந்து, வானசாஸ்திரம் பற்றிய ஆய்வு நடைபெற்றது. மேல்நாட்டு வைத்திய முறையை தமிழில் கற்பிப்பதற்காக அதற்கான ஆங்கில நூல்களைத் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினர். (அமெரிக்க மிஷனரிகள் வைத்தியத் துறையையும் தேவ ஊழியத்தில் ஒன்றாகக் கொண்டு தொழிற்பட்டனர்.) இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழகம் சென்று தமது கடமைகளையாற்றியுள்ளனர்.

தங்கள் உயர்கல்வித் தேவைக்காக வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியை (Batticotta Seminary 1823) நிறுவினர்.

தென்னிந்தியாவிலோ அன்றேல் தென்னிந்தியாவின் தென்கிழக்குப் பகுதியாக அமைந்த தமிழகத்திலோ பிரித்தானிய காலனித்துவம்

நேரடியாகத் தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட அடிநிலை மக்கள் மட்டத்துக்கு வந்திருந்தது என்று கூறமுடியாது. ஆனால் இலங்கையின் கடற்கரையோரப் பகுதிகளிலே குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இந்த காலனித்துவ ஆட்சி ஒவ்வொருவர் மீதும் நேரடியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று.

1796இல் நிறுவப்பட்ட பிரித்தானிய ஆட்சி போர்த்துக்கேய ஒல்லாந்த காலனித்துவங்களிலும் பார்க்க ஒடுக்குமுறைத்தன்மை குறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் காலனித்துவம் வரன்முறையான பொருளாதார முறையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படத் தொடங்கியதும் (1833) கிறிஸ்தவத்தின் செல்வாக்கு குறிப்பாக புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவத்தின் செல்வாக்கு ஆங்கிலக் கல்வியினூடாகவே வந்தது. மெதடிஸ்தமிஷன் நிறுவனத்திற் கடமையாற்றிய நாவலர் அந்த முறைமையை எதிர்த்து ஆங்கில ஆட்சியை தாம் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் ஆனால் தமது மதத்தை (சைவத்தை) பேண விரும்புவதாகவும் காட்டுகின்ற ஒரு நிலைப்பாட்டினை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார். ஏற்கெனவே கூறியபடி அமெரிக்கமிஷன் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியோ (1823) பிரக்ஞைபூர்வமாக தமிழர்களின் கலை இலக்கியத் தேட்டங்களிலே புலமை நாட்டங் காட்டியது.

இதனால் தமிழின் நவீன மயவாக்கம் தமிழகத்தில் நடந்தேறியதிலும் பார்க்க மிக ஆழமாகவும் அதேவேளை மிக்க விரைவுடனும் இலங்கையில் நடைபெற்றதெனலாம். இந்த நவீனமயவாக்கத்தின் முதற்படிகளை ஆறுமுகநாவலரிடத்துக் காண்கிறோம். சாதாரண எழுத்தறிவுள்ள மக்களுக்கு விளங்கும் வகையில் நவீன காலத்திற்கு முற்பட்ட சைவ இலக்கியச் செய்யுட் பாடங்கள் சிலவற்றை உரைநடை வழிப்படுத்தியமையும் (பெரியபுராணம்) கிறிஸ்துவபோதக முறைமையைப் பின்பற்றி சைவ பிரசங்க முறையைத் தொடங்கியமையும், சைவக்கல்விக்கு வேண்டிய சைவவினாவிடையை எழுதியமையும் என்று இவ்வாறு கிறிஸ்தவத்தை அடியொற்றி சைவவளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நடைமுறைகளைத் தொடங்கிய ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவமேனாட்டு ஆட்சி வழிவந்த பல நவீனமயவாக்க நடைமுறைகளை மேற்கொள்கிறார் என்பது புலனாகின்றது.

அமெரிக்கமிஷன் மட்டத்தில் இந்த நடைமுறை 1823முதல் நிறுவனமயவாக்கப்படுவதைக் காணலாம். 1854இல் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் கல்விகற்ற சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை இந்த நவீனமயப்பாட்டின் சிறந்த பிரதிநிதியாக விளங்குகிறார். பார்சிவல் பாதிரியார் சென்னையில் நடத்திய தினவர்த்தமானி என்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக அழைக்கப்பட்ட இவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதற்-

பட்டதாரிகளில் ஒருவரானார்(1857). அதன்பின் வரன்முறையான அரசு உத்தியோகங்களிற் பதவி வகிக்கத் தொடங்கினார்.

சி.வை.தா. ஆறுமுகநாவலரது பதிப்பு முயற்சிகளாற் கவரப்பட்டிருந்தாரென்பது அவரது எழுத்துக்கள் மூலம் தெரிய வருகின்றது.

சி.வை.தா.வின் பதிப்புப் பணியினை முற்று முழுக்கச் சைவப் பணியாகக் காணமுனைவது ஏற்புடைத்தான ஒரு நிலையாகாது.

சிறுப்பிட்டி வைரவநாதர் தாமோதரம்பிள்ளையவர்களின் கிறிஸ்தவப் பெயர் சாள்ஸ் வின்ஸ்லோ தாமோதரம்பிள்ளை ஆகும். 1844-1847 வரை வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கல்வி கற்ற இவர், கல்லூரி வாழ்க்கையின் பின்னர் கோப்பாய் போதனா பாடசாலையில் ஆசிரியரானார். நீதி நெறி விளக்கம் என்ற நூலினை, ஆசிரியராகவிருந்த காலத்திலேயே பதிப்பித்து விட்டார் என்று கூறுவர்.

வட்டுக்கோட்டை செமினரி, சுதேச சிந்தனை மரபிலும் அவற்றைக் காட்டும் நூல்களிலும் ஆர்வம் காட்டியதென்பதை அறிகின்றோம். (ஹவுலண்ட் பாதிரியாரின் இந்து வான சாஸ்திரப் பயிற்சி.)

சற்று மிதமான குழலில் ஆங்கில, மேல்நாட்டு கல்வியினைப் பயின்ற அமெரிக்கமிஷன் சுதேச கல்வியாளர்கள், தங்களுடைய புராதன வரலாறு பற்றி, குறிப்பாக தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிக் கவனம் செலுத்துவது ஒரு முக்கிய பண்பாக வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் வெளிப்படத் தொடங்குகின்றது. வட்டுக்கோட்டை செமினரியுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்த ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை பாவலர் சரித்திர தீபகத்தை 1886இல் வெளிக் கொணர்ந்தார். அதில் அவர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய வரன்முறையான வரலாற்றின் தேவையை வற்புறுத்துகின்றார். இத்தகைய ஓர் உணர்ச்சி, ஆங்கிலம் படித்த இலங்கைத் தமிழ் கிறிஸ்தவரிடையே ஏற்கெனவே நிலவிற்பதற்கு உதாரணமாக அமைவது சைமன் காசிச் செட்டியென்ற கத்தோலிக்கத் தமிழர் எழுதிய The Tamil Plutarch (1857) நூலாகும். (இது பற்றிய விபரங்களுக்கு தமிழில் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலினைப் பார்க்கவும்).

இத்தகைய ஒரு பின்புலத்திலே, பழந்தமிழ் நூல்களை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்ற ஒரு கடப்பாட்டுணர்வுடன் சி.வை.தா. சென்னை-யில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்.

இவர் வட்டுக்கோட்டைக் கல்விக்குப் பின்னர் படிப்படியாக சைவத்தின்பாலும் ஆறுமுகநாவலரின் சேவையின்பாலும் ஈர்க்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். தன்னுடைய பதிப்பு முயற்சிகளிலே ஆறுமுகநாவலருடைய பதிப்பு முயற்சிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முதல் பி.ஏ. பட்ட-தாரிகளில் ஒருவராகவும்(1857), பின்னர் அரசசேவை உத்தியோகத்தராகவும், அதனைத் தொடர்ந்து உதவி நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றினார். இக்கால கட்டத்திலேயே அவர் பதிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். தன்னுடைய இந்த ஆர்வத்தின் ஊற்றுக்காலாக 'தேசாபிமானம், மதாபிமானம், பாஷாபிமானம்' அமைந்தமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுவே அவரது பதிப்பு முயற்சிகளுக்கான அரசியற் சமூக உந்துதல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றதெனலாம்.

சி.வை.தா. அவர்களின் பதிப்பு முறையினை நோக்கும் பொழுது அவரது பிரதான சிரத்தை, குறிப்பிட்ட நூலினை அதற்குரிய கால, கருத்து பின்புலத்திலே வைத்துக் காட்டுவதற்கு முயல்வதே ஆகும். வீரசோழியப் பதிப்புக்கான முன்னுரையில் அவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கான ஒரு காலகட்ட நிர்ணயத்தில் இறங்குவதைக் காணலாம். அத்துடன் குறிப்பிட்ட நூலினையும் அதற்குரிய வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வைத்து நோக்க முயல்வதையும் காணலாம்.

உ.வே.சா. பதிப்பு முறைமையுடன் ஒப்புநோக்கும் பொழுது, உ.வே.சா.விடத்துக் காணப்படாத இலக்கிய வரலாற்றுணர்வு இவரது குறிப்புகளிலே காணப்படுகிறது.

தமது நூற்பதிப்பு முயற்சிக்கான உந்துதல், அவசரம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது ஏடுகள் செல்லரிப்புகளினால் பாதிப்புற்றிருப்பதையும் மீட்கப்படாவிடின் அந்நூல்கள் அழிந்து போய்விடுமென்ற ஆதங்கத்தையும் முன்னுரைகளிலே காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

ஆயினும், இவரோ அல்லது உ.வே.சா.வோ ஒரு நூலின் பதிப்புக்கென தாம் பயன்படுத்தும் ஏடுகளுள் எதனைப் பிரதான பிரதியாகக் (Master Copy) கொண்டனர் என்பதற்கான தடயம் எதுவுமில்லை. ஆனால், பிரதான பிரதியிலிருந்து காணப்படும் வேறுபாடுகளை பிரதிபேதங்களாக, குறிப்பாக உ.வே.சா. காட்டுவார்.

இவர்கள் இருவரும் எழுதுகின்ற முறையினை நோக்கும் பொழுது ஏட்டின் எழுத்தின் தெளிவை முதன்மைக் காரணமாகக் கொண்டார்களோ என்ற சந்தேகமே மேற்கிளம்புகின்றது. உ.வே.சா.வின் பதிப்பு முயற்சியின் பொழுது காணப்படாத தவறுகள் பற்றிய ஒப்புதல் சி.வை.தா.விடம் நிறையக் காணப்படுகிறது. ஒரு பதிப்பிற் காணப்படும் பிழைகளைத் திருத்துவதற்கு உதவினோர்க்கு நூலின் பிரதி ஒன்றினை இலவசமாக வழங்கத் தயார் என்ற அவரது முன்னுரைக் குறிப்பு இதனைக் காட்டுகின்றது.

தான் பதிப்பிக்காத நூல்களுக்கான ஏடுகளை உ.வே.சா.விடத்து கொடுத்துதவினார் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த விடயத்தில் இருந்-

திருக்க வேண்டிய பரஸ்பர நல்லுறவு உ.வே.சா.விடத்துக் காணப்படவில்லையென வையாபுரிப்பிள்ளை முதல் ஆயர் செபநேசன் வரை பலர் கூறியுள்ளனர்.

சி.வை.தா.வின் பதிப்பினை நோக்கும் பொழுது அவர் கிறிஸ்தவர் என்பதன் காரணத்தினால் கண்டனங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியவராயிருந்ததென்பது சபாபதி நாவலருடன் நடந்த விவாதங்களினூடாகத் தெரிய வருகின்றது. தன்னுடைய பதிப்புக்களுக்கெதிராக வரும் கண்டனங்களுக்கு, தன் பதிப்புக்களின் முன்னுரைகளிலேயே பதிலிறுக்க முயன்றுள்ளமையையும் காணலாம்.

பழந்தமிழ் நூல்களுக்கான ஏடுகளைத் தேடும் பொழுது இவர் கிறிஸ்தவர் என்பதற்காகவே ஏடுகள் கிடைக்கவில்லையென்றும், அதற்காகவே இவர் சைவராக மாற முயன்றார் என்றும் யாழ்ப்பாண தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஆயர் எஸ்.செபநேசன் இவர் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தமிழின் நவீனமயமாக்கத்தின் இன்னொரு பக்கம். எஸ். செபநேசன் 2005)

VIII

சி.வை.தா.வினதும் உ.வே.சா.வினதும் பதிப்புக்களை மாத்திரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும் பொழுது ஏடுகள் வழிவரும் பாடக் கையளிப்பில் (Textual Transmission) ஏற்படக்கூடிய தவறுகள் பற்றிய விஞ்ஞானபூர்வமான ஓர் அறிகை கிடைக்கவில்லையென்றே கூற வேண்டும். குறிப்பாக உ.வே.சா.வைப் பொறுத்த வரையில் பிற இடங்களில் வரும் சொல்லாட்சிகளை ஆதாரமாகக் கொள்வதினால் இவ்விடர் பெருமளவிற்கு நீங்குகிறதெனலாம். ஆனால் அது முற்றிலும் நம்பகரமான வாசிப்போ என்பது சந்தேகமே. இதற்கான விடையைப் பெறுவதற்கு மணி-மேகலை அல்லது சிலப்பதிகாரம் போன்ற தொடர்நிலை செய்யுட்களில் வரும் பிரதிபேதங்களுக்கான முற்றுமுழுதான அட்டவணை ஒன்றினைத் தயாரித்து அதனடிப்படையில் ஆராயலாம். இத்தகைய ஒரு விரிவான பாடக் கையளிப்பாய்வு இன்னும் நம்மிடையே வளரவில்லை எனலாம்.

உண்மையில் அச்ச ஊடகத்திற்கு முன்பு வந்த ஏட்டுப்பிரதிகளுக்கான பதிப்பில் ஏற்படக்கூடிய தவறுகளை விரிவாக எடுத்துக் கூறும் ஆய்வுகள் நம்மிடையேயில்லையெனலாம். ஆயினும், தமிழ் நூற் பதிப்பு வரலாற்றின் பாரம்பரியத்தை சி.வை.தா. உ.வே.சா.வுடன் மாத்திரமே நிறுத்திக் கொள்வது பொருத்தமான ஒன்றன்று. நற்றிணை பதிப்பித்த பின்னத்தூர் நாராயண ஐயர் (1914) போன்றவர்களுடைய பதிப்பு முறைகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்தல் வேண்டும்.

தமிழ் நூற்பதிப்பு முயற்சியில் பிரித்தானிய ஆட்சி காட்டிய ஈடுபாட்டினை சி.வை.தா.வுக்கு வழங்கப் பெற்ற 'ரால்பகதூர்' பட்டத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் நவீன காலத்துக்கு முந்திய காலத்து இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகளைப் பற்றி மிக விரிவான ஆய்வு வேண்டும். இந்நூல்களில் பாடச் செம்மையைப் பார்ப்பதிலும் பார்க்க இலகுவான விளக்கத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்துள்ளனர் என்ற உணர்வே ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் உரைகளும் குறிப்பாக சங்க இலக்கியங்களுக்குத் தரப்பட்ட கழகப்பதிப்பு விளக்கங்கள் தமிழ் மேன்மையை ஓர் எடுகோளாகவே கொண்டுள்ளன.

தமிழின் நவீன காலத்துக்கு முந்திய இலக்கியப் பாடப்பதிப்பில் முக்கிய இடம்பெறுவது மர்றே ராஜம் பதிப்பு என்று இன்று போற்றப்படும் நூற்பதிப்புக்களாகும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களையும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும், தொல்காப்பியம் அஷ்டப் பிரபந்தம் ஆகிய நூல்களையும் அவற்றின் பாடமூலங்களை மாத்திரமே கொண்ட பதிப்புக்களையும் எஸ்.ராஜம் வெளியிட்டார். பதினெண்மேல்கணக்கு கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் தொல்காப்பியத்தையும் சிக்கல் நிறைந்த சொற்புணர்ச்சி தவிர்த்து பாடத்தெளிவுடன் வெளியிட்டிருந்தனர். இது ஒரு முக்கிய முயற்சியாகும். உரைகளுடன் வைத்தே பாடமூலங்களை விளங்கி வந்துள்ள நமது பாரம்பரியத்தில் இலக்கிய மாணவர்கள், ஆய்வாளர்கள் பாடமூலத்தை மாத்திரமே பயன்படுத்துவதென்பது முன்னுதாரணமில்லாத ஒரு முயற்சியாகும். உரையாசிரியர்களின் தாக்கங்கட்கு ஆட்படாமல் பாடமூலங்களுடன் ஊடாடுதல் என்பது புதிய கருத்துக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஒரு வழிமுறையுமாகும். இந்தப் பதிப்பு முயற்சியில் முன்னின்று உழைத்தவர் வையாபுரிப்பிள்ளை ஆவார். தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனாரும் அ.சா.ஞானசம்பந்தனும் இத்துறையில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர்.

பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களை தமிழரின் ஒட்டுமொத்தமான பண்பாட்டுப் பேறுகளில் ஒன்றாகக் கொண்டு அந்நூல்கள் பற்றிய பரிச்சயத்தை வளர்ப்பதற்கும் அதற்கு மேலாக இந்தப் பண்பாட்டுப் பேற்றை சகல தமிழ் மக்களினதும் சொத்தாக்கும் நோக்கத்துடனும் பல பண்டைய தமிழ் நூற்பதிப்புக்கள் வெளிவருவது வழக்கமாகி விட்டது.

இதற்கெனத் திருக்குறளுடன் தொடக்கப்பெற்ற மலிவுப் பதிப்பு முறையினைப் பயன்படுத்தி புலியூர் கேசிகன் போன்றோர் சில பதிப்புக்களைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். 1960 - 1970களில் இப்போக்குக் காணப்பட்டது. இப்போது 1990, 2000இல் எளிமை நிலைப்பட்ட சங்க

இலக்கியப் பதிப்புக்களைக் கொண்டு வரும் முயற்சி நூல் வெளியீட்டு நிலையங்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்நூல்களில் பாடச்செம்மை பற்றிய சிரத்தையோ ஆய்வோ இல்லையென்றே கூறல் வேண்டும். உரையின் எளிமையே முக்கியமாகப் போற்றப்படுகிறது. பாட ஆய்வியலைப் பொறுத்த வரையில் இவை எத்தகைய பங்களிப்பினையும் செய்யவில்லையென்றே கூறல் வேண்டும். இத்தண்டனைக்கு முதலில் ஆட்பட்டது திருக்குறளே.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுதுதான் நவீன காலத்துக்கு முந்திய தமிழ் நூற்பதிப்பு வரலாற்றில் வையாபுரிப்பிள்ளைக்குரிய இடம் (1891-1956) இன்னும் சரியாக வழங்கப்படவில்லையெனத் தெரியவருகிறது.

தமிழ் நூற்பதிப்பு வரலாற்றினை இப் பதிப்புக்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்ப்பதற்கும் மதிப்பிடுவதற்கும் எத்துணையுதவி புரிந்துள்ளன எனும் நோக்குக் கொண்டு பார்க்க முனையும் பொழுது (உண்மையிற் பதிப்புக்களின் பயன்பாடு இதுவேயாகும்.) கிளம்பும் பிரச்சினைகளை வையாபுரிப்பிள்ளை என்ற பதிப்பாசிரியர் பணியிலிருந்து நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சிற்றிலக்கியங்கள், இலக்கணநூல்கள், நிகண்டுகள் ஆகிய நூல்களை விடுத்து (இவர் பதிப்பித்த மற்றைய நூல்களை) நோக்கின் இவருடைய பதிப்பு முயற்சி ஏற்கெனவே அச்சுருவில் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்ட இலக்கிய நூல்களை செம்மையான பதிப்பு முறைக்குட்படுத்துவதிலும் கால அடைவிற்குட்படுத்துவதிலுமே பிரதானமாகத் தொழிற்பட்டதெனலாம்.

இவருடைய பதிப்பு முயற்சிகள் பற்றி நல்லதொரு புலமையறி-முகமாக அமைந்துள்ளது ஜார்ஜ் எழுதிய 'பேராசிரியர் ச.வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்புப்பணி' எனும் நூலாகும். (சென்னை 2002)

வையாபுரிப்பிள்ளை சங்க இலக்கியங்கள் காப்பியங்கள், இலக்கண நூல்கள், வரலாற்றுத் தொடர்புடைய சிற்றிலக்கியங்களாகியனவற்றைப் பதிப்பித்தார். இவரது சங்க இலக்கியப் பதிப்பு (1940) மிக முக்கியமானதாகும். தனித் தனிப் பதிப்புக்களாக வந்தனவற்றை இவர் ஒரு தொகுதியாக பாட்டும் தொகையுமாகத் தந்தார். இவ்வாறு தந்ததன் மூலம் சங்க இலக்கியங்கள் இவைதான் என்ற நிரந்தரமான வரையறையாயிற்று. திருக்குறளை சங்க இலக்கியமாகக் கொள்ளாதது முக்கிய அம்சமாகும். சங்க இலக்கியப் பதிப்பில் இவர் மேற்கொண்ட இரண்டு பணிகள் முக்கியமானவை. முதலாவது சங்க நூல்களின் கால அடைவு. இரண்டாவது எஸ். ராஜத்திற்காக பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகைப் பதிப்புகளில் பாடமுலங்களை மாத்திரம், உரைவிளக்கமின்றி புணர்ச்சி பிரித்து பதிப்பிப்பதற்கு முன்னின்றமையாகும்.

உரையாசிரியப் பாரம்பரியத்திற்குப் பழகிப்போன நமது தமிழ்ப்புலமைப் பாரம்பரியத்தில் பாட மூலத்திற்கு மாத்திரம் செல்லும் இம்முறைமை மிக முக்கியமானதொன்றாகும். உரைவிளக்க மரபிற்காணப்படும் பொருள்கோள் முறைமைக்கும் பாடமூலத்தின் வழியாக வரும் பொருள் தெளிவு முறைமைக்கும் வித்தியாசமுண்டு.

சங்க இலக்கியப் பதிப்பினை இவர் இரண்டு நிலைகளில் நின்று செய்தாரென்றே கூற வேண்டும். ஒன்று அகராதியியலாளர் என்ற வகையில் சொற்களுக்கு முதன்மை கொடுத்தார். இரண்டாவது பாடத்திற்கான கால அடைவை முக்கியப்படுத்தினார். இவ்வாறு தமது பண்டைய இலக்கியப் பணியினை அணுகிய வையாபுரிப்பிள்ளை அந்த அணுகலுக்குப் பின்புலமாக இரண்டு அம்சங்களை முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தார்.

01. உலக இலக்கிய வரலாற்று வளர்ச்சி நிலைப்பின்புலங்களை அறிந்து கொள்ளுதல். (இதன் காரணமாக அவர் இலக்கிய உதயம் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டார்.) சாட்விக், சித்தாந்தா போன்றவர்களின் ஆய்வுகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.
02. இந்தத் தமிழ் இலக்கியங்களை அனைத்திந்திய முக்கியத்துவமுள்ள வடமொழியிலக்கியங்களின் பின்புலத்திலும் அவற்றிற்கும் மேலாக ஒட்டுமொத்தமான வரலாற்றுப் பின்புலத்திலும் வைத்துப் பார்த்துள்ளார்.

இந்த இரண்டாவது அம்சம் அவரை பேராசிரியர்கள் வே.இராகவன், க.அ.நீலகண்ட சாஸ்திரி போன்றோருடைய கொள்கைகளின் வழிச் செல்பவராகிற்று. இச்செல்நெறி அவரது புலமை நிறைவுக்கு ஊறு செய்வதாகக் காணப்பட்டது. சிலவேளைகளில் பல முக்கிய நூல்களின் காலங்களை பின்புள்ளினார். உதாரணமாக சிலப்பதிகாரத்தை கி.பி. 8 / 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இதனை நீலகண்ட சாஸ்திரியாராலேயே ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

இவ்விடயம் இப்பொழுது நன்கு ஆராயப்பட்ட ஒரு விடயமாக உள்ளது மாத்திரமல்லாமல் இத்துறையில் அவர் பணிபற்றிய கருத்தொருமையும் காணப்படுகிறது. (இது பற்றிய மேலதிக விளக்கத்திற்கு வையாபுரிப்பிள்ளையின் History of Tamil Language and Literature என்ற ஆங்கில நூலின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு இக்கட்டுரையாசிரியர் எழுதியுள்ள முன்னுரையைப் பார்க்கவும். அத்துடன் வையாபுரிப்பிள்ளையின் சிலப்பதிகார காலநிர்ணயம் பற்றிய விமர்சனத்திற்கு இக் கட்டுரையாசிரியரின் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் - அத்தியாயம் முன்றைப் பார்க்கவும்.)

வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் தமது வாழ்க்கையின் பிற்கூற்றில் செய்த சில இலக்கிய காலநிர்ணயங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதன-

வாக உள்ளன எனினும் சங்க இலக்கியங்களின் கால அடைவு (எது முந்தியது எது பிந்தியது) பற்றி தந்துள்ள கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கனவே என்று பேராசிரியர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியம் கூறியுள்ளதை ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

கம்பராமாயணத்திற்கான ஆராய்ச்சிப்பதிப்பு முயற்சியை அவர் மேற்கொண்டிருந்தார். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர் கை வழியாக அத்-தகையதொரு ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு வரமுடியாமற் போய்விட்டது. எனினும் கம்பன் காவியம் என்ற அவர் நூல் இத்துறையில் என்றென்றுமொரு கலங்கரை விளக்கமாக நிற்கும்.

தமிழ் லெக்சிக்கன் பதிப்பாசிரியர் பதிப்பிற்காக வையாபுரிப்பிள்ளைக்குப் பிரித்தானிய ஆட்சி “ராவ்சாகேப்” என்ற பட்டத்தை வழங்கிற்று.

பதிப்பாசிரியரெனும் வகையில் சி.வை.தா. உ.வே.சா. ஆகியோர் வரிசையில் வையாபுரிப்பிள்ளையை நோக்கும் பொழுது இவர் மூலமாக நவீன காலத்திற்கு முந்திய காலகட்ட பதிப்பு முறையில் அறிவியல் பூர்வமாகத் தொழிற்படும் சில காரணிகளுக்கான ஒருபொது நோக்கு முறைமை இவரது பதிப்புக்குறிப்புக்கள் மூலம் தெரியவருகின்றதெனலாம். நூல்களின் வரலாற்றுப் பின்புலம் மொழிப்பயன்பாடு போன்றவற்றை முக்கிய விதிகளாகக் கொள்ளலாம். இவ்விதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் ஏற்படக்கூடிய சிரமங்களுக்கும் இவரது முடிவுகள் சிலவற்றை உதாரணங் காட்ட முடியுமெனினும் வரலாற்றுப் பின்புலத்தை மனங்கொளல் வேண்டும் என இவர் வற்புறுத்துவது மிகமுக்கியமானதொன்றாகும்.

இவ்வகையில் இவரது காவியகாலம் மிகவும் உன்னதமான ஒரு இலக்கிய வரலாற்றுப் படைப்பாகும். வையாபுரிப்பிள்ளையுடன் நவீன காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்து நூற்பதிப்பு முதிர்வு நிலையொன்றினைப் பெறுவதாகக் கருதலாம்.

தமிழின் நவீன காலத்திற்கு முந்தியகால தமிழ் நூல்களின் பதிப்புச் செம்மை பற்றிப் பேசும் இக்கட்டத்தில் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் (சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகமன்று) இத்துறையிலாற்றிய பணி தவறாது குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்றாகும். பெரியபுராணம் போன்ற சைவ இலக்கியங்கள் முதலியவற்றுக்கு இவர்கள் கொண்டு வந்த பதிப்புக்கள் முக்கியமானவை. உதாரணமாக இவர்களது பெரியபுராணப் பதிப்பில் பாடமூலம் மாத்திரம் தரப்பட்டுள்ளதென்றாலும் இலக்கிய, தத்துவ முக்கியத்துவமுடைய பாடல்கள் தடித்த எழுத்திற் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளன. சமாஜப் பதிப்புக்கள் பெரும்பாலும் சாது அச்சக் கூடத்திலேயே பதிப்பிக்கப் பெற்றன. இந்நிறுவனங்கள் திரு.வி.கல்யாணசுந்தர முதலியாரோடு தொடர்புடையவை. வையாபுரிப்பிள்ளையின் சங்க

இலக்கியப் பதிப்பு சமூக வெளியீடாகவே வந்தது. தேவார அடங்கன் முறைக்கான செம்மையான பதிப்புக்களில் ஒன்றாகிய மயிலை இளமுருகனார் பதிப்பு(1953) சாது அச்சுக் கூடத்திலேயே அச்சிடப்பெற்றது.

IX

தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இலக்கியப் பதிப்பு என்பது அச்சப்பதிப்பிற்கு முந்தியகால இலக்கியங்களிற்கு மாத்திரமே உரியதென்ற கருத்தே பலரிடத்து நிலவுகின்றது. அச்சிலேயே வெளியான பாடங்களிற்கும் பாடப்பிரச்சினைகள் (Textual problems) உண்டென்பதை மறந்து விடக்கூடாது. உதாரணமாக அமைவன பாரதியின் பாடல்களாகும். இத்துறையில் தொ.மு.சி, இரகுநாதன், க.கைலாசபதி, பெ.சு.மணி, சீ.நி.விஸ்வநாதன் ஆகியோரது குறிப்புக்கள் முக்கியமானவையாகும். பாரதியின் பாடபேதங்கள் என்ற பெயரில் கைலாசபதியின் சிறு நூலொன்றுள்ளது. இத்துறையில் அது முக்கியமானதாகும்.

பாரதியின் நூற்றாண்டையொட்டி வெளியான பதிப்புக்களில் பாரதி பாடல்களின் பாடபேதப்பிரச்சினை நன்கு வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது.

புனைகதைத்துறையில் (சிறுகதை, நாவல்) பாட ஆய்வியலுக்கான சாத்தியப்பாடுகள் நிறைய உள்ளன. அவை பற்றி நாம் இன்னும் சிந்திக்கவே தொடங்கவில்லை. இறுதியாக ஒரு குறிப்பு அத்தியாவசியமாகிறது. ஆங்கில இலக்கியம், கிரேக்க இலக்கியம், விவிலியம் போன்றனவற்றின் ஆராய்ச்சிகளில் ஆக்கங்களின் பாடமூலங்களை ஆராயும் Textual Criticism என்பது முக்கியமான ஆய்வுத்துறையாகும்.

இத்துறை பல்கலைக்கழக கற்கைநெறியாக தமிழ்ச் சூழலில் வளர்க்கப்படவில்லையென்பது உண்மையே. பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்புக்காலத்தில் அங்கு நடைபெற்ற மூன்று வருடங்களுக்கொருமுறையான Textual Criticism பற்றிய கற்கை நெறியிற் கலந்து கொண்ட கைலாசபதி தமது மேற்படிப்பின் பின்னர் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் இதனையொரு பாடமாக்கினார். (1968, 1969). பின்னர் இது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சிறப்புத்துறை மாணவர்களுக்கும் ஒரு கற்கை நெறியாக வைக்கப்பட்டது. (1975, 1976).

பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வியை மேற்கொண்ட இக் கட்டுரையாசிரியர் பர்மிங்காமில் தானிருந்த காலத்தில் இக்கற்கை நெறியைப் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்த அநுபவத்தின் அடிப்படையில் அப்பாடத்தை கொழும்பிலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலும் இக்கட்டுரையாசிரியர் கற்பித்துள்ளார்.

இத்துறையில் கைலாசபதியின் மாணவராக முன்வந்தவர்களுள் முக்கியமானவர் பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு ஆவார். 1974, 1977 காலத்தில் கொழும்பிலும், 1992, 1993இல் யாழ்ப்பாணத்திலும் இக்கற்கை நெறியைப் போதிக்கும் வாய்ப்பு இக்கட்டுரையாசிரியருக்குக் கிட்டிற்று. அதற்கு முன்னர் 1976, 1977இல் நாடக உயர் டிப்ளோமா கற்கை நெறியில் ஷேக்ஸ்பியரின் பாடஅமைவைக் கற்பிக்க வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. இதனால் இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறப்பு மாணவரின் பரம்பரையில் தெரியப்பட்ட ஒன்றாகவே இப்பாடம் காணப்படுகிறது. ஆயினும் நாம் ஆழமான ஆய்வினை மேற்கொள்ளவில்லை. தமிழகத்தில் இத்துறை பற்றிய முக்கிய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இராமகிருஷ்ணன் பாடபேதம் பற்றி முக்கிய நூல் எழுதினார். திருக்குறள் பற்றி மணற்குடவர், பரிமேலழகருக்குள்ள வேறுபாடுகளை குறள் அறிஞர்கள் பலர் எடுத்துப் பேசியுள்ளனர்.

இக்கற்கை நெறியினை கைலாசபதி மூலபாடத்திறனாய்வு என்ற பெயரிலேயே நடத்தி வந்தார். இத்தொடர் பற்றி நண்பர் கைலாசபதிக்கும் எனக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடிருந்தது. மூல பாடமென்பது Original Textஐயே கருதும். அதனால் ஒரு பாடம் பற்றிய முதல் வடிவமே மூலபாடம் எனும் நிலையைப் பெறலாம். ஆனால் ஒரு Text இல் வழங்கும் நிலையில் சாதாரணமான அதன் பாடமாகக் கொள்ளப்படுவது எல்லா வேளைகளிலும் முதலில் அல்லது முதற்தடவையில் எழுதப்பட்டவையல்ல. ஆசிரியரே தான் கொண்ட 'நிறைவேறிய பாட'த்தில் தனது முதற்பாடத்தைக் கைவிடலாம். இதுபற்றி நானும் நண்பர் கைலாசபதியும் மிக விரிவாக உரையாடியுள்ளோம். Textஐத் தமிழ் மரபில் "பாடம்" என்றே கொள்வர். (இது இன்று Lessonக்குமான சொல்லாக உள்ளது. உண்மையில் Text ஊடாக வருவதே Lesson ஆகும்.)

தமிழ் மரபை நோக்கும் போது "பாடம்" என்ற வழக்கே பெரிதும் உள்ளதை அறிவோம். எனவே Text என்பதற்கு பாடமென்று கொண்டு Textual Criticismஐ பாடவிமர்சனம் / பாட திறனாய்வு / பாட ஆய்வியல் எனக் கொள்ளலாம்.

இக்கட்டுரைக்கான சிற்றாய்வினை மேற்கொண்டபொழுது பாட-மூலம் எனும் தொடர் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. 'பாடமூலம்' என்பது பாடத்தின் மூலமாகும். மூல பாடமென்பதும் பாடமூலமென்பதும் ஒரே பொருள்தரா.

அமைப்பியல்வாதத்தில் வரும் Text எனும் பதத்தை பலர் பிரதியென மொழி பெயர்ப்பர். அது தவறு. பிரதியென்பது Copy ஆகும். Text என்றமே Copy அல்ல. அமைப்பியல்வாதச் சொல்லாடலிலும் Text என்பதற்கு பாடம் எனும் சொல்லே பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது.

ஒட்டுமொத்தமாகச் சிந்திக்கும் பொழுது உ.வே.சா, சி.வை.தா. முதல் பலரை நாம் Textual Editors ஆகக் கொண்டாலும் Text என்பதற்கு சமதெளிவும் அதே கனதியுமுள்ள ஒரு பதம் இன்று வரை பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது இத்துறையில் நுண்ணியதான ஆழமான சிந்திப்பு நடைபெறவில்லையென்பதை நன்கு காட்டுகிறது எனலாம்.

உசாத்துணை

தாமோதரம் - சி.வை.தா.வின் பதிப்புரைகளின் தொகுப்பு - யாழ்ப்பாணம் - 1971.

சிலப்பதிகார மூலமும், அரும்பதவுரைகளும் - அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் - உ.வே. சா. பதிப்பு - 1950.

மணிமேகலை - உ.வே.சா. பதிப்பு - 1949.

புறநானூறு மூலமும் உரையும் - உ.வே.சா. பதிப்பு - 1950

என் சரித்திரம் - உ.வே.சா. புதியபதிப்பு - 1982.

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை - தமிழ்ச்சுடர்மணிகள் - சென்னை - 1952.

புறத்திரட்டு - இரா. இளங்குமரன் பதிப்பு - 1962.

பு.ஜார்ஜ் - வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்புப் பணி - சென்னை 2002.

John Murdoch - Classified Catalogue Tamil Printed Books. Madras (1865) Reprint 1963.

க. கைலாசபதி - ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள். சென்னை - 2001.

கா. சிவத்தம்பி - தமிழில் இலக்கிய வரலாறு - சென்னை - 1988.

முக்கிய குறிப்பு

இக்கட்டுரை உருவாக்கத்தின் பொழுது ஆலோசனைகளும் ஊக்கமும் தந்து உதவியோர் பலர். கலாநிதி செ.யோகராசா, பேராசிரியர் இரா.வை.கனகரத்தினம், கலாநிதி எஸ்.சிவலிங்கராஜா, கலாநிதி வி.மகேஸ்வரன் ஆகியோர் இப்பொருள் பற்றி விவாதித்து உதவினர். இவ்விடயத்தில் தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் யாழ்ப்பாண ஆயர் கலாநிதி எஸ்.செபநேசன் சி.வை.தா. பற்றி எடுத்துக் கூறினார்.

காலச்சுவடு கண்ணன் மிகுந்த பொறுமையுடன் ஊக்குவித்தார். திரு பி.சிவகுமார் கட்டுரை எழுதிய பொழுது உதவினார். கட்டுரையை படியெடுத்து எழுதியவர் செல்வி ச.சுஜாந்தினி. இக்கட்டுரை முழுமைபெற்ற நிலையில் அதனை மீள வாசித்து உதவியவர் செல்வி மாகிறிற்றா வேதநாயகம். இறுதி மெய்ப்புப் பார்த்தவர் க.கணேஸ். இவர்கள் யாவருக்கும் என் நன்றி உரித்து. நூல்களைச் சேகரிப்பதில் உதவியோர் திருமதி மீரா வில்லவராயர், குமரன் புத்தக இல்லம் க.குமரன் ஆகியோராவர். இக்கட்டுரையாக்கத்திற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள

John Murdoch எழுதியுள்ள A Classified Catalogue Tamil Printed Books எனும் நூலை எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்தவர் திரு.அ.மார்க்ஸ். இக்கட்டுரையின் பரிமாண-விருத்திக்கு அந்நூல் பெரிதும் உதவியது.

இக்கட்டுரையை எழுதும் பொழுது சி.வை.தா.வின் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையை எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் தொ.பரமசிவம் அவர்களுக்கு எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எமது முதற்சந்திப்பின் பொழுது அவர் மனமுவந்து அளித்த அன்பளிப்பினை அப்போது சென்னை, அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் அப்போதைய பணிப்பாளரான முனைவர் இராமர் இளங்கோவிடத்து அவரது நிறுவனம் மூலம் வெளியிட்டுதவுமாறு வேண்டி நூற்படியினை அவரிடத்துக் கொடுத்தேன். அவரும் அதிற் பேரார்வம் காட்டினார். ஆனால் பின்னர், அவர் அப்பதவியை விட்டு விலகிய பொழுதுதான் அதனை அவர் நிறுவன வெளியீடாகக் கொண்டுவர முடியாது அரசுத் தமிழ் வளர்ச்சித்துறையின் உதவியை நாடியிருந்தாரென்பது தெரியவந்தது. இப்பொழுது அந்தப்படியாரிடத்துள்ளதென்பது தெரியவில்லை.

முரண்பாட்டுத் தீர்வும் பேச்சுவார்த்தையும் -II *

ஜயதேவ உயங்கொட **

மோதல், தீர்வு என்பவை பற்றி எடுத்துக்கூறிய முதலாவது கட்டுரையைத் தொடர்ந்து வரும் இக்கட்டுரையில், முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதில் பேச்சுவார்த்தையும் அதன் முக்கியத்துவமும் பற்றி ஆராயப்படுகின்றது. பேச்சுவார்த்தை எவ்வாறு மிக எளிமையானதொரு செயற்பாடாக எமது வாழ்க்கையுடன் ஒட்டியுள்ளதென்பது முன்வைக்கப்பட்டு அதன் பின்பு பேச்சுவார்த்தை என்பதன் வரைவிலக்கணமும் வகைகளும் விளக்கப்படுகின்றன. பேச்சுவார்த்தைக்குச் சாதகமான காரணிகளும் சிக்கல்களும் அலசப்படுகின்றன. அத்துடன் பேச்சுவார்த்தையுடன் தொடர்புடைய மத்தியஸ்தம், பேச்சுவார்த்தையின் குறிக்கோளாகிய அமைதி, சமாதானம் என்பதையும் உரியவாறு கட்டுரையில் ஆராயப்படுகின்றன.

* இக்கட்டுரை சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தினால் (S.S.A) "Guide to Learning Peace - 1" என்ற நூல் வரிசையில் பேராசிரியர் ஜெயதேவ உயங்கொட அவர்கள் எழுதிய "Conflict, Negotiation, Mediation and Peace" எனும் சிறுநூலின் இரண்டாவது பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.

** பேராசிரியர், அரசறிவியற் துறை, கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.

ii. மோதலில் பேச்சுவார்த்தைகள்

அறிமுகம்

நாம் வாழ்க்கை முழுவதும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, எமது கடப்பாடுகளையும் வாக்குறுதிகளையும் பரிவர்த்தனை செய்கின்றோம். யாராவது இருவர் இணக்கத்துக்கு வரவேண்டுமெனின் பேச்சுவேண்டும். வர்த்தகத்தில் வாங்குதல், விற்றல் பொருட்களையும் சேவைகளையும் பரிமாறிக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றை ஒழுங்கு செய்வதைப் போலவே பேச்சுவார்த்தையும் அமையும். மனித உறவுகளும் இவ்வாறு தான் உள்ளன. நாளாந்த வாழ்வில், பேச்சுவார்த்தையின் பொதுவான நோக்கம் இருதரப்பினரும் இணங்கிப் போகத் தக்கதான சமமான இணக்கப்பாட்டை எட்டுவதேயன்றி, ஒன்றை கீழ்அமர்த்திவிட்டு மற்றது மேல் வருவதல்ல. இதுவும் இருதரப்பினர் ஒத்துக் கொள்ளும் உடன்பாட்டுக்கான ஓர் எடுகோளாகும்.

முரண்பாட்டு முகாமைத்துவத்திலும், கருத்து முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கும் வழிமுறைகளிலும், முரண்படும் தரப்பினர் பேசுதல் என்பது ஓர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையாகும். சிக்கலான முரண்பாட்டுப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்ட வல்லுனர்களின் அனுபவங்களால் பேச்சுவார்த்தை செய்தல் என்பது ஒரு சிறப்புத் தேர்ச்சியுள்ள கலையாக மாறியுள்ளது. கருத்து முரண்பாடுகளைத் தீர்த்தல், நடுவராண்மை (arbitration), வர்த்தக முகாமைத்துவம் போன்றவற்றில், பேச்சுவார்த்தை என்பது ஒரு வியாபார உத்தியாக உள்ளது. தொழிற்றுறைக் கருத்துவேறுபாடுகளின் போது, தொழிற் சங்கங்களும், ஊழியர்களும் பேச்சுவார்த்தை செய்யும் மரபினை விருத்தி செய்துள்ளனர். இலங்கையில், அடிக்கடி தொழிற்சங்க தலைவர்கள், அவர்கள் முறையான கல்வித் தகமைகளைப் பெற்றிராத போதும் திறனுள்ள பேச்சுவார்த்தையாளர்களாக, சட்டத்தரணிகளுடனும் வர்த்தக தலைவர்களுடனும் வெற்றிகரமாக பேரம் பேச வல்லவர்களாக உள்ளனர். தனியார் துறை நிறுவனங்களும், அரசு முகவராண்மைகளும் அடிக்கடி வர்த்தகப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுகின்றன. பேச்சுவார்த்தை செய்யும் திறனை, நாம் வெவ்வேறு அளவுகளில் பெற்றிருக்கின்றோம்.

இவ்வகையில் பெரும் அரசியற் செயல்முறைகளில், ஆயுதமேந்திய சிவில் யுத்தம் அல்லது அரசுகளுக்கிடையிலான யுத்தங்களிற் கூடி, பேச்சுவார்த்தையை ஓர் உபாயமாக முரண்பட்டுத் தரப்பினர் கைக்கொள்கின்றனர். சர்வதேச அரசியல் மற்றும் இராஜதந்திர விவகாரங்களில், பேச்சுவார்த்தையானது அத்தியாவசியமான கொள்கைச்சாதனமாகவும், தந்திரோபாயத் தெரிவாகவும் கணிக்கப்படுகிறது.

இருந்த போதும், அண்மைக் காலத்திலேயே, அரசுகளுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளை முகாமைத்துவம் செய்தல், தீர்வு காணல் ஆகியவற்றில், பேச்சுவார்த்தையின் பெறுமதி உணரப்பட்டு, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதே வேளை, இலங்கையின் இனத்துவ முரண்பாட்டிற் பேச்சுவார்த்தை எனும் நடைமுறை நீண்டகாலமாகக் காணப்படுகிறது. பேசுவதன் மூலம் தீர்வு காண்போம் எனத் தொடர்ச்சியாக முரண்படுத்தரப்பினர் பேசுவதன் அர்த்தம், அவர்கள் பேச்சுவார்த்தையின் அவசியத்தை உணர்ந்தமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

பேச்சுவார்த்தை : நாளாந்த வாழ்க்கை திறன்

ஒருவகையில், எமது வழமையான வாழ்க்கைப் போக்கின் ஒரு பகுதியாக நாளாந்தச் செயற்பாடாக, பேச்சுவார்த்தை அமைகிறது. நாம் எண்ணியோ எண்ணாமலோ, எமது நாளாந்த வாழ்வில், நாம் தொடர்ச்சியாக பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடும் நிலைமைகளுக்கு முகம் கொடுக்கின்றோம். பேச்சுவார்த்தையில் பங்கெடுக்கின்றோம். அத்துடன் வெற்றிகரமான பேச்சுவார்த்தையாளராக வெளிப்படுகின்றோம். உண்மையில், மனிதர்கள் திறன் வாய்ந்த பேச்சுவார்த்தையாளர்களாக இருந்த போதும், அநேகர் அதை உணர்ந்திருப்பதில்லை. குடும்பத்தில், அயலட்டையுடனான உறவுகளில், வகுப்பறையில், வேலைத்தளத்தில், பேச்சுவார்த்தை ஒரு வாழ்க்கை வழிமுறையாக உள்ளது. நீங்கள் பிறரிடமிருந்து எதைப் பெற விரும்புகின்றீர்களோ, அதைப் பெறுவதற்கான வழிமுறையே பேச்சு வார்த்தை. நீங்களும் பிறரும் குறித்த சில நலன்களைப் பொதுவாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில், பிறர் அதை எதிர்க்கையில், ஓர் இணக்கத்தை எட்டும் முகமாக உருவாகும் இருதரப்புத் தொடர்பாடலே பேச்சுவார்த்தை என, **Getting to 'yes'** (1991) எனும் நூலின் ஆசிரியர்களான பி.ஃஷர், உரே (Fisher and Ury) என்போர் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

நாளாந்தம், பிறரிடம் இருந்து விரும்பியதைப் பெறும் அடிப்படை வழிமுறையாகப் பேச்சுவார்த்தை அமைகிறது. எனினும், அது பார்ப்பதற்கு எளிமையாக இருப்பினும் சிக்கலான, நடத்தைகள் மற்றும் துலங்கல்களை உள்ளடக்கியதாக அமைகின்றது. பேரம்பேசுதலும் அனுசரித்துப்போதலும் எமது நாளாந்த வாழ்வில் வரும் பேச்சுவார்த்தையின் அம்சங்களாகவுள்ளன. இவற்றை அறியாமலே, நாம் வீட்டிலும், அலுவலகத்திலும், வர்த்தகத் துறையிலும், பிறருடனான உறவுகளிலும், பேச்சுவார்த்தையைக் கைக்கொள்பவராக உள்ளோம். சிக்கலான காரணிகளுடன், பலதரப்பினர் சம்பந்தப்படுகின்ற, எதிர்பார்க்காத

நிகழ்வுகளை கொண்டிருக்கக் கூடிய மோதல் மற்றும் சச்சர வொன்றில் பேச்சுவார்த்தையின் பங்கைப் புரிந்து கொள்ள முயலும் போது, பேச்சுவார்த்தை வழிமுறையானது முரண்படுந் தரப்பினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அதிகம் இல்லாதிருப்பதைக் காண நேரிடும். முரண்படும் தரப்பினரிடையே, புதிய, எதிர்ப்பை உண்டாக்காத, இராணுவ வழிமுறையல்லாத உறவினை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்ட ஒரு தொடர்பாடல் மற்றும் உரையாடல் செயல் முறையே பேச்சுவார்த்தை ஆகும்.

பேச்சு வார்த்தை: வரைவிலக்கணமும் அதன் வகைகளும்

இப்பகுதியில், பேச்சுவார்த்தை எனும் எண்ணக்கரு குறித்து, பேரளவான மோதல்கள் குறித்துக் கவனம் செலுத்துவோம். முரண்பாட்டுக்கொள்கை என்ற அடிப்படையில், பேச்சுவார்த்தை எவ்வாறு வரையறுக்கப்படுகின்றதென்பதில் இருந்து ஆரம்பிப்போம். சில கோட்பாட்டாளர் கூறுவது போல், தமது முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க அல்லது முடிவுக்கு கொண்டுவர முரண்படும் தரப்பினர் முயலும் வழிமுறையே பேச்சுவார்த்தை ஆகும். அத்துடன் அது, முரண்படும் நிலைப்பாடுகளை ஒன்றிணைத்து ஒரு பொது நிலைப்பாட்டுக்குக் கொண்டு வரும் செயல்முறையாகவும் உள்ளது.

பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுகையில் கவனத்தில் எடுக்கப்படும் தந்திரோபாய நோக்கங்கள் சார்ந்து, பேச்சுவார்த்தை வகைகளை மூன்று பிரிவுகளாகக் வகுக்க முடியும். அவையாவன:

▶▶ பிரச்சினையை தீர்க்கும் பேச்சுவார்த்தை

முரண்படும் இரு தரப்பினருக்கும் உடன்பாடான மாற்று வழிகளை தேடுவதில் இம்முறை முயற்சிக்கின்றது. இங்கு, பேச்சுவார்த்தையானது, சேர்ந்தியங்கும் பண்பினைக் கொண்டிருக்கும். சேர்ந்தியங்கிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும். இவ்வகை நடைமுறையில், முரண்படும் தரப்பினர் தமது உள்நோக்கங்களை பரிமாறி, சாத்தியமான மாற்றுவழிகளை இனங்காண இணைந்து செயற்படுவர். இரு தரப்பினரும் ஒத்துக் கொண்டும் தீர்வினைக் காண இது சிறப்பான வழியாகும். ஆனால், நடைமுறையில், எல்லா வேளைகளிலும் இது சாத்தியமற்றது. ஏனெனில், ஒரு தரப்பு ஏற்றுக் கொள்ளும் தீர்வினை அடுத்த தரப்பு நிராகரிக்கக் கூடும்.

▶▶ வற்புறுத்தல் (Contending)

ஒரு தரப்பினரின் விருப்பங்களை மறுதரப்பினர் மீது திணிப்பதன் மூலம் இவ்வகைப் பேச்சுவார்த்தை செயற்படும். இங்கு ஒரு

தரப்பினரின் சொந்த நலனுக்குப் பக்கச்சார்பான மாற்றுத்தீர்வை, மறுதரப்பினரை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்க முயற்சிக்கப்படுகின்றது. இங்கு முரண்படும் தரப்பினர் தமது இறுக்கமான நிலைப்பாடுகளை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. இது நிலைப்பாடுகளுடன் பேரம் பேசுதல் (Positional Bargaining) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு அழுத்தங்களைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் ஒருதரப்பு மறுதரப்பை ஆதிக்கம் செய்ய முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. இவ்வகையில், பேச்சுவார்த்தை இறுக்கமானதாக, நெகிழ்வில்லாததாக அமைவதுடன், முரண்படும் தரப்பினர் விருப்பமில்லாமல் விட்டுக் கொடுக்க நேரிடுகிறது.

▶ விட்டுக்கொடுத்தல்

ஒரு தரப்பினரின் அடிப்படை அபிலாசைகளை அல்லது இலக்குகளை மட்டுப்படுத்துவதுடன் இம்முறை சம்பந்தப்படுகின்றது. இது நேரடியான முறை. எனவே, இம்முறையை கைக்கொள்ளும் பேச்சுவார்த்தையாளர், இறுக்கமான நெகிழ்வற்ற சூழ்நிலைக்கு முகம் கொடுப்பதில்லை. பேச்சுவார்த்தையைத் துரிதமாக முடித்துக் கொள்ள இது, முன்னேற்றகரமான சிறந்த முறை. குறிப்பாக, சர்ச்சைக்குரிய அம்சங்கள் முக்கியமற்றவையாக உள்ள போது இம்முறை மிக உகந்தது. இலேசாக விட்டுக் கொடுப்பது, பிரச்சினைகள் திறம்படத் தீர்க்கப்படுவதற்கு உதவுகின்றது. இருந்த போதும், அதிகம் விட்டுக் கொடுப்பதும் ஆபத்தில் முடியும். ஒருதரப்பு விட்டுக் கொடுக்க, மறுதரப்பு மறுக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் வெளிப்படையாக இவ்வாபத்துத் தெரியும். விட்டுக் கொடுத்தலைப் பலவீனம் என்று பிறர் நோக்கும் நிலையும் உண்டு. ஆகவே, இணைந்து பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் நிலையேற்படும் வரை, முரண்படும் தரப்பினர் விட்டுக் கொடுப்பது சிறப்பான பலனைத் தரும்.

பேச்சுவார்த்தைக்குச் சாதகமான காரணிகள்

எப்போதும் பேச்சுவார்த்தையானது முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கான முதற்தெரிவாக சம்பந்தப்படும் தரப்பினருக்கு தெரிவதில்லை. பேசித் தீர்க்குமாறு வெளியிலிருந்து வரும் கடும் அழுத்தம் காரணமாக நிகழ்ந்தாலன்றி, முரண்பாட்டின் ஆரம்பநிலையில் மிக அரிதாகவே முரண்படும் தரப்பினர் பேசித்தீர்க்கும் தெரிவை நாடுகின்றனர். பேச்சுவார்த்தையின் சாத்தியப்பாட்டை சில காரணிகள் அதிகரிப்பதுடன் தீர்வை தரவல்லதாயும் அமைகின்றன. வேறு வகையில் சொல்வதானால்,

சாதகமான நிலைமை இருக்குமானால் பேசும் நிலை தோன்றி தீர்வு சாத்தியமாகின்றது. முரண்பாட்டுத் தீர்வு முயற்சிகளின் போதெல்லாம், பேச்சுவார்த்தைக்கு சாதகமான அம்சங்கள் உள்ளனவா இல்லையா என்பதை அறிய வேண்டும். அவ்வாறாக, பேசுவதற்கு சாதகமான நிலை இல்லாதவிடத்து, பேச்சுவார்த்தையை தொடங்குவதோ வெற்றி பெறுவதோ சாத்தியமில்லை. இப்பொழுது எழுகின்ற வினா? பேச்சுவார்த்தையானது சாத்தியமானதாக, தீர்வைத்தரவல்லதாக மாறுவதற்கு நிலைமையை எவ்வாறு உருவாக்க முடியும் என்பதே. பின்வரும் நிலைமைகள் இருக்குமெனின், பேசுவதற்கான வாய்ப்புகளும் வெற்றி பெறும் வாய்ப்புகளும் அதிகம் உள்ளதென அனுபவம் கூறுகின்றது.

» முரண்படும் தரப்பினர் ஒரு தலைப்பட்டச் செயற்பாடுகளால் தாம் விரும்புவதை அடையமுடியாது என உணரும்நிலை முரண்பாட்டின் ஆரம்பநிலையில், பலத்தைக் காட்டியோ, பயன்படுத்தியோ தாம் எண்ணியவை எய்த முடியும் என்று முரண்படும் தரப்பினர் நம்புகின்றனர். இந்நம்பிக்கையானது, அடுத்த தரப்பினரின் தேவைகளையும் நலன்களையும் புறந்தள்ள வைக்கிறது. இருந்தபோதும், முரண்பாடு நீடிக்கையில் ஒரு தலைப்பட்டச் தீர்வுகள் சாத்தியமற்றவை என்பதை முரண்படும் தரப்பினர் உணரத்தலைப்படுகின்றனர். அத்துடன் ஒன்றிணைந்து விளைவுகளை பகிர்ந்து கொள்ளும் சாத்தியமும் தோன்றுகின்றது. இவ்வகையில், இரு தரப்பினரும் சேர்ந்தியங்கி தீர்வை எட்ட பேச்சுவார்த்தை முயற்சிக்கிறது.

» பேச்சுவார்த்தை நிகழ்வதற்கு முரண்பாடு கனிய வேண்டும் பேசுவதற்கு பொருத்தமான நேரத்தை தெரிதல் மிக முக்கியமானது. சர்வதேச முரண்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபடும் வில்லியம் சற்மன் எனும் அறிஞர், பொருத்தமான நேரத்தை விளக்க பழுத்த நிலை (முற்றிய நிலை) (Ripe condition) எனும் பிரயோகத்தை பயன்படுத்துகின்றார். (காலம் கனிதல்). பொருளாதார அரசியல் மற்றும் மனித இழப்புக்கள் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதளவுக்கு (பேச்சுவார்த்தை தவிர்ந்த ஏனைய) மாற்று வழிகள் இட்டுச்செல்வதை முரண்படும் தரப்பினர் உணரத்தலைப்படும் நிலையே முரண்பாடு முற்றிய நிலை. இந்நிலையை சற்மன் தீங்கு செய்யும் இக்கட்டு நிலை (hurting stalemate) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இருந்தபோதும், இருதரப்பும் முரண்பாட்டின் விளைவுகளை முன்னுணர் முடியாத நிலையில் அல்லது முன்னுணர் விரும்பாத நிலையில் அல்லது தம்மைவிட எதிர்தரப்புக்கே பாதிப்பு

அதிகம் ஏற்படும், என நம்பும் நிலையில், பேசுவதற்குத் அவசியமான ஊக்குவிப்பு மிகமிக அரிதாகவே இருக்கும். ஆயத்தப்படுத்தும் இணக்கமுறை (Preparatory Conciliation) செயல்வழியானது, முரண்படும் தரப்பினர் பேச்சின் பலனை உணர உதவும். இழப்புக்கள் அதிகமாக உயர்ந்துள்ள நிலையிலேயே, பேச்சுவார்த்தை அதிகம் கருத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது. தொடரும் முரண்பாடுகளினால் ஏற்படும் சாத்தியமான இழப்புக்களை முரண்படும் தரப்பினர் முன்னுணர், மூன்றாந் தரப்பினர் உதவுதல், பேச்சுவார்த்தைக்கான ஆயத்தப்படுத்தலில் உள்ளடக்கும்.

» முரண்படுத்தரப்பினர் மாற்றுவழிவைத் தெரிதல்

முரண்பாட்டு முகாமைத்துவத்துக்கான சாதகமான மாற்றம் தோன்றும் போதும், பேச்சுவார்த்தை சாத்தியமாகும். பரந்த மோதல் உருமாற்ற செயல்முறையின் போதே பேச்சுவார்த்தையை நோக்கிய மனமாற்றம் ஏற்படுகின்றது. முரண்பாடு மற்றும் அதன் விளைவுகள் பற்றிய ஒப்பிட்டு மதிப்பீட்டின் மூலமும் பேச்சுவார்த்தையை நோக்கிய மனமாற்றம் ஏற்படும் வாய்ப்புண்டு. ஒரு இணக்கம் ஏற்படுவது இருதரப்புக்கும் நல்லது என இருதரப்பும் எண்ணத் தலைப்பட்டால் அதுவும் பேச்சுவார்த்தைக்கு சாதகமானதாகும்.

» பேச்சுவார்த்தைக்கான ஆதரவை, ஊக்குவிப்பை அழுத்தத்தை பிராந்திய அல்லது சர்வதேச தரப்பினர் வழங்குதல்.

பிறர் அழுத்தத்தை கொடுக்கும் போது, முரண்படும் தரப்பினர் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வரக் கூடும். எவ்விடயம் பற்றி மோதல் எழுந்ததோ, அதில் நடுநிலையை பேணக்கூடிய பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச தரப்பு, (வேண்டுமெனின் அரசியல் இராணுவ அழுத்தத்துடன்), முரண்படும் தரப்பினரை, அவர்கள் விரும்பாத போதும், பேசுவதற்கு அழுத்தங் கொடுக்க முடியும். இதே போல், முரண்படும் தரப்பினரின் நேசநாடுகளும், வன்முறை மோதலில் இருந்து பேச்சுவார்த்தைக்கும் அதிலிருந்து தீர்வுக்கும் செல்ல, முரண்படும் தரப்பினருக்கு அழுத்தங்கொடுக்கலாம்.

பேசுவதற்குப் பொருத்தமான நேரம்

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தது போல், சாதகமான நிலை தோன்றும் போதே, பேச்சுவார்த்தை சாத்தியம். அவ்வாறு சாதகமான நிலை இருக்கும்போது கூட, எதிரணியுடன் பேசுதல் என்ற கடினமான முடிவை

முரண்படும் தரப்பினர் எடுக்க வேண்டும். முரண்பாடுகளில், குறிப்பாக ஆயுத மோதல்களில் இது எளிதில் நிகழாது. பேச்சுவாது எனும் கடினமான முடிவை எடுப்பதில், இரு தரப்பினரும் பொருத்தமான வேளைக்கு காத்திருக்க வேண்டி ஏற்படலாம். பேச்சுவார்த்தை வெற்றிபெற, சரியான நேரத்தை துணிதல் மிக முக்கியமானது. நேரத்தை துணிதல் (timing) என்பதில் பல அம்சங்கள் அடங்கியுள்ளன. முரண்பாடுகளை கையாள, பேச்சுவார்த்தை எப்போது பொருத்தமானது? சர்ச்சைக்குரியவற்றை பேசித் தீர்க்க வேண்டும் என முரண்படும் தரப்பினர் எப்போது உணரத் தலைப்படுவர்?

பேச்சுக்கூடிய விடயங்கள் என முரண்படும் தரப்பினர் கருதும் அம்சங்களைப் பல வழிகளில் விபரிக்க முடியும். பேச்சு வார்த்தைக்கான நிலைமை பின்வரும் இரு பண்புகளைக் கொண்டிருக்கும்.

1. முரண்படும் தரப்பினர் தமக்கு தீர்வு வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலைமை
2. தீர்வுக்கான அவர்களது தீர்மானம் ஏகோபித்து அமைதல்.

இனியும் இவ்வாறு போகமுடியாது, என முதல் வகையிலும், நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ இந்த பொறியில் சிக்கியுள்ளோம், என்று இரண்டாவது வகையிலும் கூறத் தலைப்படுவர். பின்னர் இருதரப்பினரும் நாம் சேர்ந்து இதற்கு தீர்வு காண வேண்டும், என உணரத் தலைப்படுவர். இதுவே ஏனைய தீர்மானமெடுக்கும் செயல் வழிகளில் இருந்து, பேச்சுவார்த்தையை வேறுபடுத்துகின்றது. ஏகோபித்த முடிவு எடுக்கும் போது பேச்சுவார்த்தை பொருத்தமானது, என்ற முடிவுக்கு நாம் வர முடியும்.

பேச்சுவார்த்தை என்பது ஒரு புத்தாக்கமுள்ள செயல்முறை. தரப்பட்டுள்ள தெரிவுகளுக்கு இடையில் அன்றி, பேச்சுவார்த்தையானது புதிய மாற்றுக்களின் கண்டுபிடிப்புக்களுடன் தொடர்புறுகின்றது. ஆகவே, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாத, பழைய முடிவுகளைவிடுத்து அதற்கு பதிலீடாக புதிய தீர்வுகளைக் காணும் போது, அல்லது புதிய பிரச்சினை தோன்றும் போது புதியவற்றை உருவாக்கும் நிலை ஏற்படும் போது, பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது பொருத்தமான செயற்பாடாக உள்ளது.

களவிதிமுறைகள் (Ground Rules)

பேச்சுவார்த்தை, அனுசரணை, மத்தியஸ்தம், போன்றவற்றுக்கான கள விதிமுறைகள் ஒரே மாதிரியானவை. இக்கூட்டங்களுக்கான அடிப்படையாக பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொள்ளும் தரப்பினர் கைக்கொள்ள வேண்டிய நடத்தை விதிமுறைகள் இவையே. கூட்டங்கள் நிகழ்வதற்கு கள விதிகளே நடைமுறையில் வழிவகுக்கின்றன. அவற்றுக்கு உளவியல் பெறுதியும் உண்டு. இக்கள விதிமுறைகளை

ஏற்றுக்கொள்வதும் அதற்கு இணங்க ஒழுகுவதும் உறவுகளில் ஆக்கபூர்வமான தொடர்பாடல்களை ஏற்படுத்துவதை சாத்தியம் ஆக்கிகின்றன. மோதல் நிலைமையில் ஒரு போதும் இக்கள விதிமுறைகள் பொருத்தமானவையாக இருக்காது. எல்லா தரப்பினரும் உடன்படும் கள விதிகளைக் காண முயற்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பேச்சுவார்த்தை பற்றிய சார்பிலக்கிய நூல்களில் அத்தகு களவிதிமுறைகள் விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. அக்களவிதிமுறைகள் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்குகின்றன.

- ▶ ஒவ்வொரு தரப்பினரின் ஆலோசனைகள் மாற்று கருத்துக்களுக்கு இடமளித்து, அனைத்துத் தரப்பினரும் முழுமையாக பங்குபெற அனுமதித்தல்.
- ▶ இடைஞ்சல் இல்லாமல் அவமரியாதைப்படாமல் ஒவ்வொரு தரப்பினரும் பேசுவதை கேட்பதற்கு இடம்தருதல்.
- ▶ கேலி செய்யாமல் ஆலோசனைகள், கருத்துக்களை எடுத்தியம்ப சுதந்திரம் அளித்தல்.
- ▶ கூட்டத்திற்கு வெளியே இரகசியம் பேணலும், பிரச்சினையின் மூலங்களை பேசாதிருத்தலும்.
- ▶ அனைத்து தரப்பினரையும் திருப்திப்படுத்தும் நிகழ்ச்சி நிரலையும், நேர அட்டவணையையும் உருவாக்குதல்.
- ▶ இணக்கத்தை எட்டுவதற்கு பாடுபட்டு உழைத்தல்.
- ▶ ஒரு தலைப்பட்டச் அரசியல் பெறுபேறுகளுக்காக பேச்சுவார்த்தையின் போது வெளிப்படுத்தப் பட்டவற்றை பயன்படுத்தாமல் இருக்க உடன்படுதல்.
- ▶ பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை பாதிக்காத இணக்கத்தை ஊக்குவிக்கின்ற ஊடக மற்றும் பொது உறவுகள் பற்றிய உபாயங்களில் உடன்பாடு காணல்.

பேச்சுவார்த்தையின் கட்டங்கள்

பேச்சுவார்த்தை என்பது பல்வேறு கட்டங்கள் ஊடாக முன்னேறும் ஒரு செயல்முறை. மோதலைப் பொறுத்த மட்டில் அவ்வகையில் ஐந்து பிரதான கட்டங்களை இனங்காண முடியும்.

- ▶ பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஆயத்தப்படுத்தல்.
- ▶ பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்தல்.
- ▶ இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான உபாயங்களை விருத்தி செய்தல்.
- ▶ தீர்மானங்களை எடுத்தலும் பிரச்சினைகளை தீர்த்தலும்.

- ▶ தீர்வுகளும், உடன்பாடுகளும் நடைமுறைக்குவர ஏற்பாடு செய்தல்.

பேச்சுவார்த்தைக்கு ஆயத்தம் செய்தல்

பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட முன்னர் மோதலை விளங்கிக் கொள்வதற்கு, மோதல் பகுப்பாய்வு முறைகள் வழிகாட்டுகின்றன. திறமையான பேச்சுவார்த்தையாளர்களும் அனுசரணையாளர்களும் பல்வேறு கட்டங்களில் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொள்வதுடன், தொடர்ச்சியாக மோதல் நிலைமை குறித்த தமது புரிந்துணர்வை மேம்படுத்திக் கொள்வது மிக முக்கியமானது. பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை வடிவமைத்தல் என இதனை கூறலாம். அரசு அதிகாரம் சம்பந்தப்படுகின்ற அல்லது இராணுவமயப்பட்ட மோதலொன்றில் இவ்வகையில் பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை வடிவமைப்பது சிக்கலான பணி. வடிவமைக்கும் பணி மத்தியஸ்தர் அல்லது அனுசரணையாளருக்குரியது. பேச்சுவார்த்தையின் ஒவ்வொரு கட்டமும் இனங்காணப்பட்டு நெகிழ்வுள்ள அட்டவணை சாத்தியப்படும் எனின் செயல்முறை வடிவமைப்பு சிறப்பாக அமையும்.

பேச்சுவார்த்தையை ஆயத்தம் செய்வதில் அதற்கு முன்னைய காலகட்டம் மிக முக்கியமானது. பேச்சுவார்த்தைக்கு முந்தைய செயற்பாடுகள் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கும்.

- ▶ மோதலை பகுத்தாராய்தல்: முரண்படுந்தரப்பினர், பிரச்சினைகள், சர்ச்சைகள் என்பவற்றை இனங்காணுதல். இதில் ஈடுபடுவதா என்பதை கொள்கையளவில் தீர்மானித்தல்.
- ▶ ஆழமாக பகுத்தாராய்தல்: பிற அம்சங்கள் எவை, பிறதரப்பினர் யார், அவர்களுக்கிடையிலான உறவு எத்தகையது, அதன் வரலாறு, சூழமைவு, பேச்சுவார்த்தை தவிர்ந்த மாற்று வழிகள் எவை, அதன் விளைவு எத்தகையது? என்பவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளல்.
- ▶ ஈடுபடும் முடிவை சரிபார்த்தல்: ஈடுபட தீர்மானித்தால் எப்போது, எப்படி, எவரெவருடன் என்பதை தீர்மானித்தல்.
- ▶ ஆரம்ப தொடர்புகளை ஏற்படுத்தல்: கலந்துரையாடலுக்கான சாத்தியமான கூடல்களையும், ஏற்பாட்டாளர்களையும் ஆராய்தல்.
- ▶ செயல்முறையை வடிவமைத்தல்: பொருத்தமான பேச்சுவார்த்தை பாங்கை (style) தீர்மானித்தல்.
- ▶ பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையில் இணக்கம் காணுதல். பேச்சுவார்த்தைக்கான பொருத்தமான சூழலை உருவாக்க தேவை-

யானவற்றை கருத்திற் கொண்டு, களவிதிமுறைகள் மற்றும் பேசப்பட வேண்டியவற்றில் இணக்கம் காணுதல். (பேசப்பட வேண்டியவற்றில் இணக்கம் காண்பதற்கு, செயல்முறையில் இணக்கம் காண்பது முக்கியம்.)

ஆரம்பநிலையிலுள்ள சிக்கல்கள்.

மோதலுடன் நேரடியாக, மறைமுகமாக, அல்லது இடைநிலையில் சம்பந்தப்படும் அனைத்து தரப்பினரையும் இனங்காணுவது மிக முக்கியமாகும். அரசியல் முரண்பாடொன்றில், பல்வேறு தரப்பினர் பல நிகழ்ச்சி நிரல்களுடன் இருக்கும் வாய்ப்புக்களே அதிகம். அத்துடன் பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை அல்லது வரக்கூடிய பலனை திரிப்பவர்களாக, குழப்புபவர்களாக அமையக்கூடும். பேச்சுவார்த்தை மேசையில் அனைத்து தரப்பினருக்கும் இடமளிப்பது பலவேளைகளில் உதவாது. அதேவேளை அவர்களை தள்ளி வைப்பதும், இடைஞ்சலாக அமைந்து விடும். பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு முன்னரும் பேச்சுவார்த்தையின் போதும் முன்றாந் தரப்பினர் மறைமுகமாக அல்லது இடைநிலையில் முரண்படுந் தரப்பினருடன் ஆக்கபூர்வமாக ஆலோசித்தல் கூடும். அனுசரணையாளர் இல்லாத பேச்சுவார்த்தைகளிற் கூட, மூன்றாந் தரப்பினர் இவ்வகையில் பயனுள்ள பங்கை ஆற்ற முடியும். “பேச்சுவார்த்தை பற்றிய பேச்சுவார்த்தை, என்றோ அல்லது “முரண்படுந் தரப்பினரை மேசைக்கு இட்டு வருதல்” என்றோ ஆரம்பக்கட்டம் அமையும். சிலவேளைகளில் பேச்சுவார்த்தைக்கு முந்தைய பேச்சு என்றோ, அழைக்கப்படும். பேச்சுவார்த்தைகள் பயனுள்ளதாக சாத்தியமானதாக இருப்பின் உள்ளடக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான விடயங்கள் வருமாறு. எவ்விடயங்கள் பேசப்பட வேண்டும், யார்யார் பங்கேற்பர், வெளியாட்கள் யாவர், பேச்சுவார்த்தை கொள்கை, நிகழ்ச்சிநிரல், காலமும் இடமும், மேலும் முரண்படும் தரப்பினரின் தொடர்பாடல், நம்பிக்கை, விசுவாசம் என்பவற்றை மேம்படுத்தல், பேசப்பட வேண்டியவை பற்றிய ஒத்தகருத்து விருத்தி செய்தல் என்பவற்றுடன் தொடர்புபடுகின்றது. நடைமுறை மற்றும் உளவியற் காரணங்களுக்காக, நடைமுறைவிடயங்கள் குறித்த கலந்துரையாடல்கள் அவசியம். எடுத்துக் காட்டாக பேசும் இடம் எது என்பதை தீர்மானித்தலை கூறலாம். ஒரு ஆலோசனை முன்வைத்தல், அதற்கு மாற்று ஆலோசனையை முன்வைத்தல், அதற்கு பதில் அளித்தல் என தொடரும் செயல்முறை ஒரு இணக்கத்துக்கு இட்டுச்செல்லும். இந்நடைமுறையானது உண்மையான முரண்பாடு பற்றி ஆக்கபூர்வமான தொடர்பாடலை மேற்கொள்ளும் சாத்தியப்பாட்டை ஏற்படுத்தும்.

மோதலால் ஏற்பட்டுவரும் பெரும்துயரங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், இவ்வகையில் பேசப்படும் கருப்பொருட்கள், (பேசப்படும் மேசையின் அளவு, யார் எந்தப்பக்கம் இருப்பது, யார் முதலில் நுழைவது போன்றவை) மிகச்சாதாரணமானவையாம். இவ்வாறான கருத்தற்ற விடயங்களில் இருதரப்பினரும் காலம் கழிப்பதுங் கூடவெறுப்பு, அநீதியிழைப்பு, மனோபாவம் என்பவற்றை குறிப்பால் உணர்த்தும். இதுவே மோதலின் தன்மையையும் உணர்த்துவதாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. பேச்சுவார்த்தைக்கு ஆயத்தம் செய்தல் என்ற வகையில் இவை பயன் உள்ளவையே. ஏனென்றால் பேச்சுவார்த்தைக்கு செல்லாத நிலைப்பாடுகளை எடுக்க தூண்டக்கூடிய மனவெழுச்சிகளை இரு தரப்பினரும் ஒரு முறை 'பரீட்சித்துப்பார்க்க' இது வாய்ப்பளிக்கிறது. அதிலிருந்து நியாயமான இணக்கத்தை நோக்கி செல்லமுடியும். கடைசிநிமிடத்தில் கூட முரண்படும் தரப்பினர் பேச்சுவார்த்தையில் இருந்து பின்வாங்கக்கூடும். முழுநேரமும் பேச்சுவார்த்தைகளின் நடைமுறை மற்றும் சாத்தியப்பாடு பற்றி பேசுவதானது, பேச்சுவார்த்தை நிகழும் வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்கும். நிகழப்போகும் பேச்சுவார்த்தைக்கு கொடுக்கப்படும் அதேயளவு நேரமும் கவனமும், பேச்சுவார்த்தைக்கு முந்தைய நிலைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

முரண்படும் தரப்பினரை பேச்சுவார்த்தைக்கு ஆயத்தம் செய்வது ஒரு புறம் நிகழ்கையில், அக்காலப்பகுதியில் முரண்படுந்தரப்பினரையும், சர்ச்சைக்குரிய அம்சங்களையும் அனுசரணையாளர் விளங்கிக்கொள்ளவும் தம்மை ஆயத்தப்படுத்தவும் முடியும். அனுசரணையாளரும், மத்தியஸ்தரும் முரண்பாட்டுப் பகுப்பாய்வினை தொடர்ச்சியாக மீளாய்வு செய்ய வேண்டும்.

மேற்கண்டவாறு செயற்படும் போது, குறித்த பிரச்சினை குறித்து அல்லது விடயங்கள் குறித்து ஒன்றிணைந்த ஒரு விளக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும். ஒரு நிலைமை குறித்து மோதும் தரப்பினர் வெவ்வேறான விளக்கத்தையே அதிகம் கொண்டிருப்பர். பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாக முன்னரே, அனைத்து தரப்பினரும் ஒரு முரண்பாடு உள்ளதெனவும் சர்ச்சைக்குரிய விடயங்கள் எவை எனவும் அறிந்து இருப்பதுடன் மற்றைய தரப்பினரின் கருத்து நிலையை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடினும் அறிந்திருப்பது அவசியம். மேலும் பேச்சுவார்த்தையில் இன்னென்ன விடயங்கள் உள்ளது என புரிந்து கொள்வதுடன் ஏற்றுக்கொள்வதும் எல்லாவற்றையும்விட மிக முக்கியமானது. முரண்பாட்டு பகுப்பாய்வு வடிவங்களுடாக (அனைத்து தரப்பினரும்) மோதல் பற்றிய பரந்த விளக்கத்தை பெற அனுசரணையாளர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் உதவ முடியும்.

இந்த ஆயத்தம் செய்யும் கட்டத்தில் எவையெவை பேசப்படவேண்டும், எவற்றை பற்றி பேசுவதில்லை என்பவை பற்றி தீர்மானிக்கப்படலாம். இவை பற்றி கலந்துரையாடவும் தீர்மானிக்கவும் இரு தரப்பினருக்கும் நீண்ட காலம் தேவைப்படலாம். தனிப்பட்ட முறையிலும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு தரப்பினருடனும் இணைந்த அனுசரணையாளர்கள் பல்வேறு விடயங்களை இனங்காண்பதுடன் பேசப்பட வேண்டிய விடயத் தொகுதிகளை இனங்காண முடியும்.

எவ்வெவ்விடயங்கள் பேசப்படவேண்டும் என்பது பற்றி மோதலில் ஈடுபடும் தரப்பினருக்கிடையே இணக்கப்பாடு ஏற்பட்டதும் பேச்சுவார்த்தைக்கு செல்ல ஆயத்தம் செய்யலாம். இந்த ஆரம்ப கட்டத்தில்கூட அனுசரணையாளர்களின் உதவியுடன் சிக்கலான முரண்பாட்டை, தனித்தனியான தொடர்விடயங்களாக மாற்றி முன்னேற்றம் காண முடியும். பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாக முன்னர், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அடிப்படைகளின் அடிச்சரடாக இருக்கக்கூடிய ஆர்வங்கள், தேவைகள், பெறுதிகள், கருத்துநிலைகள் என்பவற்றை வெளிப்படையாக ஒவ்வொரு தரப்பினருடனும் பேசுவதுடன், பேசப்படும் விடயத்தொகுதிகள் குறித்து தெளிவாக்கப்படுவது பயனுள்ளது.

இந்த பகுதியில் மத்தியஸ்தம் என்பது குறித்து குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது. பேச்சுவார்த்தையின் சிக்கலான பரப்புகள் குறித்து கலந்துரையாடுவதற்கு முன் மத்தியஸ்தத்தின் பல பரிமாணங்களை புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்போம்.

iii. முரண்பாட்டுத் தீர்வில் மத்தியஸ்தம்

அறிமுகம்

வேறுபாடுகள் சச்சரவுகள் முரண்பாடுகள் என்பவற்றை தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு மனித சமுதாயம் மத்தியஸ்தம் செய்வதை மிகப் பிரதான சாதனமாக பயன்படுத்தி வந்துள்ளது. தனிப்பட்ட சச்சரவின் போது அமைதியையும் இணக்கத்தையும் கொண்டு வர நாம் அடிக்கடி மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தத்தை நாடுகின்றோம். பல கலாசாரங்களில் வயதில் மூத்தோரும் சமுதாய தலைவர்களும் முறைசாராத மத்தியஸ்தத்தில் ஈடுபடுதலை காணமுடியும். தனிப்பட்டவர்களின் அல்லது குழு ஒன்றின் முரண்பாட்டுக்கான தீர்வானது பல சந்தர்ப்பங்களில் இணக்க சபைகள், மத்தியஸ்த ஆணைக்குழுக்கள் அல்லது நீதிமன்றங்கள் போன்ற நடைமுறைகளினூடு எட்டப்படுகின்றன. இதேபோல் சர்வதேச முரண்பாடுகளிலும் நாடுகளுக்கிடையேயான ஆயுத மோதல்களிலும்

பேச்சுவார்த்தை நடைமுறையை முன்னெடுக்க மத்தியஸ்தம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக எகிப்து மற்றும் இஸ்ரேல் போன்ற நாடுகளிடையேயான முரண்பாட்டின்போது இரு தரப்பினரிடையே பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பிக்கவும் ஒரு உடன்பாட்டை எட்டவுமென அமெரிக்க ஐனாதிபதி ஜிம்பி காட்டர் மத்தியஸ்தர் என்ற பாத்திரத்தை எடுத்தார். வட அயர்லாந்து சமாதான செயல்முறையின் போது அமெரிக்க செனற்றர் ஜோர்ச் மிச்சல் ஒரு மத்தியஸ்தராக குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு செய்தார்.

மத்தியஸ்தம் - வரைவிலக்கணம்

மத்தியஸ்தம் ஒரு வகைப் பேச்சுவார்த்தை என எளிமையாக வரையறுக்கலாம். இருந்த போதும் மத்தியஸ்தம் கவனம் செலுத்தும் பல பரிமாணங்களை கருத்தில் கொண்டு பல வழிகளில் மத்தியஸ்தம் வரையறுக்கப்படுகின்றது. மிக எளிமையாக சொல்வதானால் சச்சரவில் ஈடுபடும் தரப்பினரை அவர்களது நலன்களை கருத்தில் கொண்டு ஒரு உடன்பாட்டுக்கு கொண்டுவர முயல்வதை, மத்தியஸ்தம் எனலாம்.

ஒரு முரண்பாட்டின் பின்விளைவுகளில் செல்வாக்கு செலுத்துவதென்பது, 1) முரண்படும் தரப்பினருக்கு இடையே பரஸ்பரம் இணக்க தீர்வை எட்ட முயல்தல். 2) மூன்றாம் தரப்பினரின் அனுசரணையின் கீழ் அவர்களது வேறுபாடுகள் ஊடாக காரணங்களைத் தேடுதல் என்பவற்றுடன் தொடர்புடைய செயல்முறையாகும். மோதலில் நேரடியாக ஈடுபடாத ஒரு தரப்பு பொதுவில் மூன்றாம் தரப்பினர் என குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஓரன் ஜாங் (1967) என்பவருடைய வரைவிலக்கணத்தின் படி மத்தியஸ்தம் என்பது முரண்பாட்டில் நேரடியாக பங்கு எடுக்காத ஒருவரால் சச்சரவுக்குள்ளான பல பிரச்சினைகளை அல்லது ஒரு பிரச்சினையையேனும் இல்லாது ஒழித்தலும் அல்லது தணித்தலும் அதன் மூலம் முரண்பாட்டை முடிவுக்கு கொண்டு வர அனுசரணை செய்தலும் என்றமையக்கூடிய செயற்பாடு ஆகும்.

மத்தியஸ்தம் பற்றிய பல வரைவிலக்கணங்கள் பொதுவாக, தீர்வுக்கு வருதல் அல்லது இருதரப்பினரும் இணைந்து தீர்வுக்கு வருதல் என்பவற்றுக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கின்றன. மத்தியஸ்தம் என்பது ஒரு மூன்றாம் தரப்பினரால் சர்ச்சைகளின் சிலவற்றை விட்டுக்கொடுப்புகளுடன் இணக்கத்துக்கு கொண்டு வருதல் அல்லது முரண்பாட்டின் அழிவுதரும் தன்மையையாவது முடிவுக்கு கொண்டு வரும் நோக்கத்துடன் ஒரு மூன்றாம் தரப்பினரால் செய்யப்படும் செயற்பாடு என கிறிஸ்தோர் மிச்சல் கூறுகின்றார். மத்தியஸ்தம் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தை இக்கலந்துரையாடலை முடிக்க முன்னர் குறித்தவற்றை சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

- ▶▶ மத்தியஸ்தம் என்பது ஒரு அந்நியரால் செய்யப்படுவது (நடுநிலைமை)
- ▶▶ முரண்பாட்டைத் தீர்க்க எதிரெதிர் தரப்பினருக்கு மத்தியஸ்தர்கள் உதவுகின்றனர் (அனுசரணை)
- ▶▶ தீர்வு காணத்தக்கதாக அல்லது முகாமைத்துவம் செய்யத்தக்கதாக முரண்பாடு இருந்தால் மட்டுமே மத்தியஸ்தம் சாத்தியம் (காலம் கனிந்து வருதல்)
- ▶▶ மத்தியஸ்தத்தின் ஊடாக முரண்படும் தரப்பினர் ஆக்கந்தரும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுவர். (விட்டுக்கொடுத்து இணக்கத்துக்கு வரல்)

மத்தியஸ்தர் - ஓர் அந்நியர்

வரைவிலக்கணத்தின்படி மத்தியஸ்தர் என்பது ஒரு அந்நியர். அதையொட்டியே மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தம் எனும் பிரயோகம் உருவானது. அந்நியர் என்பது பல கருத்துக்களை தரவல்லது. மத்தியஸ்தர் என்றதும் அது வெளிநாட்டவர் எனக் கருதலாகாது. முதலாவதாக மத்தியஸ்தர் என்பவர் குறித்த முரண்பாட்டுக்கு அந்நியர், முரண்பாட்டில் ஈடுபடாதவர் என்பதை குறிக்கும். அத்துடன் முரண்படும் ஒருதரப்புடன் கைகோத்தவராகவோ அல்லது ஆதரவாளனாகவோ மத்தியஸ்தர் இருக்கக்கூடாது. இதனை நாம் மத்தியஸ்தத்தின் அணிசாரா கோட்பாடு (அல்லது நொதுமல் கோட்பாடு), என அழைக்கலாம். எப்போது ஒருதரப்பு மத்தியஸ்தர் நடுநிலையற்றவர் அல்லது எதிர் தரப்புக்கு ஆதரவுநிலை எடுத்துள்ளார் என கருதுகின்றதோ அதன்பின் வெற்றிகரமான மத்தியஸ்தம் நிகழாது. ஏனென்றால் எதிர்பார்க்கப்படும் தீர்வில் மத்தியஸ்தரின் நடுநிலைமை முரண்படும் தரப்பினரிடையே நல்ல ஒரு சூழலை உருவாக்கவும், நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தை கட்டி எழுப்பவும் அவசியமாகும். பேச்சுவார்த்தையின் தீர்வானது தமது நலன்களுக்கு உவப்பில்லாததாக அமையக்கூடும் என ஒருதரப்பு உணரத்தலைப்படுதலானது, தீர்வுக்கு எதிரான முக்கியமான தடை ஆகும். இவ்வகை நிலைமைகளில் ஒரு தரப்பானது, மத்தியஸ்தர் எதிர்தரப்புக்கு பக்கசார்புடன் செயற்படுகின்றார் என உணரத்தலைப்பட்டால், மத்தியஸ்தம் சாத்தியமற்றுப் போகும். எனவே முரண்படும் தரப்பினரிடையே நம்பிக்கையை கட்டி எழுப்புவதில் மத்தியஸ்தரின் நடுநிலைமை பிரதானமானது.

மத்தியஸ்தரின் வகிபாகம்

ஒரு மத்தியஸ்தரின் பணிகள் அல்லாதவற்றைத் தொட்டுக் காட்டி இக் கலந்துரையாடலை ஆரம்பிப்போம். சிலவேளைகளில் ஒரு மத்தியஸ்தர் முரண்படும் தரப்பினரை பேச்சுவார்த்தை மேடைக்கு அழைத்து ஒரு தீர்வை திணிக்க முடியும் என மக்கள் எண்ணக்கூடும். இலங்கை அனுபவத்தில், பேச்சுவார்த்தையானது யதார்த்தத்தில் இருந்து விலகியே உள்ளது. சிலவேளை அயலவருடனான சச்சரவின் போது வலிமையுள்ள அல்லது மரியாதைக்குரிய மூன்றாம் தரப்பொன்று அவ்வாறு செய்து, முரண்படும் தரப்பினர் திருப்தி அடையாத தீர்வையும் ஏற்றுக்கொள்ளவைக்கலாம். ஆனால் பெரும் அரசியல் முரண்பாடுகளில் அவ்வகை விட்டுக்கொடுப்புக்களை ஏற்படுத்தமுடியாது. ஏனெனில் அயலவர்களுடனான முரண்பாடுகளைப் போலல்லாமல் இதில் ஊடுருவி நிற்கும் நலன் பெரியது. பொது நலன்கள் சம்பந்தப்படும் அரசியல் முரண்பாடுகளில், அதில் அரசாங்க அதிகாரங்கள் சம்பந்தப்படுகையில் ஒரு அந்நியர் ஒரு தீர்வை திணிப்பதானது இலேசான பணியல்ல. பரஸ்பரம் முரண்படும் தரப்பினர் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒருநிலைக்கு இருதரப்பினரும் இணங்க வேண்டும். எனின் மத்தியஸ்தரின் பங்கு என்ன?

யுத்தத்தில் ஈடுபடும் இருதரப்பினர், தமது முரண்பாட்டை முடிவுக்கு கொண்டுவர விரும்பும் ஒரு நிலையை கருத்தில் கொள்வோம். எவ்வளவு தான் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வர அவர்கள் ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருந்தபோதும், ஒருவரை ஒருவர் நம்பமாட்டார்கள். இந்நிலையில் இருதரப்பும் பேச்சுவார்த்தைக்கு முன்வர விரும்பாது. ஏனெனில் ஒருதரப்பு இராணுவ செயற்பாட்டை குறைத்தால் மறுதரப்பினரால் அது எதிர்த்தரப்பின் பலவீனமாக உணரப்படக்கூடிய ஆபத்து உண்டு. இங்கு மூன்றாம் தரப்பானது, முரண்படும் தரப்பினருக்கிடையே தொடர்பாடல்களுக்கு அனுசரணை செய்வதில் ஆக்கபூர்வமான பங்கினை வழங்க முடியும். இந்நிலைமையில் முரண்படும் தரப்பினர் தமது உட்கிடைக்கைகளை பரிமாறிக் கொள்ளும் ஒரு ஊடகமாக மத்தியஸ்தர் அமைவார்.

மத்தியஸ்தம் என்பது மூன்றாம்தரப்பு எனும் பாத்திரத்தைவிட சற்று உயர்வானதே. இருதரப்பினர் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வர விரும்புவதாக எடுத்துக் கொள்வோம். இரு தரப்பினரும் நேரடி பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கிய போதும், அவர்கள் எதிரெதிர் தரப்பினரின் உள்நோக்கங்கள், இலக்குகள் உபாயங்கள், தந்திரங்கள் குறித்து இன்னமும் நம்பிக்கை குறைந்தவர்களாக ஐயம் கொள்பவர்களாக இருக்க கூடும். பேச்சுக்கான நேரஅட்டவணை, பேசப்படும் விடயங்கள், இடம், பங்கு கொள்ளும் தரப்பினருக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரம், பேச்சுவார்த்தை முடிக்கப்பட வேண்டிய காலஎல்லை என்பன

குறித்தெல்லாம் பல இணக்கப்பாடினமைகள் இருக்கக்கூடும். இன்னும் யுத்த நிறுத்தம் மற்றும் பேச்சு வார்த்தைகளின் போது இருதரப்பினரும் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகள், பிற்பாற்ற மிக சிக்கலான விடயங்களில் இணக்கமின்மையும் உருவாகக்கூடும். அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில் பேரம்பேசுவதன் மூலம், ஒரு தரப்பு மறுதரப்பை விட முன்னணி வகிக்க முற்படும். இவ்வகை நிலைமைகளில் மத்தியஸ்தருக்கு ஒரு பங்குண்டு. மத்தியஸ்தர் இருதரப்பினருடன் கலந்தாலோசித்து அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய அக்கறைகளை அறிந்து இரு தரப்பினரும் இணக்கமின்மைகளை தவிர்த்து பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஆயத்தம் செய்வதற்கு உதவ முடியும். இணக்கமின்மைகள் உருவாகும் போது, மத்தியஸ்தர் தீர்வுகளை அல்லது மாற்று வழிகளை பிரேரிக்க முடியும்.

மேலும் பேச்சு வார்த்தை ஒரு விட்டுக் கொடுப்புடனான உடன்பாட்டுக்கு வரும்போது மத்தியஸ்தர் தீர்வு ஒப்பந்தத்தை உருவாக்க இரு தரப்பினருக்கும் உதவ முடியும். தீர்வானது இரு தரப்பினராலும் பரஸ்பரம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கவேண்டும். தீர்வை இட்டு அவர்கள் திருப்தி அடைபவர்களாகவும் ஆறுதல் கொள்பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் விட்டுக்கொடுப்புக்களை செய்ய விரும்பும் உடையவர்களாகவும் தீர்வை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகவும் அதனை நடைமுறைப்படுத்த தயாராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் பரஸ்பரம் உறுதிமொழியை கோரக்கூடும். அவ்வறுதி மொழிகள் பாதுகாப்புற்றிதாக மட்டுமல்லாது அரசியல் சம்மந்தமானதாகவும் அமையும். பாதுகாப்பு உறுதிமொழிகளானவை, போர்வீரர்களின் பாதுகாப்பு, பந்தோபஸ்து, மேலும் உள்ளாட்டு யுத்தத்தின் போது குற்றங்களுக்காக நீதிமன்றில் தண்டிக்கப்பட முடியாதவாறு விலக்களிப்பு போன்றவற்றை உள்ளடக்கும். அரசியல் உறுதிமொழிகளானவை தீர்வு ஒப்பந்தத்துக்கிணங்க, அரசியல் தீர்வுகள் அல்லது அரசியல் சீர்திருத்த முன்னெடுப்புகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான உறுதியான ஈடுபாடு என்பவற்றை உள்ளடக்கும். இங்கு ஒரு நடுநிலை மதிஉரைஞராக, ஆக்கபூர்வமான திட்டமிடுவோராக, ஒரு மத்தியஸ்தர் அனுசரணை செய்யவேண்டும்.

மத்தியஸ்தரும் சாதகமான நிபந்தனைகளும்.

ஒரு மத்தியஸ்தர் வெறுமனே ஒரு முரண்பாட்டில் தலை போட்டு, பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை ஒழுங்குபடுத்தி முரண்படும் தரப்பினரை தீர்வுக்கு இணங்கவைக்க முடியுமா? சிலவேளை மக்கள் இக்கேள்விக்கான பதில் 'ஆம்', என எண்ணக்கூடுமாயின், இல்லை என்பதே உண்மை. இவ்வகை எழுந்தமான மத்தியஸ்த முயற்சி

நாசத்தை, குறிப்பாக மத்தியஸ்தருக்கு ஏற்படுத்தும். அண்மைக்கால இலங்கை அனுபவம் எடுத்துக் காட்டிய படி, இறைமையுள்ள நாடென்று முரண்பாட்டில் சம்மந்தப்படுகையில் அழையா விருந்தாளியாக ஒரு அந்நியவர் மத்தியஸ்தம் செய்யப் புகுவது, அந்நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதாகவும், அதன் இறைமையை பாதிப்பதாகவும், நோக்கப்படும். ஒரு அரசுக்கும் ஒரு தீவிரவாத அமைப்புக்கும் இடையே முரண்பாடு இருந்து, அரசு ஒரு தலைப்பட்டசமாக மத்தியஸ்தத்துக்கு முயற்சிக்குமானால், தமக்கு எதிரான சதி நடவடிக்கையாக அதனை தீவிரவாத அமைப்பு உணரும் வாய்ப்புள்ளது. நாடுகளுக்கிடையேயான முரண்பாட்டில் அழையாவிருந்தாளியான மத்தியஸ்தருக்கு எதிர்ப்பு இருப்பது சாத்தியமே. இப்பாடத்தில் இருந்து நாம் அறிந்து கொள்வது என்னவெனில் முரண்படும் இருதரப்பினரின் அனுமதியும் அழைப்பும் மத்தியஸ்தருக்கு மிக அவசியம் என்பதே. உண்மையில் இரு தரப்பும் விரும்பும் மத்தியஸ்தரின் அனுசரணையுடனே மத்தியஸ்தமும் வெற்றிகரமாக நிகழும்.

இது மத்தியஸ்தம் குறித்து மிக முக்கியமான ஒரு வினாவை எழுப்புகின்றது. முரண்பாடொன்றின் போது மத்தியஸ்தத்தை ஆரம்பிப்பதற்கான சரியான வேளை எது? அல்லது எச்சுழ்நிலையில் முரண்படும் தரப்பினர் மத்தியஸ்தத்தை ஏற்றுக் கொள்வர்? இங்கு மிகமுக்கியமான விடயம் முரண்படும் இரு தரப்பினர் மத்தியஸ்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே. ஒரு தரப்பு மத்தியஸ்தத்துக்கு அழைத்து மறுதரப்பு நிராகரிக்க கூடும், அல்லது மௌனம் சாதிக்ககூடும். இதே போல் ஆளுமையுள்ள மத்தியஸ்தர் இருதரப்பையும் மத்தியஸ்தத்துக்கு அழைக்கும் போது கூட இரு தரப்பும் அதை நிராகரிக்கவும் கூடும். நிபந்தனைகள் சாதகமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இங்கு குறித்துரைத்துக்காட்டப்பட வேண்டும். முரண்பாட்டு கற்கை கோட்பாடுகளில் முரண்பாடு கனிதல் என்பது முரண்பாட்டுத் தீர்ப்புக்கு சாதகமாக நிலை தோன்றுதலை குறிக்கின்றது.

ஒரு முரண்பாடு அல்லது நெருக்கடி தீர்க்கத் தக்கதாக கனியும் நிலை, பின்வரும் மூன்று நிபந்தனைகள் திருப்தி செய்யப்படுமாயின் உருவாகும் என கனிதற்கோட்பாடு கூறுகின்றது.

- ▶▶ இறுக்கமும் காலக் கெடுவும் காணப்பட்டு பரஸ்பரம் இரு தரப்புக்கும் பாதகமான நிலை, செய்யக்கூடிய இறுக்கம் தோன்றுதல்.
- ▶▶ ஒருதலைப்பட்டமான தீர்வுகள் தடைபடுதல் பொதுத்தீர்வுகள் உருவாக வழியேற்படுதல்.

- » ஆரம்பத்தில் முரண்பாட்டில் மேல்நிலையில் இருந்த தரப்பு வலுவிற்கு, பலவீனமானதரப்பின் பலம் பெருகியிருத்தல்.

கனிந்தநிலையில், முரண்படும் தரப்பிரண்டும் தாம் இனி வெல்ல முடியாது என உணரத்தலைப்படுவர். வேறு வகையிற் சொல்வதனால், இறுக்கநிலையின் விளைவுகளால் அல்லது இழப்பு மிகு நிகழ்வுகளால் இறுகியநிலை அல்லது காலக்கெடு காலவரையறையின்றி செல்வதை இருதரப்பும் உணரத் தலைப்படுவர். அதேவேளை வன்முறை அல்லது யுத்தம் மூலம் சாதகமான அம்சம் பெறப்படாதிருப்பின் நிலைமை, இரு தரப்பும் சிந்திப்பதற்கு அவகாசம் கிடைக்கும். இது ஊறுவிளைவிக்கும் இறுக்கமாகும். இந்த நிலையே பரஸ்பரம் ஊறுசெய்யும் இறுக்கம் என விபரிக்கப்படுகின்றது.

இந்த கனிந்தநிலையை இனங்காண்பது வெற்றிகரமான மத்தியஸ்தத்துக்கு மிக முக்கியமானது. இக்கனிந்தநிலையில், முரண்படும் தரப்பினர் தாம் இறுக்கத்துக்குட்பட்டிருப்பதைக் காண்பர். அது பெரும் நாசத்தைத் தம்மீது திணிக்க முற்படுவதை உணர்வர். வரப்போகும் பெருநாசத்தை உணர்ந்தவர்களாக, ஒரு தலைப்பட்சமான தீர்வுகள் சாத்தியப்படும் என எண்ணமாட்டார்கள். அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில், உணர்வுவரப்பெற்ற பின்னரும் கூட தாமாக விட்டுக் கொடுத்து இணங்கிச் செயற்பட முற்படாமல் இருப்பதற்கும் வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு மத்தியஸ்தர் களத்தில் இறங்க முடியும்.

வினைத்திறனுள்ள மத்தியஸ்தம்: நிபந்தனைகள்

வினைத்திறனுள்ள மத்தியஸ்தத்துக்கு ஐந்து முன்னிபந்தனைகளை அடையாங்காண முடியும். அவையாவன

- » முரண்படும் தரப்பினர் தமது தன்னிச்சையான செயற்பாடுகளால் தாம் விரும்பியதை பெற இயலாது என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.
- » இணக்கத்தை தவிர்ந்த ஏனைய வழிகள் எல்லாம் தாங்க இயலா பொருளாதார மற்றும் அரசியல் இழப்புக்களுடன் தொடர்புள்ளவையாக இருக்க வேண்டும்.
- » முரண்படும் தரப்பினரின் பிரதிநிதிகள் அதிகாரம் உள்ளவர்களாகவும், ஒரு செயற்பாட்டுக்கு உடன்பட்டு செயலாற்ற தக்கவர்களையும் இருத்தல் வேண்டும்.
- » முரண்பாட்டில் அக்கறையும் ஆர்வமும் உள்ள ஏனைய சர்வதேசங்கள் அல்லது பிராந்தியங்கள் தீர்வுக்கு அழுத்தத்தை பிரயோகிக்க வேண்டும்.

அனைத்துத் தரப்பினரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க மத்தியஸ்தர் இருக்க வேண்டும்.

அதே வேளை உள்நாட்டு அரசியல் முரண்பாட்டில், சர்வதேச மத்தியஸ்தமானது முரண்பாட்டை சர்வதேச மயப்படுத்துவதில் போய் முடியும் என்பதையும் இங்கு குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். இறைமையுள்ள அரசாங்கங்கள் வெளிநாட்டு மத்தியஸ்தர்களை அதிகம் ஏற்கத் தயங்குவதற்கு அடிப்படையான காரணம், முரண்பாடு சர்வதேசமயப்படுதல் கிளர்ச்சியாளருக்கு சாதகமாய்விடும் என்பதே. கிளர்ச்சியாளர் முரண்பாடு சர்வதேசமயப்படுவதில் குறிப்பாக இருப்பார்கள். அதுவே முரண்பாட்டில் நிலவும் இச்சீரற்ற நிலையை முறியடிக்க கிளர்ச்சியாளருக்கு கிடைக்கக் கூடிய ஒரு உபாயமாகும். மத்தியஸ்தத்தின் இந்த அரசியல் பரிமாணத்தையிட்டு மத்தியஸ்தர் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

மத்தியஸ்தமும் விட்டுக்கொடுத்தலும்

முன்றாந் தரப்பினர் உதவியுடன் முரண்படும் தரப்பினர் பேச்சுவார்த்தை மேடையில் சந்திப்பதுடன் மத்தியஸ்தம் சம்மந்தப்படுகிறது. சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களில் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமென அது முதலிலேயே நிர்ணயித்துக் கொள்கிறது. முரண்படும் தரப்பினர் விட்டுக்கொடுத்து இணக்கத்துக்கு வர மத்தியஸ்தர் தொடர்ச்சியான பல செயற்பாடுகளை செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் ஆறு செயற்பாடுகளை நாம் இனங்காண முடியும்.

- ▶▶ எதிர்த்தரப்பினரிடையே கலந்துரையாடலை முன்னெடுத்து முரண்படும் குழுக்களிடையே ஒத்துழைப்பை தூண்டுதல்.
- ▶▶ முரண்பாட்டின் காரணங்கள் ஆராய்ந்து, அவற்றை பேச்சுவார்த்தையில் முற்றாக கொண்டுவர அனுசரணை செய்தல்.
- ▶▶ மேம்பட்ட அல்லது மேலதிக வழிகள் மூலம் நேரடியான அல்லது மறைமுகமான பேச்சுவார்த்தையை பேணுதலும் ஊட்டம் கொடுத்தலும்
- ▶▶ ஆளாள் நேரடி தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் எதிரெதிர் தரப்பினரிடையேயான இடைவெளியை குறைத்தல். இணைந்த செயற்திட்டத்துக்கான பொது இலக்குகளை எதிர்த்தரப்பினர் கண்டறிய உதவுதல். புதிய எண்ணங்கள் புத்தாக்கமுள்ள பிரேரணைகள் ஊடாக, முரண்பாட்டுத் தீர்வின் வெற்றிக்கான வாய்ப்பை அதிகப்படுத்தல்.
- ▶▶ வேறு வழியில் பிரகடனம் செய்யப்பட முடியாத நிலையில், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, ஒப்புக் கொண்ட தீர்வுகளை வெளியிட ஒரு தளத்தை ஏற்படுத்தல்.

மத்தியஸ்தம் ஒரு செயல்முறை

முரண்படும் தரப்பினருக்கான தீர்வை மத்தியஸ்தர் திணிக்க முடியும் என எண்ணுவது தவறு. தீர்வுகளை மத்தியஸ்தர்கள் திணிக்க முற்படும் போதெல்லாம் மத்தியஸ்த செயல்முறை தோல்வியையே சந்தித்தன. 1987 இல் இலங்கையில் மத்தியஸ்தம் வகிக்க வந்த மத்தியஸ்தர் மோதலில் ஒரு தரப்பாக மாறும் அபாயம் ஏற்பட்டது. இரு தரப்பினரும் தாமாகவே ஒன்றிணைத்து ஒரு தீர்வை தேட முற்படும் போது மத்தியஸ்தப்பணி சிறப்பாக நடைபெறும், மத்தியஸ்தத்தின் சிக்கலான தன்மை மத்தியஸ்தர் எடுக்க வேண்டிய கடமை என்பவற்றை அங்கீகரிக்கும் அறிஞர்கள் அதனால் மத்தியஸ்தத்தை ஒரு செயல்முறை என அழைக்கிறார்கள். அது தனித்துவமான தொடர்புடைய பல்வேறு கட்டங்களைக் கொண்ட ஒரு செயல்முறை. மத்தியஸ்த செயல்முறையில் சம்பந்தப்படும் சில பணிகள் வருமாறு.

- ▶ பேச்சுவார்த்தைக்கான, மத்தியஸ்தத்திற்கான சந்தியப்பாடுகளை ஆராய்தல்.
 - ▶ மோதலில் ஈடுபடும் தரப்பினருடன் தொடர்பாடலை ஆரம்பித்தல்.
 - ▶ சம்பந்தப்படும் விடயங்களை விளங்கி கொள்ளுதல். பொது விடயங்களுக்கான சாத்தியப்பாடுகளை ஆராய்தல்
 - ▶ முரண்படும் தரப்பினர் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வர வலுவான நடவடிக்கைகளை எடுத்தல். அவர்களின் அச்சங்களையும் போக்க உதவுதல். தேவையான போது அச்சுறுத்தி ஒத்துக்கொள்ள செய்தல்.
 - ▶ தெரிவுகளுடன் பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை வடிவமைத்தல். பேச்சுவார்த்தை செயல்முறையை கண்காணித்தல். தீர்வு ஆவணத்தில் முரண்படும் தரப்பினர் உடன்பட்டு ஒப்பமிடுவதை உறுதிப்படுத்தல்.
- தீர்வு திட்டத்தின் அமுலாக்கத்தை உறுதிப்படுத்தல். தீர்வு திட்டத்தின் பாதுகாவலனாக செயற்படுதல்.

அமைதி, இயல்புநிலை மற்றும் அமைதி நிலையை கட்டியெழுப்புதல்

இலங்கையின் சமகால அமைதிவழிமுறை தொடர்பான கலந்துரையாடல்களில், அமைதி இயல்புநிலை அமைதியை கட்டியெழுப்புதல் போன்ற கருத்தியல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இக்கருத்தியல்கள் குறிப்பான அர்த்தத்தையும் அவற்றுக்கே உரித்தான நிகழ்ச்சி

நிரல்களையும் கொண்டுள்ளன. இங்கு அவை எவற்றை குறிக்கின்றன எவற்றை செய்யுமாறு அறிவுறுத்துகின்றன எனப்பார்ப்போம்

அமைதி ஓர் எண்ணக்கரு

அமைதியென்பது ஆன்மீகஞ்சார்ந்ததாகவும் மதசார்பற்றதாயும் உள்ள ஒரு எண்ணக்கரு. மதங்கள் அமைதியை ஆத்மீக இலக்காக முன்னிறுத்துவதுடன் நின்றுவிடாமல், அமைதியை அடையும் வழிவகைகள் குறித்தும் பேசுகின்றன. அமைதி என்பது அரசியற் செயற்பாட்டின் மூலம் எட்டப்பட வேண்டிய இலக்கு என மதசார்பற்ற நோக்கு நிலை கருதுகின்றது. மகாத்மா காந்தியின், அமைதி பற்றிய கருத்திநிலை, ஆன்மீக மற்றும் ஆன்மீகம் சாரா கருத்துநிலையிரண்டினதும் சேர்கையாக உள்ளது. மேலைத்தேச ஊடகவியலாளர் ஒரு முறை காந்தியிடம் உங்களின் சிந்தாந்தப்படி அமைதிக்கான பாதை எது எனக் கேட்டபோது காந்தி அமைதி தான் பாதை என பதில் அளித்தார்.

அமைதி பற்றிய மதசார்பற்ற நூல்களில், நேர் மற்றும் மறை கருத்துருவாக்கங்களில் அமைதி வரையறுக்கப்படுகின்றது. மறைஅமைதி (Negative Peace) என்பது யுத்தமில்லா நிலையைக் கருதும். சர்வதேச அரசியலிலும் சர்வதேச சட்டத்திலும் அமைதி என்னும் எண்ணக்கருவானது, யுத்த மற்றநிலை மற்றும் நிறுவனப்பட்ட வன்முறை வடிவங்கள் அற்ற நிலை என்ற அடிப்படையிலேயே விளக்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. அமைதிப் பொருத்தனைகள் யுத்தத்தில் ஈடுபடுதற்காகவன்றி, சம்பந்தப்படும் தரப்பின் அமைதி உடன்படிக்கைகளே, என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நேர்அமைதி என்ற கருத்துருவாக்கம், சுவீடன் அறிஞர் றொகான் கல்துங் என்பவரால் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. பேராசிரியர் கல்துங்கின் கருத்துருவாக்கத்தின் படி, நேரான அமைதி என்பது யுத்தம் அல்லது வன்முறையுள்ள நிலை என்பதற்கு அப்பால் செல்கிறது. அது சமூக மொன்றில், வெளிப்படையான புலனானும், மறைவான திட்டமிட்ட அமைப்பு வகைப்பட்ட வன்முறை அற்ற நிலையைக் குறிக்கிறது. கட்டமைப்புச்சார் வன்முறையானது யுத்தமற்ற சூழலில் கூட காணக் கூடும். ஏனெனில், அது சமூக பொருளாதார கலாசார கட்டமைப்புக்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. பொருளாதார வாய்ப்புக்கள், சமூக அரசியல் சமத்துவம், அங்கீகாரம் மற்றும் சுயமதிப்பு போன்ற முக்கியமான மக்களின் உரிமைகளை அது மறுக்கின்றது.

அமைதியைக் கட்டமைத்தல்

யுத்தமற்ற நிலை என்ற வகையில் பார்க்கப்படுகையில் அது அமைதிகாத்தல் அமைதியைப் நிலைநாட்டல் போன்ற உபாயங்களுக்கு

அழுத்தம் தருகின்றது. முரண்படும் தரப்பினரிடையே யுத்தம் மூளாது தடுத்தலை, அமைதிகாத்தல் குறிக்க, யுத்தம் வெடித்தபின் மீள அமைதியைக் கொண்டுவருவதை அமைதியை நிலைநாட்டல் குறிக்கிறது. மறுபுறத்தில் உறுதியான சமாதானம் என்பது அமைதியை அடக்குமுறையற்ற சுரண்டலற்ற அமைப்பையும் நிலையையும் உருவாக்குவதை நாடி நிற்கிறது.

சமாதான உடன்படிக்கையானது வெறுமனே மோதலை முடிவுக்கு கொண்டுவரும் சட்டகத்தையும் முரண்பாட்டுக்கு பிந்தைய சீர்திருத்தங்களின் முதற்சட்டங்களுக்கான வழிகாட்டல்களையும் கொண்டிருக்கின்றது என அண்மைக் காலங்களில் சமாதானம் குறித்த ஆய்வு செய்யும் அறிஞர்கள் செயற்பாட்டாளர் உணரத்தலைப்பட்டுள்ளனர். சமாதான உடன்படிக்கைகள் நீண்டகால அமைதியை நிலைநாட்டுவதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. கவனம் செலுத்தவும் முடியாது. ஆக சமாதானத்தை கட்டியெழுப்புதல் என்பது முரண்பாட்டுக்கு பிந்தைய சூழலில், திரும்ப திரும்ப தொடர்ச்சியாக கொடுக்கப்பட்ட மேன்மை முன்னுரிமையாகும்.

சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் இயல்பு நிலை

பல்லாண்டுகளாக யுத்தத்தாலும் வன்முறையாலும் பாதிக்கப்பட்டு துண்டாடப்பட்ட சமூகங்களில் சமாதானத்தை கட்டியெழுப்ப, மக்களையும் சமூகங்களையும் ஒன்றிணைந்த பல்வேறு மட்டங்களில் வலுவான முயற்சிகள் அவசியமாகின்றன. நீடித்த சமாதானத்தை கட்டியெழுப்புவதில் முக்கிய அம்சமாக இருப்பது சமநிலை ஆகும்.

பேராசிரியர் போல் (Paul) சமாதானத்தை கட்டியெழுப்பதில் இயல்புநிலைமைய அணுகுமுறையை எடுத்துக் காட்டியவரின் முதன்மையாளர். முரண்பாட்டு தீர்வு மற்றும் அமைதில் பாரம்பரிய இறுகிய இராஜதந்திரத்துக்கு அப்பால், செல்ல வேண்டும் என இவ்வணுகுமுறை வேண்டி நிற்கிறது. ஆழமாக பிளவுபட்ட சமூகங்களில் நீடித்த சமாதானத்தை உருவாக்குவதே இதன் இலக்கு. இவரின் கருத்துருவாக்கத்தின் படி, போர்நிறுத்தத்தை ஏற்படுத்த இடையீட்டராளாக இருத்தல், சமாதான உடன்படிக்கைக்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்துதல், அல்லது சமாதான ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தல் எனும் சிரமமான பணிகளுக்கு மேலானது அமைதி.

நீடித்த அமைதிவர, பரமவரிகள் வெறுமனே ஆயுதத்தை போடுவதல்லாமல், இயல்புநிலை எட்டடப்பட வேண்டும். சமூகந்தழுவிய உறவு முறையும் செயற்பாடும் நீதியை முன்னிறுத்துவதால் இவ்வகை இயல்புநிலை நீடித்து நிற்கும். பிளவுபடமுன், வெறுப்பின் காரணங்-

களையும், இவ்வணுகுமுறை ஈடுபடும் ஆயுதமோதலுடன் வெகுவாக பிளவுபட்ட சமூகங்களில் சமாதானத்தை கட்டியெழுப்புவது சவால் நிறைந்த பணியாகும். எனவேதான் அது அமைப்புசார் பிரச்சனைகள் உறவுகளை கட்டமைப்பதில் சமூக அசைவியக்கம், ஆதார அடிப்படைகளை விருத்தி செய்தல் ஆகியவற்றை கவனப்படுத்தும் முரண்பாட்டை உருமாற்றும் அகன்ற அணுகுமுறையைக் கொண்ட சட்டகம் அவசியமாகின்றது. டெரெச்சின் சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்பும் செயற்திட்டத்தின் உள்ளுறை அம்சம் இயல்புநிலை. எதிர்எதிர் தரப்பினரிடையே உறவை ஏற்படுத்த கவனஞ் செலுத்துவது இயல்புநிலை என இவர் வரையறுக்கின்றார். இங்கு சார்பு நிலைப் பரிமாணமானது முரண்பாட்டின் மனவெழுச்சிசார், உளவியல்சார் அம்சங்களை ஒருங்கே தொடர்புபடுத்துகின்றது. அத்துடன் அது மனக்குறைகளை அங்கீகரித்து எதிர்எதிர் தரப்பினர் எதிர்காலத்தில் ஒருவரில் ஒருவர் தங்கியிருக்குமாற்றலையும் ஆய்கின்றது. அது இரு தரப்பினரும் சந்திக்கும் களத்தை உருவாக்க விரும்புகின்றது அங்கு மோதலை ஏற்படுத்திய பன்முகப்பட்ட ஆனால் தொடர்புடைய அக்கறைகளும் சக்திகளும் சந்திக்க முடியும்.

இவ்வணுகுமுறை இயல்புநிலையாகக்கம் என்பது ஒரு எண்ணக்கருவாகும். நடைமுறையாகவும் உள்ளது. அது முரண்படும் தரப்பினர் சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களை முன்பார்த்ததுபோல் பார்க்காமற்செய்ய, முரண்பாட்டை மீள்வடிவமைக்க முயற்சிக்கின்றது. அதனுடைய முதன்மையான இலக்கும் பங்களிப்பும் என்னவெனில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் பல்வேறு மட்டங்களில் வேதனைப்படுத்திய கடந்தகாலத்தை ஒன்றிணைத்து அரவணைத்து எதிர்காலத்தை பகிர்வதன் மூலம் நிகழ்காலத்தை கையாண்டு புத்தாக்கத்துடன் நேரத்தை இடத்தையும் தீர்மானிக்க விரும்புகின்றது. வெடாக் இவ்வணுகுமுறையை சம்பிரதாய சட்டகத்துக்கு அப்பாலான பெயர்ச்சியாக முன்வைக்கிறார்.

சமாதானமும் பல்வழி இராஜதந்திரமும்.

முரண்பாட்டு முகாமைத்துவத்தில் உத்தியோக பூர்வ முயற்சிகள் பலவற்றில் பேச்சுவார்த்தை மத்தியஸ்தம், அரசுக்கும் கிளர்ச்சியாளருக்குமிடையே உடன்பாடு என்பவற்றுக்கு இவ்வகை தலைமைத்துவத்தை மையமாகக் கொண்ட அமைதி ஒப்பந்தம் முறிந்துள்ளமையை காணமுடியும். ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட தலைவர்களே போரில்லா நிலை தமது சொந்த நலனுக்கு பாதகமாகப் போகும் நிலையில் மீளவும் போருக்கு செல்லக்கூடும்.

முறைசார் அமைதி வழிமுறையின் இவ்வகைச் குறையை நீக்க மக்களின் பல்வேறு தரப்பினரும் அமைதி வழி முறையில் பங்கு பெறத்

தக்க வகையில் புதிய அணுகுமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வழி இராஜதந்திரம் இவ்விலக்கினை கருத்தில் கொண்டதே. அமைதிக்கான பல்வழி இராஜதந்திரத்தை முன்வைத்துவோரில் ஒருவரான பேராசிரியர் எட்வேட் அசார் ஒரு அணுகுமுறையை உருவாக்கினார். முரண்பாட்டு முகாமைத்துவம் என்பது சமூக பொருளாதார அரசியல் விருத்தியில் சமநிலையை மேம்படுத்துவதும், உளவியல் சார் அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தீர்வுக்கு அனுசரணை செய்தல் என அவ்வணுகுமுறை நோக்கின்றது. முரண்பாட்டு ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் இவ்வணுகுமுறை இழுபட்ட சமூக முரண்பாடு என்பது, நாடுகளுக்கிடையேயான நாட்டுக்குள்ளே தீர்க்கமுடியாதது போல தோன்றும் முரண்பாடுகள் ஆகும். அவை நீடித்துச் செல்லும் போக்குடையவை. ஆழமாக புரையோடிய மனக்குறைகாரணமாகவே இழுபடும் முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. பொது அரசியல் குழப்பமடையும் சூழமைவு காரணமாகவே, ஆயுத வன்முறைப் போராட்டங்களின் மூலம் சமூககுழுக்கள் தமது தேவைகளை நிறைவு செய்ய முற்படும் நிலை தோன்றுகின்றது.

இழுபடும் சமூகமுரண்பாட்டை முகாமை செய்வதற்கும், தீர்ப்புதற்கும் பன்முக அணுகுமுறையானது, உத்தியோக பூர்வ இராஜதந்திரத்துக்கு மேலதிகமாக உத்தியோகப் பற்றற்ற, பகுப்பாய்வு பிரச்சினை தீர்க்கும் மூலாதாரங்களும் தேவையென எடுத்துக் கொள்கிறது. இவ்வகை முயற்சிகள் மாற்று இராஜதந்திரம், எனும் வகையில் அடங்கும்.

▶ பல்வழி இராஜதந்திரமானது, சண்டையிடும் தரப்பினர் உத்தியோக பூர்வ முயற்சிகளில் தங்கியிராமல், அவர்களுக்கிடையே அமைதியான உறவை தேடவும் மேம்படுத்தவும் பிரேரிக்கின்றது. இறைமையுள்ள தரப்பினரின் பிரதிநிதிகளுக்கிடையிலான உத்தியோக பூர்வ தொடர்புகளுக்கு அழுத்தம் தரும் ஒற்றைவழி இராஜதந்திரத்தின், மட்டுப்பாடுகளை நீக்க, பல்வழி இராஜதந்திரம் விரும்புகின்றது. ஒற்றைவழி இராஜதந்திரமானது, முரண்பாட்டு தீர்வு தடங்களின்றி மேற்செல்ல தேவையான மூலாதாரங்களை குறைவாகவே கொண்டிருக்கும்.

▶ தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பிரச்சினைகள், இலக்குகள் பற்றியதே அதனை முரண்பாடு என்றும் முரண்படும் தரப்பினரின் உத்தியோகபூர்வ பிரதிநிதிகள் மூலம் பேசித்தீர்க்கமுடியும் என எடுத்துக் கொள்ளும், ஒற்றைவழி இராஜதந்திரத்தின் போதாமை காரணமாகவே, பல்வழி இராஜதந்திரம் எழுந்தது. அது ஒற்றைவழி இராஜதந்திரத்துக்கு சமாந்தரமான அத்துடன் இணைந்த வழிமுறைகளை, பல்வழி இராஜதந்திரம் மேம்படுத்தும்.

உத்தியோகபூர்வ அபிப்பிராயத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட, உத்தியோக பற்றற்ற செயல் முறைகளின் பல்வழி இராஜதந்திரம் சம்பந்தப்படும். குறுகிய பேச்சுவார்த்தை பேரம்பேசுதல் என்பதற்கப்பால், உத்தியோகப் பற்றற்ற தரப்பினரை அகன்ற அமைதி வழிமுறைக்கு இழுத்துவர இது விரும்புகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக, ஒரு பிரச்சினைக்குரிய விடயம் தொடர்பாக மனிதசங்கிலியை ஏற்படுத்துதல் போன்ற குறியீட்டுப்பாங்கான நடைமுறைகள், மற்றும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் மூலம் அரசியல் தலைவர்கள் இதன் மூலம் அசைந்து கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையினாலாகும்.

- ▶ பல்வழி அணுகுமுறையானது, பிரஜைகள் இராஜதந்திரத்தையும், பயன்படுத்துகின்றது. இது தனிப்பட்ட சுதந்திரமான மூன்றாம் தரப்பினரை, (உதாரணமாக, கல்விமான்கள், மதத் தலைவர்கள், தேர்வு பெற்ற இராஜதந்திரிகள்) தொடர்புகளை ஆரம்பிக்க, கலந்துரையாடலை பிரேரிக்க மாற்றுவழிகளை தேட பயன் படுத்துகின்றது. உத்தியோகப் பற்றற்ற முறையில், முரண்படும் தரப்பினரின் பிரதிநிதிகள் கலந்துரையாட தனிப்பட்ட மூன்றாந் தரப்பினர் கூட அழைத்துவரலாம். கல்விசார் மாநாடுகளை இவ்வகைக்கு உதாரணமாக காட்டலாம்.
- ▶ பல்வழி சட்டத்தில், இருவழி இராஜதந்திரமும் ஒன்றுண்டு. இதுவும் அதிகார பூர்வ, அதிகாரப் பற்றற்ற பிரதிநிதிகள் சம்பிரதாயபூர்வ பேச்சுவார்த்தை சட்டத்துக்கு அப்பால் தொடர்புகளை உருவாக்கிக் கொள்ளும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட அணுகு முறையாகும். உடன்பாடொன்றில் பங்கெடுப்போரை கட்டுப்படுத்தாமல் கருத்துக்கள், சர்ச்சைகள், எண்ணக்கருக்கள் என்பன நன்றாக துருவியாராயப்படவும் வேண்டும் என்பதே இவ்வணுகு முறைக்கான தர்க்க நியாயம்.
- ▶ பிரச்சினை தீர்வு அணுகுமுறையே வெற்றிகரமாக மாற்று இராஜதந்திரமாக உள்ளது. அது முரண்பாட்டுத் தீர்வில், தனியார், அதிகாரபூர்வமற்ற அல்லது அரை அதிகாரமுள்ள அணுகுமுறைகள் மூன்றாம் தரப்பு அணுகுமுறைகளுடன் இணைக்கிறது. இது முரண்படும் தரப்பினர் வெளிப்படையான, நேரடியான, நியாயமான கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்டு அவர்கள் மனக்குறைகள், ஆர்வங்கள், கருத்து நிலைப்பாடுகள் சாத்தியமான தீர்வுகள் குறித்து பேச அவர்களை, ஒன்றிணைப்பதில் ஈடுபடுத்துகின்றது. பேச்சுவார்த்தை போன்று ஒரு சட்டகத்தில் இடம் பெறுவதற்கு மாறாக, அது பட்டறையில் நிகழ்கிறது.

சமாதானம் ஒரு வழிமுறை

இலங்கையில் நாம் சமாதான வழிமுறை, என்ற பிரயோகத்தை அடிக்கடி பயன்படுத்துகின்றோம். அது எதை உண்மையிலேயே குறிக்கின்றது? அமைதி என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான செயன்முறை மத்தியஸ்தம்; பேச்சுவார்த்தை, மோதல் தவிர்ப்பு உடன்பாடு, இயல்புநிலை, அமைதியை கட்டியெழுப்புதல், சமாதானகல்வி என்றிவ்வாறான பல மட்டங்களில் ஆக்கமுள்ள தலையீடுகளுடன் அது சம்பந்தப்படுகின்றது. அத்துடனில்லாமல், மோதலில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு எமக்கு சமாதானம் தேவைப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதை அடைவதும் இலகுவான காரியமல்ல. யுத்தத்தையும் வன்முறையையும் உருவாக்கும் - மீள மீள உருவாக்கும் நடைமுறைகள் கட்டமைப்புகள் நிறுவனங்கள் என்பவற்றை பலவீனப்படுத்தி வலுவிழக்கச் செய்வதற்கு, விழிப்புள்ள மனிதத்தலையீடு அவசியமாகின்றது. வேறு வகையிற் கூறுவதானால், சமூகத்திலும் அதன் மக்களாலேயே அமைதி கட்டமைக்கப்பட வேண்டும், பேணப்பட வேண்டும், ஊட்டி வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

தகவலும் ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தகவல் அணுகுகையும்

எஸ். அருளானந்தம் *

தகவல் என்ற கருத்துநிலையும் தகவலை அணுகுதல் தொடர்பான சிந்தனைகளும் மனிதனுக்கு மனிதன் சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபட்டது. தகவல் யுகமொன்றில் கால் பதித்து, கிட்டத்தட்ட கால் நூற்றாண்டைக் கடந்து விட்ட ஒரு நிலையில் தகவல், தகவலை அணுகுதல் என்ற இரு கருத்துநிலைகளும் தமக்குள் ஏற்கெனவே நிலைகொண்டிருக்கும் கருத்துக்களைச் செப்பனிடுவதும் புதிய கருத்துக்களை உள்வாங்குவதும் இயல்பானது. கல்வி சார் முன்னேற்றத்தில் தமக்கெனச் சில தனித்துவப் பண்புகளைக் கொண்டது தமிழ்ச் சமூகம்.. ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம் என்பது படித்த சமூகம் என்ற பொதுக் கருத்துநிலை உலகளாவிய ரீதியில் வியாபித்து இருக்கும் நிலையில் இச் சமூகத்தின் தகவல் தொடர்பான கருத்துநிலை, தகவல் அணுகுகையின் பண்புகள், தகவலை அணுகுவதில் அவர்களுடன் இணைந்திருக்கும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் கலாசார அம்சங்கள் என்பவை தொடர்பாக இங்கு ஆராயப் படுகின்றது

* உதவி முதுநிலை நூலகர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தகவல் சமூகம்

இன்று நாம் வாழும் சமூகம் தகவல் சமூகம் எனப்படுகின்றது. ஆதிப் பொதுவுடமைச் சமூகமாக வளர்ச்சியுற்றிருந்த மனிதனது குழு வாழ்க்கையானது விவசாயத்தை முதன்மையாகவும் நிலத்தைப் பிரதான மூல வளமாகவும் கொண்ட நிலவுடமைச் சமூகம் ஒன்றையும், கைத்தொழிலை முதன்மையாகவும் இயந்திரங்களைப் பிரதான மூலவளமாகவும் கொண்ட கைத்தொழில் சமூகம் ஒன்றையும், ஆய்வு நடவடிக்கைகளை முதன்மையாகவும் அறிவைப் பிரதான மூல வளமாகவும் கொண்ட கைத்தொழிலுக்குப் பிந்திய சமூகம் ஒன்றையும் கடந்து தகவல் தொழிற்சாலை முறையை முதன்மையாகக் கொண்டு, முழுக்க முழுக்க தகவல் என்ற மூலவளத்தைச் சுற்றியே பின்னப்பட்ட தகவல் சமூகம் ஒன்றில் நடைபயிலுகிறது. கணினித் தொழினுட்பம், தொலைதொடர்புத் தொழினுட்பம், படவரைகலைத் தொழினுட்பம் போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்ட புரட்சியுடன் இணைந்து 20ம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப்பாதியில் உருவாகிய சமூகம் ஒன்று தகவல் சமூகம் என அழைக்கப்படுவதை அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் தெளிவாக பார்க்கக்கூடியதாக உள்ளது. 19ம் நூற்றாண்டு கைத்தொழில் யுகம் எனவும் 20ம் நூற்றாண்டு இலத்திரனியல் யுகம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது போன்று 21ம் நூற்றாண்டு தகவல் யுகமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது.

கைத்தொழிற் புரட்சிக்கு அடுத்து உலகம் சந்திக்கும் அடுத்த பெரும் புரட்சி தகவற் புரட்சியாகும். தகவல் புரட்சியின் வேர் கணினியே. 1990களின் ஆரம்பத்திற் தொடங்கிய தகவல் யுகத்தின் வீச்சானது உலகின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது. தகவலால் ஆளப்படும் உலகில் பெருக்கெடுத்து ஓடும் தகவல் பாய்ச்சலை கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்திருக்கவேண்டிய தேவை தகவல் தொழினுட்பத்தின் தோற்றத்துக்கு மூலகாரணமாகியது. தகவற் புரட்சியின் பிரதான பலாபலனே தகவற் சமூகமாகும். 1950களில் தோற்றம் பெற்ற இக் கருத்துநிலையின் சொந்தக்காரர் Fritz Machlup என்ற பொருளியல் அறிஞரே. இவரது கருத்துப்படி கல்வி, ஆய்வு அபிவிருத்திகள், தொடர்பு ஊடகங்கள், தகவல் இயந்திரங்கள், தகவல் சேவைகள் என்ற ஐந்து துறைகளையும் உள்ளடக்கிய தகவல் தொழிற்சாலை யானது உழைப்புச் சக்தியை விட அதியுயர் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியை வழங்கும் துறையாக மாறியிருக்கிறது.

0.1 தகவற் தொழிற்துறை

இன்றைய பொருளாதாரத்திற் புதிய துறையாகத் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்ற தகவல் துறையின் மிக முக்கிய உள்ளீடாகக் கருதப்படுவது தகவலாகும். விசேட பாவனையாளருக்குச் சேவை செய்யும் நோக்குடன் தகவலில் தேர்ச்சி பெற்றோர், தகவல் அறிவியலாளர், தகவல் தொடர்பாளர் என்போரை உள்ளடக்கிய தகவற் தொழிற்றுறை ஒன்றின் தோற்றமும் தகவல் யுகத்தின் தோற்றப்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. தகவல் தொழிற்றுறையின் மூலக் கூறுகளாகப் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொள்ள முடியும். [United states, 1973]

- தகவற் கண்டுபிடிப்பு, உருவாக்கம், சேகரிப்பு
அறிவியலாளர், புலமையாளர், கலைஞர், எழுத்தாளர், தரவு சேகரிப்பாளர் போன்றோரின் பணிகளை இது உள்ளடக்கும்
- தகவல் சேமிப்பு, மீள் வழங்கல், செய்முறை, பிரதியாக்கம்.
வெளியீட்டுத் தொழிற்றுறை, திரைப்படத் தொலைக்காட்சித் தொழிற்றுறை, தரவுச் செய்முறை அமைப்புகள், தகவல் அமைப்புகளும் அதனுடன் தொடர்புடைய சொல்லடைவாக்க சாராம்சப்படுத்தல் சேவைகளும், ஒலி, ஒளிப்பதிவுச் செய்முறை, கணக்காய்வுப் பணிகள், பொழுது போக்குப் பணிகள் என்பவற்றை இது உள்ளடக்கும்.
- தகவல் பகிர்வு அல்லது விநியோகம்.
ஒலிபரப்பு வலையமைப்பு, செய்தித்தாள்கள், நூல்கள், சஞ்சிகைகள் போன்றவற்றின் சுழற்சி, திரைப்பட விநியோகம், தொடர்பு, தபால், தொலைத் தந்தி, தொலைபேசிச் சேவைகள் என்பவற்றை இது உள்ளடக்கும்.
- தொழினுட்ப உதிரிப்பாகங்கள் விநியோகம்.
தகவல் தொழிற்றுறைக்குத் தேவையான கணினிகள், தொலைத் தொடர்பு உபகரணங்கள், காசிதாதிிகள், இலத்திரனியல் பாகங்கள், மொழிபெயர்ப்பு உபகரணங்கள், ஒளிப்படக் கருவிகள், ஒளி எறி கருவிகள், திரைப்பட சாதனங்கள் என்பவற்றை உற்பத்தி செய்யும் நிறுவனங்களை இது உள்ளடக்கும்.
- தகவல் சந்தை
கல்வி, போக்குவரத்து, வர்த்தகம், தொழிற்றுறை, சுகாதாரம், சனத் தொகை, பொதுசனப்பாதுகாப்பு, தேசிய பாதுகாப்பு, போன்ற நிறுவனங்களையும், தனிநபர்களது அடிப்படைச் செயற்பாடுகளுக்கு உதவும் தகவல் பாகங்களை பயன்படுத்தும் நிறுவனங்களையும் இது உள்ளடக்கும்.

1. தகவல்

இன்றைய உலகில் மேலாதிக்கம் செய்யும் கருத்துநிலை தகவல். தங்குதடையற்றுப் பொங்கிப் பெருகி எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் தகவல் வெள்ளத்துள் மனித சமூகம் சிக்குப்பட்டிருக்கிறது. புலக்காட்சியின் ஆற்றல் மூலம் ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றியோ அல்லது ஒவ்வொன்றையும் பற்றியோ கருக்கொள்ளும் அறிவாதார அனுபவங்கள் (facts) கருத்துள்ளது தானா என ஆராய்வதற்கிடையிலேயே அது சேகரிக்கப்பட்டு, எங்கும் பரப்பப்பட்டு, மற்றவர்களினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, சேமிக்கப்பட்டு, பயன்பாட்டுக்கும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு விடுகின்றது என்ற டானியல் பூஸ்ரீனின் கருத்து கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதொன்று. [Boostin, 1979]

பரந்த ரீதியில் நோக்கின் எந்தவொரு அனுபவத்திற்கும் புதிய அர்த்தம் சேர்ப்பது அல்லது நிகழ்வு, வாழ்வு, அனுபவம் என்பவற்றில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது தகவல் எனப்படுகின்றது. சூழலுடன் தொடர்பு கொள்ள, சூழலைச் சரி செய்து கொள்ள, சூழலை உருவாக்கத் தகவல் மிக அவசியமானது. நிகழ்வுகள், அனுபவங்கள், மக்கள், இடங்கள் போன்ற அனைத்துமே தகவலை வழங்குகின்றன. பார்வை, ஒலி, தேடல், சுவை, மணம் என்பன அறிவுச் சுரங்கத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பார்ப்பதற்கு வழிகாட்டுகின்றன. அனுபவங்களை அவதானிக்க, கற்றுக்கொள்ள, உய்த்துணர ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் இருக்கும் ஆற்றல்களும் அறிவும் பலதரப்படுவது போன்று தகவலும் பரந்து பட்டது. எல்லா மனித சமூகங்களிலும் தகவல் முக்கிய பங்கை ஆற்றுவது மட்டுமன்றி அண்மைக் காலங்களில் அது மிக முக்கிய பண்டமாகவும் மாறி விட்டது. தொழினுட்ப பொருளாதார மாற்றங்கள் தகவல் சேகரிப்பு, சேமிப்பு, செய்முறை, தொடர்பு போன்றவற்றில் துரித மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன.

தகவல் என்ற கருத்துநிலை மனிதருக்கு மனிதர் வேறுபட்ட பொருள் கொண்டது. அவதானிப்பினூடாக மனித மூளையில் சேமிக்கப்படும் அனுபவங்கள், தொடர்பு சாதனங்களினூடாகக் குறியீடுகளின் வடிவில் அனுப்பப்படும் புள்ளிவிபர அம்சங்கள், பதியப்பட்ட விளக்க விபரங்கள், ஒரு பாடநூலின் உள்ளடக்கம் என தகவல் என்ற சொற்பதம் தொடர்பாக வெவ்வேறுபட்ட கருத்துநிலை மக்களிடையே உண்டு. சொற்களுக்குப் பொருள் தரும் பணியைத் தனித்து மேற்கொள்ளும் அகராதிகள் கூட இது தொடர்பாக ஒரே மாதிரியான வரைவிலக்கணத்தைத் தரவில்லை.

சிலருக்கு தம் கண் முன்னே காணும் நிகழ்வுகள் தகவலாகலாம். சிலரைப் பொறுத்து இரு மனிதருக்கிடையில் நடைபெறும் அர்த்தமுள்ள தொடர்பாடல் தகவலாகலாம். ஆய்வு முயற்சிகளை மேற் கொள்ளும்

ஒருவருக்கு தாம் சேகரிக்கும் புள்ளிவிபரங்கள் தகவலாகலாம்.. சிலருக்கு அன்றாடம் படிக்கும் செய்தித்தாள் மட்டும் தகவலாகலாம். வேறு சிலருக்குப் படிக்கும் புத்தகங்கள் தகவலாகலாம். சிலருக்குத் தாம் படித்த நூலிலிருந்து தாம் படித்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு தமது மனதில் புதிதாகத் தோன்றும் கருத்துரு தகவலாகலாம். அதேபோன்று ஒருவருக்குத் தரவாவது இன்னொருவருக்குத் தகவலாகவோ, அறிவாகவோ அல்லது வெறும் நிகழ்வாகவோகூடத் தென்படலாம்.

துறை சார்ந்து நோக்கும் போதும் கூட தகவல் சமூகம் என்ற துறை தகவலைத் தொழினுட்பத்துடன் தொடர்புபடுத்தித் தகவலைத் தரவாக அல்லது தகவல் பரிமாற்றத்துக்கான துணைக் கருவியாக நோக்குகிறது. பொருளாதாரத் துறை தகவலை ஒரு பண்டமாக, உற்பத்திக் காரணியாக, ஒரு மூல வளமாகக் கருதுகின்றது. சமூக அறிவியல் துறை, மனிதப் பண்பியல் துறை போன்றன தகவலை தனித்துவம் வாய்ந்த தரவாக அல்லது செய்திக்குறிப்பாகப் பார்க்கின்றன. நூலக தகவல் விஞ்ஞானத் துறையானது வாசகரின் பயன்பாட்டு நோக்கில் அறிவின் பிரதிபலிப்புகளாகத் தகவலைப் பார்க்கிறது. பொதுசனத் தொடர்புத் துறையானது தகவலை ஒரு பண்டமாகப் பார்க்கிறது. இத்தனை பார்வைகளுக்குள்ளும் ஒரு பொதுப் பார்வையை உருவாக்க முடிந்தால் அது தகவல் என்ற கருத்துநிலைக்கு மட்டுமல்ல “ஒரு சொல்லின் பொருள் எங்கே மிக இறுக்கமாக வரையறைப்படுத்தப்பட முடிகின்றதோ அங்கு அறிவியல் தொடங்குகின்றது” என தகவல் சமூகத்தின் தோற்றத்துக்கும் முன்னரேயே தகவலுக்கான அறிவியல் கொள்கையை வடிவமைப்பது பற்றிய தேடலை மேற்கொண்ட பிறிலோயினின் கூற்றுக்கும்.[Brillouin, 1956] “தகவல் அறிவியல் என்பது ஒரு அறிவியலாகப் பார்க்கப்பட வேண்டுமாயின் தகவல் அறிவியல் முழுவதையும் பரீட்சித்து மதிப்பிடக் கூடிய வகையில் தகவலுக்கான அறிவியல் கோட்பாடு ஒன்றை அது உருவாக்க வேண்டும்” என்ற டெஸ்கியின் கருத்துக்கும் [Teskey, 1989] ஒரு முழுமையைத் தரும்.

1.1 வரைவிலக்கணங்கள்

அடுத்தவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதனுடாகவோ அல்லது பரிசோதனை, படிப்பு, அறிவுறுத்தல் என்பவற்றினுடாகவோ பெறப்படும் அறிவும், நுண்ணறிவு, செய்தி என்ற வடிவில் பெறப்படும் குறிப்பிட்ட நிகழ்வு அல்லது நிலைமைகள் தொடர்பான அறிவும் தொடர்பாடலுக்குத் தயார்நிலையில் உள்ள நிகழ்வுகளும் அதன் வடிவங்களும் தகவல் என்கிறது 1971ம் ஆண்டின் வெப்ஸ்டர் அகராதி [Webster, 1971] இது

தகவலை அறிவாகப் பார்க்கிறது. ஒக்ஸ்போர்ட் அகராதியின் வெவ்வேறு பதிப்புகள் பின்வரும் மூன்று வகையில் தகவலை வரையறைப்படுத்துகின்றன. "ஒரு பொருளைப்பற்றியோ அல்லது ஒரு நபரைப்பற்றியோ சொல்லப்படுகின்ற, கேட்கப்படுகின்ற, கண்டுபிடிக்கப்படுகின்ற தரவுகள் தான் தகவல்" [Oxford,1995] "குறிப்பிட்ட சில விளக்க விபரங்கள் அல்லது விடயம் அல்லது நிகழ்வு சம்பந்தமாகத் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற அறிவே தகவல். ஆய்வின் மூலம் கற்றதன் விளைவாக வழங்கப்படுகின்ற அல்லது அறிந்து கொள்ளப்படுகின்ற உண்மைகள் அல்லது அறிவே தகவல். பல்வேறுபட்ட காலப்பகுதியில் வெளியான இப்பதிப்புகளின் படி தகவல் என்பது பயன்படுத்துபவரின் நோக்கத்துக்கமையப் பொருள் கொள்ளக் கூடியது.

"தொடர்பு கொள்ளலுக்கு ஏற்ற வகையில் தாளில் அல்லது வேறு ஏதாவது ஊடகம் ஒன்றில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வடிவில் பதியப்பட்டிருக்கும் தரவுத்தொகுதியே தகவல், என்கிறது தகவல் விஞ்ஞானத்துக்குரிய சிறப்பு அகராதி. [Harrod's,1987] "செய்முறைக்குட்படுத்தப்பட்ட தரவு தான் தகவல். இந்த செய்முறைக்குட்படுத்தப்பட்ட தரவானது தரவு அனுப்புகையாகவோ, தரவுத் தெரிவாகவோ, தரவு ஒழுங்கமைப்பாகவோ, தரவுப் பகுப்பாய்வாகவோ இருக்கலாம். எனவே தகவல் என்பது தரவுச் செய்முறையில் தங்கியுள்ளது" என நூலக தகவல் விஞ்ஞானக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. [Encyclopaedia,1993] முழுக்க முழுக்கத் தகவல் தொழினுட்பம் சார்ந்து இது தகவலை அணுகுகிறது. "மனித மூளையில், இலத்திரனியல் பதிவேடுகளில், எழுத்துப் பதிவேடுகளில், பௌதிக ரீதியாக பொதிந்து கிடக்கும் அறிவே தகவல்" என்கிறது தகவல் விஞ்ஞானத் துறைக்கான இன்னோர் கலைக்களஞ்சியம். இது தகவலை அறிவாகப் பார்க்கிறது. தன்மையையோ (எண் சார்ந்தது, எழுத்துச் சார்ந்தது), வடிவத்தையோ (நூல், கட்டிலு, செவிப்புல ஊடகம் போன்றன), உள்ளடக்கத்தையோ கருதிக்கொள்ளாது, அறிவியல் தொழில்நுட்ப அறிவைத் தொடர்பாடலுக்கெனப் பயன்படுத்தும் பொருட்டுப் பாவிக்கப்படுகின்ற குறியீட்டு ஆக்கக்கூறுகளே தகவல்' ஆகும் என்கிறது. யுனெஸ்கோ [Unesco,1979].

பொருட் துறை சார்ந்த நிபுணர்களின் கருத்துக்களில் சில இவை: "முறைப்படுத்தப்பட்ட கருத்துத் தொகுதி ஒன்றினால் அல்லது அதன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற பதிலீடுகளால் தெரிவிக்கப்படுகின்ற அல்லது தெரிவிக்கும் நோக்குடன் எடுத்துச் செல்லப்படுகின்ற செய்திக் குறிப்பே[Message] தகவல் எனப்படுகின்றது. இங்கு தகவல் என்பது மனித மனத்தில் உருவாகும் சிந்தனையின் வடிவமைப்-

பாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. [Bhattacharya,1978]. பயன்படுத்தப்படக்கூடிய, ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கு அனுப்பப்படக்கூடிய அல்லது தொடர்புபடுத்தப்படக்கூடிய அறிவு, நுண்மதி, விபரம் அல்லது 'தரவு' தகவல் எனப்படுகின்றது. [Weisman,1972] இது தகவலை அறிவியல், தொழினுட்பம், சமூக அபிவிருத்தி சார்ந்து நோக்குகிறது. ஒரு ஆவணத்தின் உள்ளடக்கம், அதன் பௌதீக வடிவம் இரண்டையும் குறிப்பிட இப்பதம் பாவிக்கப்படுகிறது. Anderia George என்பவரின் கருத்துப்படி தகவல் என்பது பின்வரும் நான்கு கருத்துநிலைகளின் அடிப்படையில் நோக்கப்படுகிறது. [George,A]

1. மரபு ரீதியான அணுகுமுறை [Traditional Approach]
ஆய்வு அபிவிருத்திகளினுடைய உள்ளீடு வெளியீடு இரண்டுமே தகவல் என இது கருதுகிறது.
2. சமூக கலாசார அணுகுமுறை [Socio-Cultural Approach]
தகவலும் ஓரிடத்தில் இருந்து இன்னோர் இடத்துக்கு அனுப்பீடு செய்யக்கூடிய அறிவும் ஒன்று தான் என்ற கருத்துநிலையை இது வலியுறுத்துகிறது. இதன் அடிப்படையில் அனைத்துத் தகவல் அனுப்புகைகளும் அறிவியல் சமூகத்திற்கு சேவைசெய்தல் என்பது மட்டுமன்றி தகவல் அனுப்புகை தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்படும் பயிற்சி, கல்வி, கலாசாரம், பொதுசனத் தொடர்பு, மருத்துவம், ஏனைய சேவைகள் போன்ற அனைத்து செயற்பாடுகளையும் கருத்தில் கொள்கிறது.
3. பொருளாதார அணுகுமுறை [Economic Approach]
இந்த அணுகுமுறை தகவலை ஒரு வளமாக, மனித சமூகத்தில் தாக்கம் விளைவிக்கின்ற அடிப்படை சக்தி அல்லது ஆற்றலாக நோக்குகிறது. புலமைசார்ந்த செயற்பாடுகளுக்கும் பொருள்சார் செயற்பாடுகளுக்கும் இடையில் மிக இன்றியமையாத, மாற்ற முடியாத இணைப்பாக தகவல் கருதப்படுகிறது.
4. தத்துவார்த்த அணுகுமுறை [Philosophical Approach]
இது தகவலை பேராற்றல் என கருதுகிறது.

1.2 கருத்துநிலைகளின் பல்பரிமாணத் தன்மை:

1.2.1 தகவல் என்பது செய்திக்குறிப்பு:

கருத்து [Idea] என்ற அம்சத்தினூடாகத் தகவலைப் புரிந்து கொள்ளும் முறையாக இது அமைகிறது. ஒன்றைப் பற்றி மனதில் முதன் முதல் தோற்றம் பெறுகின்ற உணர்வினுடாகப் பெறப்படும் எண்ணப்பதிவு

(புலனுணர்வுக்காட்சி), பல புலனுணர்வுக் காட்சிகளின் சேர்க்கை மூலம் பெறப்படும் ஒரு மனவிம்பம், பல புலனுணர்வுக் காட்சிகளின் சேர்க்கை-ளிலிருந்து சாராம்சமாகப் பெறப்படும் பொது மனப்பிரதிவிம்பம், மனம் சார்ந்த தொழிற்பாடுகளின் விளைவுகள், காரணங்களிலிருந்து பெறப்படு-பவை, கற்பனையில் உதிப்பவை, மன வெளிப்பாடுகளிலிருந்து பெறப்படு-பவை, உள்ளுணர்வின் மூலம் பெறப்படுபவை போன்றவைகளில் ஏதாவது ஒன்று கருத்தாக இருக்க முடியும். ஏதாவது ஒரு ஊடகத்தின் மூலம் ஒரு-வருடன் ஒருவர் தொடர்பு கொள்வதற்கு மேற்கூறப்பட்ட சிந்தனைகளில் ஒன்று உதவும். கருத்து என்பது சாதாரண கருத்தாக, சிக்கல் வாய்ந்த கருத்தாக, அல்லது கருத்துச்சிக்கலாக இருக்கக்கூடும். ஏனையவர்களு-டன் தொடர்பு கொள்ளும் பொருட்டோ அல்லது தனக்குத்தானே தொடர்பு கொள்ளும் பொருட்டோ ஊடகம் ஒன்றின் பலதரப்பட்ட மட்டங்களில் இது வெளிப்படுத்தப்படுவது அவசியம். இத்தகைய ஊடகங்களில் அடிப்படை ஊடகங்களாக இருப்பவை சைகை, அடையாளம், குறியீடு, சமிக்ஞை, தூண்டுவிசை, சுட்டுக்குறி, ஒலி, படங்கள், சொற்கள், சொற்களின் சேர்க்கைகள் என்பன. இத்தகைய ஒரு ஊடகம் ஒரு சில விதிமுறைகளுக்-குட்பட்டே கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவோ அதை இன்னோர் இடத்திற்கு அனுப்பீடு செய்யவோ முடியும். மொழி என்பது ஒரு ஊடகம் என்றால் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வாக்கியங்கள் என்பவை இவ் ஊடகத்தின் பலதரப்பட்ட மட்டத்திலான மூலக்கூறுகள். பலதரப்பட்ட எண்ணங்கள் இந்த மூலக்கூறுகளினூடாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. [Bhattacharya, 1978]

1.2.2 தகவல் என்பது செய்தி:

பொதுமக்களுக்கு அவர்களது சமூக, பொருளாதார, கலாசார, அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு உதவும் வகையில் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்களினூடாக நடப்பு நிகழ்வுகளாகவோ அல்லது விமர்சனங்-களாகவோ அதுவுமன்றிப் பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் என்ற வகையிலோ செய்தி என்ற வடிவில் பரப்பப்படும் தகவல் வகை.

1.2.3 தகவல் என்பது அறிவு:

மனித சமூகத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற கல்வி, அவதானிப்பு, பரிசோதனை என்பவற்றின் மூலமோ அல்லது மனிதனால் பெற்றுக்-கொள்ளப்படுகின்ற அனுபவங்களின் மூலமோ தோற்றம் பெற்றுப் பதிவேடு-களின் வடிவத்தில் பரப்பப்படும் தகவல் பொதுவாக அறிவு எனக் குறிக்க-ப்படுகிறது. புலமைத்துவ வெளியீடு ஒன்றை இதற்கான சரியான எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ள முடியும். அட்டைப் பட்டியல்கள், தரவுத்

தளங்கள் போன்றவை நூல்கள், பருவ இதழ்கள் போன்ற தகவல் வளங்களில் பொதிந்திருக்கும் தகவலைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழிகளை வழங்குகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் அச்ச வடிவ சாதனங்களே அறிவுப் பதிவேடுகளாகத் தொழிற்பட்டன. கால மாற்றத்தில் நூலுருவற்ற சாதனங்களும் அறிவைப் பொதிந்திருப்பது மட்டுமன்றி இணையத் தளங்கள் வரை அறிவு வியாபித்திருக்கின்றது. இத்தகைய தகவல்கள் பொதுவாக கல்வி, ஆய்வு, சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பவற்றின் உள்ளீடாகவும் ஏற்கெனவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் தகவல்களிலிருந்து புதுப்புதுத் தகவல்களை உருவாக்குவதற்கான உள்ளீடாகவும் பயன்படுகின்றது.

1.2.4 தகவல் என்பது தோற்றப்பாடு:

உயிரியல், பௌதீகவியல், இரசாயனவியல், நடத்தையியல், கணினியியல், செயற்கை நுண்மதி, சமூகவியல், பொருளியல், மொழியியல் போன்ற பெரும்பாலான அறிவியல் துறைகளின் ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு அடிப்படை மூலாதாரமாக கருதப்படும் தகவல் வகை.

1.2.5 தகவல் என்பது தரவு:

பரந்த ரீதியில் மானுடத் தகவல் செய்முறை ஆற்றல்களுடன் இடைவினை புரிவதற்கு உதவும் தரவாகத் தகவலை நோக்குவோரும் உண்டு. பொருட்கள், உருவங்கள், ஒலிகள், கட்டிலு, தொட்டுணரக்கூடிய தோற்றப்பாடுகள், செயற்பாடுகள், இயற்கைத் தோற்றப்பாடுகள், நிகழ்வுகள் போன்றவை தரவு என்ற பதத்துக்குள் உள்ளடங்கும். அனைத்துத் தொடர்புகளும் ஏதோ ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டவை என்ற கருத்துநிலை முன்வைக்கப்பட்டாலும் கூட எவ்வித நோக்கங்களும் அற்று ஒரு பொருள் தொடர்பாக ஒருவர் மனத்தில் உருவாகும் புலனுணர்வின் மூலமான தொடர்பாலும் இன்னொருவருக்கு தகவல் அனுப்பப்பட முடியும். முகாமைத்துவ செய்முறைக்கான ஒரு மூலவளமாக ஒரு நிறுவனத்திற்குள்ளே நூல்விபர வடிவில் உருவாக்கப்படாமல் நிறுவனத்திற்கு வெளியே பெறப்படும் தகவல்களுடன் இணைத்து தீர்மானம் எடுத்தல் செய்முறைக்கு பயன்படுத்தப்படும் தகவல். இது பெரும்பாலும் தரவு என குறிக்கப்படுகிறது.

1.2.6 தகவல் என்பது துணைக் கருவி

தகவல் தொழினுட்பத் துறையில் தகவல் என்பதைவிட தகவல் அனுப்புகை, பரிமாற்றம், வழி, சேமிப்பு, மீள்வழங்கல் போன்றன முதன்மையாகவும் தகவல் இவற்றிற்கான துணைக்கருவியாகவும் கருதப்படுகிறது.

1.2.7 தகவல் என்பது செய்முறை

செய்திக்குறிப்பு, தரவு, குறியீடு, சைகை போன்றவற்றை அறிவாக மாற்றும் செய்முறை தகவல் என அறியப்படுகின்றது. [Meadow,1982; Hayes,1969; Buckland,1991]

1.2.8 தகவல் என்பது தொடர்புச் செய்முறையின் ஒரு அங்கம்:

சொற்களிலும் தரவுகளிலும் அறிவுப் பதிவேடுகளிலும் கருத்தைத் தேடுவதை விடுத்து மனிதர்களிடத்து தேடும் அம்சத்தை இது குறித்து நிற்கிறது. ஒரு நிறுவனம் சார்ந்து நோக்கும்போது இங்கு தகவல் சேகரிப்பும் செய்முறையும் அன்றாட செய்முறை பணிக்கும் அப்பாற்பட்டுப் பௌதிக ரீதியானதாகவோ அல்லது அறிவாற்றல் செயற்பாடாகவோ அன்றி வேலையுடன் வேலையாக பணிபுரிபவர்களின் தன்மை, நடவடிக்கைகள், வேலைத் திருப்தி போன்றவற்றை அவதானிப்பதை மையமாக வைத்து உருவாகும் ஒன்றாக இனங்காணப்படுகின்றது. நிறுவனத்தின் உள்ளேயும் வெளியேயும் தனிப்பட்ட ஊடாட்டங்கள், சுய ஆர்வம், அந்தரங்கம், தகவலைச் செய்முறைப்படுத்தும் பாங்கில் உள்ள தனிப்பாணி, ஒரு நிலைமை தொடர்பாக தனித்தும் கூட்டாகவும் உணர்ந்து கொள்ளும் தன்மை போன்ற அம்சங்களில் தகவல் உருவாக்கமானது தங்கியிருக்கும். தனிப்பட்ட காரணிகளுடனும் சமூகக்காரணிகளுடனும் காலம் என்ற காரணி இணைந்து வேலைச் செயற்பாட்டின் ஒரு அங்கமாக தகவலை அணுகுதலில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

1.2.9 தகவல் என்பது உற்பத்திக்காரணி:

நிலம், உழைப்பு, மூலதனம், நிறுவனம் போன்ற மரபுரீதியான உற்பத்திக்காரணிகளைப் போன்று தகவலும் ஒரு உற்பத்திக்காரணியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

1.2.9.1 தகவல் என்பது பண்டம் அல்லது உற்பத்திப் பொருள்

தகவல் சமூகத்தில் ஒரு உற்பத்திப் பொருளாகக் கருதப்பட்டு அதற்கான செலவும் கணிப்பிடப்படுகிறது. [Braman,1989] தகவல் உருவாக்கம், செய்முறை, அனுப்புகை, பரவலாக்கம், பகிர்வு, பயன்பாடு என்பவற்றிற்கான செலவு மிக உச்சமாக போய்க்கொண்டிருப்பதுடன் அடுத்து வரும் வருடங்களில் அது இன்னும் பன்மடங்கு அதிகரிக்கும் எனவும் உறுதியாகத் தெரிகிறது. பொதுத் துறையிலிருந்து கணிசமானளவு முதலீட்டையும் அது கோரி நிற்கிறது. பலதரப்பட்ட துறைகளினதும் வள ஒதுக்கீட்டில் தகவல் என்ற உற்பத்திப் பொருளுக்கான முன்னுரிமை

தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. உலகம் முழுவதிலுமுள்ள தலைசிறந்த பொருளியலாளர்களினால் தகவல் பொருளாதாரம் என்ற கருத்துநிலையும் தகவலின் பெறுமானம் தொடர்பான பகுப்பாய்வும் பரீட்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய ஆய்வுகள் வள ஒதுக்கீட்டில் அரசாங்கங்களும், திட்டவியலாளர்களும் மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது.

1.2.9.2 தகவல் என்பது வளம்

தனி மனிதருக்கும் நிறுவனத்துக்கும் மிக முக்கிய வளமாகத் தகவல் கருதப்படுகின்றது. இது ஒரு பண்டமாக இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அது போன்று விற்பனைக்கானதாக இருக்கலாம் இல்லாமலும் விடலாம். ஒரு நூலகத்தில் உள்ள தகவல் வளங்கள் அனைத்தும் வளங்களேயன்றிப் பண்டமல்ல. ஏனைய மூல வளங்களைப் போலன்றி தகவல் பல்லினத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் உலகளாவிய தன்மையுள்ளதாகவும் உள்ள அள்ளக் குறையாததாகவும், சிக்கல் வாய்ந்ததாகவும் துரிதமாக விரிவடைந்து செல்லும் தன்மையுள்ளதாகவும் உள்ளது. ஏனைய வளங்களின் ஒதுக்கீட்டுக்கும் பயனுள்ள பாவனைக்கும் தகவல் அவசியமானதொன்றாக இருப்பதனால் புலமை சார் மூல வளமாக உள்ள தகவல் ஏனைய வளங்களை விட மிகப் பெறுமதியானதாகவும் விலைமதிப்பற்றதாகவும் உள்ளது. செல்வத்தை தரும் வடிவமாகவும் மூல வளம் என்ற கருத்துநிலை காரணமாக ஒரு நிறுவனத்தின் பெறுமதியையும், சமூகத்துக்கு அதன் பங்களிப்பையும் நிர்ணயிப்பதும், தரரீதியாகவும் தொகை ரீதியாகவும் அது உருவாக்கும் தகவலிலும் அறிவிலும் சமூகத்துக்கு அதனைப் பயன்படுத்தும் தன்மையிலுமே இது தங்கியுள்ளது.

1.3 கருத்துநிலைகளுக்கிடையிலான உறவுநிலை

மேற் கூறப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களிலிருந்து உண்மை நிகழ்வு, தரவு, தகவல், செய்தி, செய்திக்குறிப்பு, அறிவு போன்ற சொற்பதங்கள் ஒரே பொருளில் பயன்படுத்தப்படுவதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். எனினும் இவை ஒவ்வொன்றுக்குமிடையில் கணிசமான வேறுபாடு உண்டு. யதார்த்த உலகில் நாம் காணும் தோற்றப்பாடுகளை உண்மை-நிகழ்வுகளாகக் கண்டு அவற்றைத் தரவுகள் ஊடாகப் பிரதிபலிக்கின்றோம். இந்தத் தரவுகளை நாம் செய்முறைக்குட்படுத்தும் போது தகவல் உருவாகின்றது. தகவலைப் பயன்படுத்தி அகநிலைப்பட்ட வகையில் தோற்றம் பெறுவது அறிவு எனப்படுகின்றது. இந்த அறிவு தான்

தீர்மானம் எடுப்பதற்கு தகவல் பெறுநருக்கான அடிப்படையாக அமைகின்றது.[Hayes,1993] என்ற அணுகுமுறை உண்மை நிகழ்வே தகவல், தரவும் தகவலும் ஒன்று, அறிவிலிருந்து தகவல் தோற்றம் பெற்றது, தகவலிலிருந்து அறிவு தோற்றம் பெற்றது, போன்ற கருத்துநிலைக் குழப்பங்களை ஓரளவுக்குத் தீர்ப்பதில் வெற்றி கண்டிருக்கின்றது என்றே சொல்ல முடியும்.

அனுபவங்கள் அல்லது அவதானிப்புகளின் வழி அறியப்படும் உண்மை என Facts என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ள முடியும் [Randon House,1995]. யதார்த்த உலகிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்படும் கருத்துருவே அறிவாதார அனுபவம் அல்லது உண்மை நிகழ்வாகும். [Fact] பரிசோதிக்கப்பட வேண்டிய உண்மைகள் என்றும் இவற்றைப் பெயரிடலாம். [Hayes,M.R,1993] இலங்கையில் 1981ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் குடித்தொகைக் கணக்கு மேற்கொள்ளப்படாத நிலையில் இலங்கைப் புள்ளிவிபர அறிக்கையின் கூற்று எப்போதுமே பரிசோதிக்கப்பட வேண்டிய கூற்றாகவே கருதப்பட முடியும். சாதாரண அவதானிப்பு, முறையான அவதானிப்பு, பொறிமுறை சார்ந்த அவதானிப்பு, அதன் மூலமான அனுபவங்களிலிருந்து அறியப்படும் உண்மைகள் அறிவின் ஒரு வகையாகவோ அல்லது தகவலின் ஒரு கூறாகவோ கருதப்பட முடியும். இந்த அறிவாதார அனுபவம் ஒருவரிடமிருந்து இன்னொருவருக்கு அனுப்பப்படும்போது அல்லது தெரிவிக்கப்படும்போது அது செய்திக் குறிப்பு[Message] எனப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் மக்கள் கூட்டம் ஒன்றுக்கு விரிவுரைகள், சொற்பொழிவுகள், கட்டுரைகள் மூலம் தொடர்புபடுத்த முயல்கின்ற கருத்துநிலையே செய்திக்குறிப்பு ஆகும். இரு மனிதருக்கிடையில் தொடர்புபடுத்தப்படுகின்ற அல்லது பெருத்த அளவிலான, பலதரப்பட்ட அறிவுநிலையிலுள்ள மனிதரும் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் எளிமைப்படுத்திப் பொது ஊடகம் ஒன்றினூடாகப் பரப்பப்படும் அண்மைக்கால நிகழ்வுகள் அல்லது மாறும் சூழ்நிலைகள் செய்தி [News] ஆகின்றது. பத்திரிகைகள் செய்திகளைத் தரும் அதே சமயம் தகவலையும் உள்ளடக்குகின்றன. மக்கள், பொருட்கள், நிகழ்வுகள், கருத்துநிலைகள் என்பவற்றைப் பிரதிபலிப்பதற்குப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட குறியீட்டு வடிவங்கள் தரவு [Data] எனப்படும். அச்சுருக்கள், காந்த நாடா, துளை அட்டைகளில் பயன்படுத்தப்படும் பிற (bit) எனப்படும் கணினி அளவை அலகுகள், ஒளி வடிவத் தரவுகள், பேச்சு மொழிச் சொற்கள், கட்டில் விம்பங்கள் என இக்குறியீட்டு வடிவங்கள் பலதரப்பட்டவை எனினும் பொதுவான வழக்கில் தரவு என்பது எண் சார்ந்ததாகவே நோக்கப்படுகின்றது. அறிவாதார

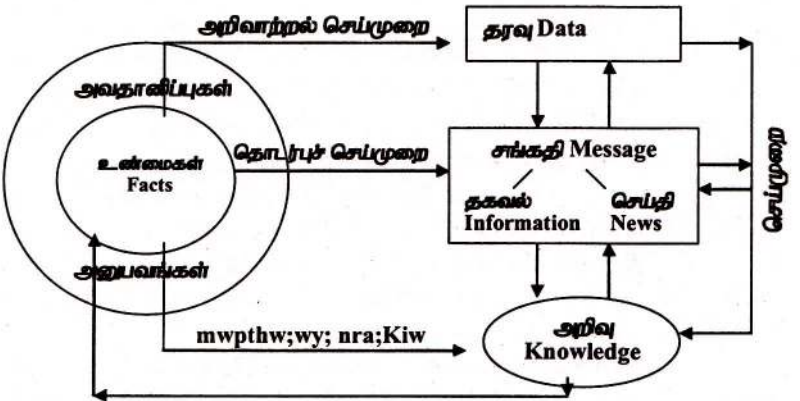
உண்மைக்கும் யதார்த்த உலகுக்கும் தொடர்பு இருப்பது போன்று தரவுக்கும் யதார்த்த உலகிற்கும் தொடர்பு இல்லை. கணித நிருப்பீடுகள், கணினிச் செய்நிரல்கள் அறிவாற்றல் மூலம் கட்டமைக்கப்படுகின்றதே-யன்றி யதார்த்த உலகிலிருந்து பெறப்படுவதில்லை. உண்மை நிகழ்வுகளைப் பதிவதற்கான ஒரு வழி முறையாகத் தரவைப் பயன்படுத்தலாம்.

இனித் தகவலுக்கு வருவோம். தகவலை வழங்குவதற்கான ஆரம்பப் புள்ளியே தரவு. தொடர்ச்சித்தன்மை வாய்ந்த தகவலின் ஒரு பகுதியே தரவு. கருத்துள்ள தரவு அனைத்தும் தகவல் [Information] எனப்படுகின்றது. தீர்மானம் எடுத்தல் என்ற செய்முறைக்கு உதவுவதற்கு தரவுகள், புள்ளிவிபரங்கள், பெறுமானங்கள், கருத்துக்கள் (அபிப்பிராயங்கள்) என்பன தேவைப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் செய்முறைக்குட்படுத்தப்படாத தரவுகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இதைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டு மூலம் விளக்க முடியும்.

சாதாரண நபரைப் பொறுத்து நூலகம் என்பது நூல்களைக் கொண்டுள்ள இடம். இதுவே படிக்கும் மாணவரைப் பொறுத்து மேலதிக வாசிப்புக்கான வாய்ப்பைத் தரும் இடம். நூலக அறிவைப் பெற்ற ஒருவரைப் பொறுத்து அது அறிவுப் பதிவேடுகளின் சுரங்கம். இதுவே ஆய்வாளர்களைப் பொறுத்து தமது ஆய்வுகளுக்கான தரவுகளைத் தரும் ஒரு இடம். நூல்களைக் கொண்டுள்ள இடம் நூலகம் என்ற கருத்து நூலகத்தைப் பயன்படுத்தாத ஒருவரைப் பொறுத்து அவதானிப்பி-னூடாகப் பெறப்பட்ட ஒரு அறிவாதார அனுபவம். இந்த அறிவாதார அனுபவம் எவ்வித செய்முறைகளுக்கும் உட்படுத்தப்படாது நேரடியாக மனித மூளைக்குள் கருக்கொள்ளும் அறிவாகலாம். நூலகத்தைத் தொடர்ச்சியாகப் பயன்படுத்தும் வாசகனைப் பொறுத்து இந்த அறிவாதார அனுபவம் மேலதிக அவதானிப்பினூடாகவோ தொடர்புச் செய்முறையினூடாகவோ பரிசோதிக்கப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்படின் அது இன்னொருவருக்கு செய்திக் குறிப்பாகப் போய் சேரலாம் அல்லது பெருத்த எண்ணிக்கையுடைய மக்களுக்கு பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகம் ஒன்றினால் செய்தி வடிவில் பரப்பப்படலாம். உறுதிப்படுத்தப்படாத போது இக்கருத்துநிலை தொடர்பான மேலதிக தேடல்கள் தரவாகத் தோற்றம் பெற்று இத் தரவுகள் செய்முறைப்படுத்தப்பட்டு தகவலாகத் தோற்றம் பெறலாம். இத் தகவலிலிருந்து அகநிலையில் கருக்கொள்வதே அறிவாகின்றது. இதிலிருந்து நாம் விளங்கிக்கொள்வது தகவல் என்ற கருத்துநிலை மனிதருக்கு மனிதர் வேறுபட்டது.

நிகழ்காலத்தில் தகவலை விளங்கிக் கொள்வதனுடாகவும், ஏற்கெனவே எம்மிடம் உள்ள தகவலுடன் அதை இணைப்பதனுடாகவும்

பெறப்படுவதே அறிவாகும். செய்முறைப்படுத்தப்பட்ட தரவைத் தகவல் எனக் கொள்வது போன்று செய்முறைப்படுத்தப்பட்ட தகவலை அறிவு எனக் கருத முடியும். அறிவு மனித மனத்தின் அகநிலைப்பட்டது. உள்ளுக்குள்ளேயே உருவாவது. வெளியிலிருந்து பெறப்பட முடியாதது. தகவலோ வெளிநிலைப்பட்டது. மிக நீண்ட காலம் உறுதியுடன் நீடித்து நிலைத்திருக்கின்ற தகவலே அறிவு என்கிறார் வெயிஸ்மன். “அறிவு என்பது இருவகை. எமக்குத் தெரிந்த அறிவு ஒரு வகை, எமக்குத் தெரியாத தகவலை எங்கே பெறலாம் என்ற அறிவு இன்னொரு வகை” என 18ம் நூற்றாண்டிலேயே அறிவு அகநிலைப்பட்டது, தகவல் வெளிநிலைப்பட்டது என அறிவையும் தகவலையும் தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டிய அறிஞர் சாமுவேல் ஜோன்சனின் கூற்றும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்படக்கூடியது. அறிவு பலதரப்பட்ட உட்பொருட்களில் (entitites) நிலை கொண்டிருக்கும். தனிநபர் ஒருவரின் உள்ளக அறிவாற்றல் அமைப்பின் ஒரு மூலக்கூறாக நிலை கொண்டு தனிநபர் நுண்ணறிவாகத் தீர்மானம் எடுத்தல் செய்முறைக்கு இது அவருக்கு உதவலாம். சமூக நினைவகத்தில் நிலை கொண்டு சமூக நலனுக்கு உதவலாம். நூலக தகவல் நிறுவனங்களில் பதிவேடுகளின் வடிவில் நிலை கொண்டு நூலக தகவல் நுண்ணறிவாக அங்குள்ள தொழிற்ிறன் சார்ந்த, சாராத அலுவலர்களின் அனுபவம் நுண்ணறிவு என்பவற்றின் தொகுப்பாக நிலைகொண்டிருக்கலாம். கணினி என்று வரும்போது நிபுணி அமைப்பில் நிலை கொண்டு அறிவுத் தளத்தின் மூலக்கூறாக இயங்கி அவற்றின் அபிவிருத்திக்கு உதவலாம். இதனைப் பின்வரும் வரைபடம் மூலம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

2. தகவல் உலகின் பண்புகள்

தகவலை அணுகுவதற்கு முன்னர், தகவல் உலகின் பண்புகளை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் அவசியமானது.

2.1 தகவல் கட்டுமீறல் [Information Explosion]

17ம், 18ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட முதலாவது தொழிற்புரட்சியும் அக்காலத்திலும் அடுத்து வந்த காலங்களிலும் அறிவியல் தொழினுட்ப துறைகளில் ஏற்பட்ட துரித வளர்ச்சியும், அறிவியல், தொழினுட்ப, தொழிற்றிறன் சார் இலக்கியங்களில் பாரிய அதிகரிப்பையும், அறிவியலாளர், தொழினுட்பவியலாளர், ஆய்வாளர் போன்றோர்களின் எண்ணிக்கையில் அதேபோன்ற அதிகரிப்பையும் ஏற்படுத்தியது. 17ம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் தொழிற்றிறன்சார் பருவ இதழ்களின் தோற்றமும், இலட்சக்கணக்கான ரீதியில் அவற்றின் தற்போதைய அதிகரிப்பும், 19ம் நூற்றாண்டில் சொல்லடைவாக்க சாராம்சப்படுத்தல் பருவ இதழ்களின் தோற்றமும், அவற்றின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான அதிகரிப்பும், ஆய்வுத் தொழினுட்ப அறிக்கைகள், காப்புரிமைகள், தராதரங்கள் போன்றவற்றின் தோற்றமும் மில்லியன் கணக்கிலான அவற்றின் அதிகரிப்பும் தான் ஆவண வெடிப்பு, இலக்கிய வெடிப்பு அல்லது தகவல் வெடிப்பு [Information explosion] என்ற தோற்றப்பாட்டின் பிரதான கூறுகளைக் காட்டுகின்றன [Price, De Solla]. தொழினுட்ப வளர்ச்சி, சமூக அழுத்தங்கள், பதியப்பட்ட அறிவின் பாரிய வளர்ச்சி என்பன காரணமாக அறிவியல் வளர்ச்சியை விரும்பும் எந்தவொரு தேசத்துக்கும் தகவல் ஒரு பண்டமாக மாறும் அளவிற்கு மிகவும் முக்கியமாக மாறி விட்டது. தனி நபர் ஆய்வுகளிலிருந்து குழு ஆய்வுகளுக்கு மனித சமூகம் மாறியமையும் தகவல் வெடிப்புக்கு ஒரு காரணமாகும். இன்று உலகில் 12 மில்லியன் ஆய்வாளர்களால் வருடாவருடம் 2 மில்லியன் கட்டுரைகள் உருவாக்கப்படுவதாக மதிப்பிடப்படுகிறது. 80 ஆயிரம் அறிவியல் தொழினுட்ப பருவ இதழ்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. நாளாந்தம் மூன்று பருவ இதழ்கள் புதிதாகத் தோன்றும் அதே சமயம் ஒரு பருவ இதழின் வெளியீடு நிறுத்தப்படுகிறது. வெளியீடு செய்யப்படும் இலக்கியங்களில் 50%மானவை தேவைக்கும் மேற்பட்டதாக உள்ளது. இவற்றில் பெரும்பாலானவை காலப் போக்கில் மறைந்து விடக்கூடியவை. அடுத்த பத்து வருடங்களில் இவற்றில் 98% மானவை பூரணமாக மறைந்து விடும்.

2.2 வெளியீடுகளின் வழக்கற்றுப்போகும் தன்மை [Obsoloscence of Materials]

தூரிதமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் அதிகரித்துச் செல்லும் ஆய்வுச் செயற்திட்டங்கள் "ஆக்கு அல்லது அழி" என்ற தோற்றப்பாட்டுக்கு வழி சமைப்பதனால் இலக்கிய அதிகரிப்புக்கு இணையாகவோ அல்லது அதற்கும் அதிகமாகவோ அவற்றின் வழக்கற்றுப் போகும் தன்மையும் அதிகரித்துச் செல்கிறது. அதற்கான காரணங்களாக பின்வருவன- வற்றைக் கருத முடியும். [Line,1974]. குறிப்பிட்ட தகவல் தற்காலம் வரை பெறுமதிமிக்கதாக இருப்பினும் இவை அண்மைக்கால ஆய்வுகளுக்குள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல்

- ☐ இன்றுவரை பெறுமதி மிக்கதாக இருப்பினும் கூட அண்மைக்கால ஆக்கங்களினால் ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மை
- ☐ இன்றுவரை பெறுமதி மிக்கதாகக் கருதப்படினும் ஆர்வம் குறைந்த பொருட்துறைகளாக மாறியிருக்கும் தன்மை
- ☐ பெறுமதியை முற்றாக இழந்து விடும் தன்மை

2.3 தகவல் தெறிப்பு அல்லது சிதறல் [Scatter of literature]

இலக்கிய தெறிப்பு என்ற கருத்துநிலையின் தோற்றப்பாட்டுக்கு பல காரணிகள் பங்களிப்புச் செலுத்துகின்றன. இலக்கியத் தெறிப்பானது பொருட்துறை சார்ந்ததாகவோ, தகவல் சாதனங்களின் பெளதிக வடிவமைப்புச் சார்ந்ததாகவோ, மொழி சார்ந்ததாகவோ, இடம் சார்ந்த-தாகவோ அதுவுமன்றி ஒரு ஆவணத்தின் உள்ளடக்கம் சார்ந்ததாகவோ ஏற்படலாம். இத்தகைய நிலையானது தகவல் சாதனத்துக்கும் அதன் பாவனையாளருக்குமிடையில் தகவல் இடைவெளியை உருவாக்கித் தகவல் மீள் வழங்கலிற் பாதிப்பை உருவாக்கும்.

2.4 தகவல் சுமை [Information over load]

தகவல் வெடிப்பில் ஏற்பட்ட எண்ணற்ற அதிகரிப்பு முதல்நிலைப்பருவ இதழ்களுக்கு வித்திட்ட அதேசமயம் அதேயளவிற்குப் பல சாராம்சப்பருவ இதழ்களையும், கணினி வடிவ தரவுத் தளங்களையும் உருவாக்கியது. இதன் காரணமாகக் குறிப்பிட்ட ஒரு துறையில் ஆய்வை மேற்கொள்ளும் எவருக்குமே அதிகரித்துச் செல்லும் தகவல் வெள்ளத்துக்குள் தமக்குப் பொருத்தமானதைத் தெரிவு செய்தல் கடினமானதாக இருக்குமொரு நிலையில் தகவல் உத்தியோகத்தரும் சமாளிக்கத் திணறும் நிலையில் தகவற் சுமை ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

2.5 மொழியின் பல்பயன்பாட்டுத் தன்மை [Multiplicity of the Languages]

பல மொழிகளில் வெளியீடுகளின் அதிகரிப்பானது இந்த நூற்றாண்டின் சிறப்பம்சமாகும். அந்நிய மொழியில் உருவாக்கப்படும் தகவல்களின் மிகக் குறைந்தளவு வீதமே பயன்படுத்தப்படுவதை ஆய்வுகள் நிரூபிக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 65வீதத்துக்கும் அதிகமான உலக அறிவுப்பதிவேடுகள் ஆங்கில மொழியிலேயே வெளியிடப்படுகின்றன. உலகின் அறிவியல் சமூகங்களில் கூட இன்றும் அறிவை அணுகுவதில் தடையாக உள்ளது மொழியே. தரவுத்தளங்கள் பல ஆங்கில மொழியிலேயே உள்ளன. வேற்று மொழியில் பரிச்சயமின்மை தகவல் தேடும் ஆர்வத்தில் விரக்தி நிலையைத் தோற்றுவிப்பது மட்டுமன்றி தெளிவற்ற தன்மையையும் உருவாக்கும். கணினி யுகத்தில் மொழித் தடையானது மனிதனுக்கும் இயந்திரத்துக்குமிடையில், இயந்திரத்துக்கும் இயந்திரத்துக்குமிடையில், மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையில், இயந்திரத்துக்கும் மனிதனுக்குமிடையில், பொருத்தப்பாடினமையையும் முரண்பாட்டையும், உருவாக்கும். இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லலங்காரங்கள், கலைச்சொற்கள் போன்றன தகவலை விளங்கிக் கொள்வதில் இடர்ப்பாடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன..

2.6 தரத்திலும் நம்பகத் தன்மையிலும் வேறுபாடு [Difference in quality & Reliability]

தகவல் தொழிற்சாலைகளின் உருவாக்கம் காரணமாக ஏனைய பண்டங்களை விடவும் தகவல் சாதனங்களின் விலை ஒப்பீட்டளவில் குறைந்து கொண்டு போவதும், ஒரே நூலைத் தரங்குறைந்த தாளில் அச்சிட்டுப் பெருந்தொகையில் மலிவுப்பதிப்புகளாக விற்கக்கூடிய வசதியும், தகவல் வளத் தெரிவில் தகவல் அறிவியலாளரின் புலமை சார் அறிவைக் கோரி நிற்கின்றது. மலிவப்பதிப்புகளின் உற்பத்தியானது சூழல் மாசடைதல் போல் தகவலிலும் மாசடைதலை [Information pollution] உருவாக்கியிருப்பதன் காரணமாக தீயவற்றுக்குள் நல்லதைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டிய அறிவை வாசகனிடம் மட்டுமன்றி தகவலைக் கையாளும் அனைவரிடமும் வேண்டி நிற்கின்றது. மனிதனின் இன்றைய ஆய்வுகள் நேற்று உண்மை என நிறுவியதை பொய்யாக்கிவிடும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகமாக இருப்பதனால் நூலக சாதனங்களுக்குள் உண்மையானவற்றையும் பொய்யானவற்றையும் பிரித்தறிய வேண்டிய அறிவு தகவல் பாவனையாளருக்கு இன்றியமையாததாகிறது.

3. தகவல் அணுகுகை [Access to information]

தகவல் அணுகுகை என்பது தனிநபர் வாழும் சூழலுடன் நேரடியாகத் தொடர்புள்ளது. பொருளாதார நன்னிலை தொடக்கம் அந்தரங்க உரிமைகள் வரை, அலுவலக முகாமைத்துவம் தொடக்கம் கொள்கை வகுப்பு தீர்மானம் மேற்கொள்ளல் வரை, நாளாந்த உழைப்புத் தொடக்கம் பல்-தேசிய நிறுவன வர்த்தகம் வரை தகவல் அணுகுகை என்ற கருத்துநிலை எமது வாழ்வில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்ற மக்கிறடியின் கருத்து இங்கு நோக்கற்பாலது. [McCreadie, 1999] தகவல் அணுகுகை தொடர்பான பல்வேறுபட்ட கருத்துநிலைகளை துறை சார்ந்த ஆய்வு முயற்சிகள் முன் வைத்திருக்கின்றன எனினும் ஆய்வு இலக்கியங்களை மீளாய்வுக்குட்படுத்தி தகவல் அணுகுகை தொடர்பான ஆறு வகையான கருத்துநிலைகளை மக்கிறடி முன் வைத்திருக்கின்றார். இவற்றிலிருந்து எமது சமூகத்தின் தகவல் அணுகுகை தொடர்பான அவதானிப்புகளைப் பின்வரும் பிரதான தலைப்புகளின் கீழ் வகைப்படுத்துதல் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

3.1 அறிவு சார் அணுகுகை

தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்றும் மேலாதிக்கம் செய்யும் தகவல் அணுகுகையாக இதைக் கருத முடியும். தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு இன்றும் உறுதுணையாக அமைபவை அவதானிப்புகள், கள ஆய்வுகள், நேர் காணல்கள் போன்றவையே. ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் பின்வரும் வழிமுறைகளில் அறிவுசார் தகவல் அணுகுகையைப் பெறும் வாய்ப்பு உண்டு.

1. அவதானிப்புச் சார்ந்தவை: வெறும் அவதானிப்பினதும் அனுபவங்களதும் தொகுப்பாக, உண்மை நிகழ்வுகளாகத் தனிமனிதனுக்குக் கிடைக்கும் அறிவு. இது நேரடியாகவே மனித மனத்தின் அறிவுத் தளத்துக்குள் போய்ச் சேரும் வல்லமை கொண்டது. மனித இனம் தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டே மனித மனத்தின் அறிவுத் தளம் அவதானிப்பின் வழியே கட்டமைக்கப்பட்டமைக்குப் பெரும்பாலான அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக உள்ளன. மனிதன் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்ததும், ஐசக் நியூட்டனின் புவிவீர்ப்புத் தொடர்பான கண்டுபிடிப்பும் அவதானிப்பின் வழி வந்தவையே.. பெரும்பாலான ஆக்க இலக்கியங்கள், மனிதப் பண்பியல் சார்ந்த உருவாக்கங்களுக்கு அவதானிப்பின் மூலமான அறிவே அடித்தளமாக அமைவது கண்கூடு. காரண காரியத் தொடர்பற்று அவதானிப்பின் மூலம் பெறப்படும் அறிவானது தவறாக வழி நடத்திவிடும் வாய்ப்பும் மிக அதிகமாகும்.

2. தொடர்பாடல் சார்ந்தவை: தொடர்பாடல் செய்முறையின் ஒரு பகுதியாக நேர்காணல்கள், தரவு சேகரிப்பு போன்ற செய்முறையின் மூலம் தனிமனிதனுக்கோ அல்லது குழுவுக்கோ கிடைக்கும் அறிவு.. தொடர்பாடல் சார்ந்த அணுகுகையின் ஒரு பகுதியாக நிறுவன-மயப்பட்டு தகவல் என்பது பொதிசெய்யப்பட்ட அறிவாக பாடப் புத்தகங்கள், விரிவுரைகள் என்ற வகையில் மனித வளங்களுக்கூடாக தகவல் பெறுநரைப் போய்ச் சேருகின்றது. கல்விக்கான அணுகுகை உள்ள தனி மனிதனுக்கு பாடசாலைகள் முதற்கொண்டு பல்கலைக்கழகம் ஈறாக தகவல் என்பது மனித வளங்களான ஆசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்களின் மூலமாக "மெய்ப்பொருள்" காண்பதற்கான வாய்ப்போ அல்லது தேவையோ இன்றிப் பொதியப்பட்ட அறிவாகப் போய்ச் சேருகின்றது. தொடர்பாடல் செய்முறையின் ஒரு பகுதியாக கருத்தரங்குகள், விவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள் போன்றவற்றின் மூலம் பெறப்படும் அறிவு.
3. பொதி செய்யப்பட்ட அறிவு சார்ந்தவை: தகவல் உருவாக்க விநியோக நிலையங்களாகத் தொழிற்படும் வெளியீட்டு நிறுவனங்களின் வெளியீடுகளிலிருந்து கிடைக்கும் அறிவு இவ்வகையைச் சார்ந்தது. புத்தக நிலையங்களில் எதை வாங்குவது என்று தனி மனிதன் எடுக்கும் தீர்மானத்திலேயே இது தங்கியுள்ளது. தகவல் சேமிப்பு, மீள்வழங்கல் நிறுவனங்களாக உள்ள நூலக தகவல் நிலையங்களில் உள்ள தகவல் வளங்களிலிருந்து பெறப்படும் அறிவு இவ்வகையைச் சார்ந்தது. இங்குங் கூட உருவிலும் உள்ள-டக்கத்திலும் பலதரப்பட்டதாக அமையும் தகவல் வளக் குவியலிலிருந்து தனக்குத் தேவையானதைத் தேடி எடுக்க உதவும் நூலக அறிவும், அது இல்லாதபோது நூலக அலுவலர்களின் திறனும் தகவல் அணுகுகையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும்.

3.2 தொழினுட்பம் சார் அணுகுகை

தகவலை அணுகுவதற்கு முன்னர் தகவல் சார்ந்த தொழினுட்பத்தை அணுகும் வாய்ப்பும் திறனும் அவசியம் என இவ் அணுகுமுறை வலியுறுத்துகின்றது. சாதாரண தொலைபேசி உரையாடல் முதற்கொண்டு இணையத் தளப் பாவனை ஈறாகத் தேவைப்படும் தொழினுட்ப உபகரணங்களைப் பயன்படுத்தும் திறனை இது உள்ளடக்கியுள்ள அதே வேளை நூலக தகவல் நிறுவனங்களில் உள்ள தகவல் வளங்களில் நூலருவில் உள்ள மரபு ரீதியான சாதனங்களான நூல்கள், பருவஇதழ்கள், நூலரு-

வற்ற சாதனங்களான நுண் வடிவங்கள், சீரோம்கள், இணையத் தளங்கள் போன்றவற்றை நூலகப் பட்டியலாடாக அணுகுதல் என்பதும் தொழினுட்பம் சார்ந்த அணுகுகையாகவே பார்க்கப்பட வேண்டும். வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ்ச் சமூகம் தொழினுட்பம் சார்ந்த தகவல் அணுகுகைக்கு இன்னமும் முழுமையாகப் பழக்கப்படவில்லை என்பதற்குப் போரை மட்டும் காரணமாகக் கொள்ளுதல் பொருத்தமானதல்ல. அருகி வரும் அவர்களின் வாசிப்புப் பழக்கமும். இதற்குக் கணிசமான பங்கை வகிக்கின்றன. நூலகப் பாவனை சார்ந்து இப்போக்கை விளக்குதல் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் மிகப்பெரும் கல்வி நிறுவனமாகக் கருதப்படும் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாணவர்களுமே ஒன்றில் விரிவுரைக் குறிப்புகளில் சொல்லப்படுகின்ற அல்லது விரிவுரையாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்ற நூல் பற்றிய விபரங்களுடன் அல்லது தமக்கு முன் அதே துறையைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் குறிப்பிடும் நூல்கள் பற்றிய விபரங்களுடன் மட்டுமே நூலகத்தை அணுகுகின்றனர். நூலகப் பட்டியலைப் பயன்படுத்தித் தாம் தேர்ந்தெடுத்த துறை தொடர்பான நூல்கள் தொடர்பான ஆழமான அணுகுகை இவர்களிடம் இல்லை. எனவே தகவலை அணுகுதல் என்ற செயற்பாடு மிக மிக மட்டுப்படுத்தப்பட்டதொன்றாக உள்ளது. [observations from 1989] பட்டியல் என்ற கருத்துநிலைக்குப் பழக்கப்படுத்தப்படாத பாடசாலை நூலகங்களும், நூலகம் என்ற கருத்துநிலைக்குப் பழக்கப்படுத்தப்படாத பாடசாலைகளும் மாணவ சமூகத்தின் தேடல் தொடர்பான வெறுமை நிலைக்கு கணிசமான பங்கை வகிக்கின்றன என்பது கருத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

நவீன தொழினுட்பம் சார்ந்து நோக்கும் போது தகவல் அணுகுகையில் ஏற்படும் மந்த நிலைக்குப் போர்ச்சுழலைக் காரணமாகக் கொள்ளுதல் தவறாகாது. இணையத் தளங்களினுடாகத் தகவலை அணுகுதல் என்பது இரண்டு காரணிகளில் தங்கியுள்ளது. முதலாவது: சிறு வயதிலிருந்தே தொடங்கும் தேடல் விருத்தி, இரண்டாவது: இணையத்தளத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான கணினி அறிவு. ஆய்வு முயற்சிகளில் இணையத்தின் பயன்பாடு எவ்வளவு தூரம் பங்களிப்புச் செய்கின்றது என்பது தொடர்பான ஆய்வுகள் அவசியமானதாகும். இன்றுவரைக்கும் யாழ். பல்கலைக்கழக ஆய்வு முயற்சிகளில் அச்சுருவ சாதனங்களே முழுக்க முழுக்க மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு வெளி வருகின்ற தமிழ் மொழி மூலமான சிந்தனை, ஆங்கில மொழி மூலமான Sri Lanka Journal of South Asian Studies என்ற இரு ஆய்விதழ்களும் இணையத் தள உசாத்துணைகளை இதுவரை உள்ளடக்கவில்லை. யாழ்ப்பாண விஞ்ஞானச் சங்கத்தின் 2003ம் ஆண்டுக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகளில்

ஒரேயொரு இணையத் தள உசாத்துணையைத் தவிர ஏனையவை அச்சுருவ சாதனங்களுக்கான உசாத்துணையைக் கொண்டிருக்கிறது. [Literature Review] இதற்குப் பின்வருவனவற்றில் ஒன்றோ பலவோ காரணமாக அமைய முடியும்..

- இணையத் தளங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான சேவை ரீதியான வாய்ப்புகள் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.
- பல்கலைக்கழகத்துக்குள்ளே தனிநபர் ஆய்வுகளுக்கு உதவக் கூடிய வகையில் ஆய்வாளர்களுக்கு இணைய வசதிகள் தனிப்பட்ட வகையில் இன்னமும் ஏற்படுத்தப்படாமை. பல்கலைக்கழகத்தின் முதுகெலும்பாகக் கருதப்படும் பல்கலைக்கழக நூலகம் கடந்த ஒரு வருட காலமாகக் கணிமிமயவாக்கம் என்ற கருத்துநிலைக்குள் மெல்ல மெல்ல நுழைகின்ற போதிலும் ஆய்வாளரோ, மாணவரோ இணையத் தளம் மூலமான தகவல் அணுகுகை என்ற கருத்து-நிலைக்குள் இன்னமும் நுழையவில்லை. 2002ஆம் ஆண்டிலிருந்து கல்வி சார் உத்தியோகத்தவருக்கான பல்கலைக்கழகத்துக்-குள்ளே ஏற்படுத்தப்பட்ட சிறு அளவிலான இணைய வசதி கூட முழுமையான வளர்ச்சியை இன்னமும் பெறவில்லை
- குறிப்பிட்ட சில பொருட் துறைகள் சார்ந்த உள்ளூர் ஆய்வுகளுக்கு உதவக் கூடிய வகையில் இணையத் தளங்கள் இன்னும் வளரவில்லை.
- இணைய மையங்கள் பெரும்பாலும் இளைஞர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்கும் இன்றைய காலப்பகுதியில் இணையத் தளங்கள் என்பவை இளைய சமூகத்துக்குரியவை, பொழுதுபோக்குவதற்குரியவை, ஆழ்ந்த தகவல் தேடுகையை அவை கொண்டிருப்பதில்லை போன்ற தவறான கற்பிதங்கள்.
- இணையத் தளங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு மேலதிகமாகத் தேவைப்படும் தொழினுட்ப அறிவு போதாமை அல்லது இல்லை.
- அச்சுருவத் தகவல்களைக் கணிசமாகப் பயன்படுத்தும் பாவனையாளரும் இணையத் தளத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடிய போதுமான தொழினுட்ப அறிவைக் கொண்டிருக்கவில்லை.
- இணையத் தளங்களைப் பயன்படுத்தினுங் கூட அவற்றை உசாத்துணையாகச் சேர்ப்பதில் கவனம் எடுக்காமை.

கட்டுப்படுத்தல் சார்ந்த அணுகுகை

தனிநபர் சார்ந்து நோக்கும் போது ஒரு நிகழ்வு தொடர்பாக ஒவ்வொரு தனிநபரினதும் அணுகுமுறை அந் நிகழ்வைப் உண்மையானதாவோ, பொய்யானதாகவோ மாற்றி விடக் கூடும். அதே சமயம் ஒரு

குறிப்பிட்ட தகவலை ஒருவர் உற்பத்தி நோக்கிலும் இன்னொருவர் பயன்பாட்டு நோக்கிலும் அணுக வாய்ப்புண்டு. இது தனிமனிதனது சூழல், அறிவாற்றல் போன்றவற்றிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. உருவிலும் உள்ளடக்கத்திலும் பலதரப்பட்டதாக அமையும் தகவல் வளங்களிலோ அல்லது தொலைக் காட்சி போன்ற தொடர்பு சாதனங்களிலோ அதுவுமன்றிக் கணினி சார்ந்த இணையத் தளங்களிலோ எதைப் பார்ப்பது என்று தனிநபர் மேற்கொள்ளும் தீர்மானத்தைப் பொறுத்ததாகத் தகவல் அணுகையும் இருக்கும். அதே போன்று நிறுவனம் சார்ந்து ஒரு நூலக தகவல் நிறுவனம் ஒன்று எதைத் தனது இருப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என முடிவெடுக்கின்றதோ அல்லது தொலைக் காட்சி போன்ற பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகம் எதை, எப்படி, எப்போது, எவ்வளவு காலத்தில், எந்த வடிவில், எத்தகைய தொழினுட்பத் தரத்தில் அதை கொடுக்க வேண்டும் என முடிவெடுக்கின்றதோ அதற்கமைய தகவல் அணுகுகையும் அமையும். இதிலிருந்து கட்டுப்பாடு சார்ந்த அணுகுகை ஒரு சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கலாசார அம்சங்களுடன் மிகவும் பின்னிப் பிணைந்ததொன்று என்பது தெளிவாகின்றது. தனிமனித உணர்வுகள், ஆர்வங்களை மையப்படுத்தி இலாபம் ஈட்ட விரும்பும் பொதுசனத் தொடர்பு சாதனம் ஒன்று (பத்திரிகை) அதற்கேற்ற தகவலையே தனக்குள் கொண்டிருக்கும். அதேசமயம் சமூக நலனை முக்கியமானதாகக் கருதும் பத்திரிகை ஒன்று அதற்குரிய தகவலைக் கொண்டிருக்கும். அரசியல் சார்ந்து நோக்கும் போது நாட்டின் அதிகார அமைப்பின் கொள்கை வகுப்புக்கு அமையவே தகவல் அணுகுகையும் இருக்கும். பொதுவாகச் சட்டரீதியான தீர்மானங்கள் தனிநபரை விட நிறுவனங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றன.

முடிவுரை

ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தகவலை அணுகுதல் தொடர்பான ஆய்வுகள் எதுவும் இதுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பொருள் வளத்தால் மேலோங்கிய சமூகத்தைக் கூட சுலபமாகத் தகர்த்து விடும் வல்லமை அறிவாற்றலால் மேலோங்கியிருக்கும் சமூகத்திற்கு உண்டு என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. எனவே தகவல் அணுகுகை தொடர்பான மேலதிக ஆய்வுகள் சமூக முன்னேற்றத்தின் அடிக்கட்டுமானமாக அமைய வேண்டும் என்ற யதார்த்தத்தை உணரும் நிலைக்கு ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் விரைவில் மாறவேண்டும் என்பது காலத்தின் கட்டாயம். அவ்வாறு மாறும் போது இந்த ஆய்வானது தகவல் அணுகுகை தொடர்பாக ஆய்வுகளுக்கான தொடக்க நிலையாக அமையும்.

அடிக்குறிப்புகள்

- Bhattacharya, G. Information Science: a unified view through a systems approach. Calcutta :IASLIC, 1978.
- Braman, S. Defining Information: an approach for policy makers. Telecommunication policy. 13(3), 1989, pp.233-242.
- Brillouin, L. Science and Information Theory, New York: Academic Press, 1956, pp. xi.
- Buckland, M.K. 'Information as Thing.' Journal of the American Society for Information Science. 42(5), 1991, pp. 351-60.
- Encyclopedia of Information and Library science, Vol. 5, New Delhi: Akashdeep publishing, 1993, pp. 1529.
- George, A. Information in 1985: A forecasting Study of Information Needs and Resources. Paris: OCD, 1975.
- Harrod, L.M. Harrod's librarians glossary of terms used in librarianship documentation and the book craft and reference book. Compiled by Ray Prytherch, 6th ed.- London: Gower, 1987.
- Hayes, R.M. Measurement of Information. Information Processing and Management. 29(1), 1993. pp. 1-11
- Hayes, R.M. Information Science in Librarianship. Libri. 19(3) 1969. pp. 216-236.
- Line, M.B. and Sandison. Obsolescence and changes in the use of literature in time. (Journal of documentation. vol.30(3), 1974. pp.282-350.
- McCreadie, Maureen and Rice, Ronald. E. Trends in Analysing access to information. cross disciplinary conceptualizations of access. [Information processing and management. 35(1), 1999 . pp 45-76.
- Meadows, A.J. Gordon, M & Singleton, A. Dictionary of New Information Technology. London: Kogan Page, 1982.
- Observations based on the working experience of the Author of this article since 1989.
- Oxford Advanced Learners's Dictionary of Current English. London: Oxford University Press, 1989. p. 611.
- Price, Derek De Solla. Little science, Big science and beyond. New York: Colombia University press, 1986.
- Random House Webster's College Dictionary. New York: Random House, 1995.
- Review of the publications of University of Jaffna by the author

- Teskey,F.N. User models and world models for data, information and Knowledge. Information Processing and Management, 25(1),pp. 1989, 7-14.
- UNESCO. Inter-Governmental Conference on Scientific and Technological Information for Development, Paris.UNISIST-II,May28-June,1979. Main working document.
- United states, Department of commerce. Memorandum of Information Industry. 1973.
- Webster's Third new International Dictionary of the English Language. Unabridged. Merriam: Springfield, 1971.
- Weisman,H.M. Information systems, services and centers.,New york: Wiley-Becker-Hayes, 1972.

இலங்கையிற் பொருளாதாரக் கொள்கை: எழுவினாக்களும் வாதங்களும்

வீ.நித்தியானந்தம் *

Saman Kelegama (ed.), *Economic Policy in Sri Lanka: Issues and Debates* (New Delhi: Sage Publications, 2004), pp.522.

இலங்கையிற் பொருளாதாரக் கொள்கை: எழுவினாக்களும் வாதங்களும் என்ற மேற்படி தலைப்புக் கொண்ட ஆங்கிலத்திலான பதிப்பு நூல் அதன் உள்ளடக்கமாக ஆறு பகுதிகளில் மொத்தம் 22 கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. கட்டுரைகள் முற்றாகவே இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் பணி புரியும் சிங்களப் பொருளியலாளரின் ஆக்கங்களாகக் காணப்படுகின்றன. நூலின் ஆறு பகுதிகளும் முறையே, 'அபிவிருத்தித் தந்திரமும் சிந்தனையும் பருநிலைப் பொருளாதாரக் கொள்கை, விவசாயம், கைத்தொழில், தொழில்நுட்ப அபிவிருத்தி, தொழிலும் ஊழியமும், நிறுவன, அரசாட்சிப் பிரச்சினைகள், சமூக நலன்' என்பதாகப் பெயரிடப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதிகளுக்கும் அதன் கீழான கட்டுரைகளுக்கும் புறம்பாகப் பதிப்பாசிரியராகிய சமன் கெலகம எழுதியுள்ள அறிமுகக் கட்டுரையொன்றும் முதலாவதாக நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. நூலானது, இலங்கையின் பெயர்பெற்ற பொருளியலாளருள் ஒருவராகிய காமினி கொரியா அவர்களை மகிமைப்படுத்தும் நோக்கில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, நூலை மதிப்பிட முற்படும் போது, முதலில், காமினி கொரியாவின் பங்களிப்புக்கு, உரிய வகையில் நியாயம் சேர்ப்பதொன்றாக நூலின் உருவாக்கம் அமைந்துள்ளதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

* பேராசிரியர், பொருளியற் துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

காமினி கொரியா இலங்கையின் கிட்டிய காலப்பொருளாதார வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில், நாட்டின் பொருளாதாரக் கொள்கையை உருவகப்படுத்துவதில் மிகமுக்கியமான வகிபாகத்தைக் கொண்டிருந்த ஒருவராவார். 1950-73 வரை என்பதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய இக்காலப்பகுதியில் அவர் வகித்திருந்த வேறுபட்ட பதவிகளும் அவற்றுக்கான பணிகளும் அவரது முக்கியத்துவத்தை நன்கு எடுத்துக்காட்டும். 1950-59 காலத்தில் தேசியத்திட்டமிடலுடன் தம்மை இணைத்து இலங்கை மத்திய வங்கியின் பொருளியலாளராகவும் இலங்கை அரசாங்கத் திட்டமிடற் செயலகப்பணிப்பாளராகவும் (1952-56) கடமையாற்றியிருந்தார். 1960-64 காலப்பகுதியில் இலங்கை மத்திய வங்கிப் பொருளாதார ஆராய்ச்சிப் பிரிவின் பணிப்பாளராகவும் மத்திய வங்கி ஆளுனரின் உதவியாளராகவும் கொரியா பணி புரிந்தார். 1965-70 காலகட்டத்தில் தான், உள்நாட்டிலான அவரது பதவிவழிப் பங்களிப்பின் உச்சக் கட்டம் எனத்தக்க வகையில், திட்டமிடல் மற்றும் பொருளாதார அலுவல்கள் அமைச்சின் நிரந்தரச் செயலாளராக அவர் இயங்கினார். 1970ல் (அரசாங்கம் பதவி மாறியதுடன்) அவர் மீண்டும் இலங்கை மத்திய வங்கிக்குத் திரும்பி 1973 வரை அதன் பிரதி ஆளுநராகப் பணியாற்றினார்.

1973ஆம் ஆண்டிலிருந்து காமினி கொரியா அவர்களது பணி இலங்கையிலிருந்து சர்வதேச மட்டத்திற்கு (ஏற்கெனவே தொடங்கப் பெற்றிருந்த நிலையிலும்) உறுதியானதொரு முறையில் விரிவு பெறுவது மாத்திரமன்றிப் பெரிதும் பிரசித்தி பெற்றதொன்றாகவும் உருமாற முற்படுகின்றது. 1973-84 காலப்பகுதியில் அவர் உங்ராட் என்ற ஆங்கிலச் சுருக்கக் குறியீடு கொண்டு அழைக்கப்படும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் வர்த்தகம், அபிவிருத்தி பற்றிய மகாநாட்டின் (UNCTAD) செயலாளர் நாயகம் பதவியை வகித்திருந்தார். அதற்குப் பின்பு, ஏறக்குறைய 2003 வரை முக்கியமாகத் தெற்கு ஆணைக்குழு (South Commission) என்ற அமைப்புடன் தம்மை இணைத்துச் சர்வதேச மட்டத்தில் தொடர்ந்தும் பாரிய பணி புரிந்திருந்தார்.

நூல், காமினி கொரியா அவர்களை மகிமைப்படுத்தும் நோக்கினைக் கொண்டிருந்தாலும், அதன் கட்டுரைகள் இலங்கையில் அவர் பணி செய்த காலத்தில் நிலவியிருந்த பொருளாதாரக் கொள்கைகளை நுணுகி ஆராய்வனவாகவன்றி, அவரது காலத்திற்குப் பிற்பட்ட, 1977க்குப் பிந்திய காலத் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் தாக்கங்களை விபரிப்பனவாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. ஓரிரு கட்டுரைகள் மாத்திரம் அவரது காலப்பகுதியையும் உள்ளடக்கி 1960 கள் 1970களுக்குள் வாசகரை எடுத்துச் செல்கின்றன. இது கொரியாவுக்குப் பெருமை

சேர்ப்பதென்ற வகையில் நூலின் முக்கியத்துவத்தைப் பெரிதும் குறைத்து விடுகின்றதென்பதாகவே கருதப்படலாம். ஏனெனில், காமினி கொரியா பருநிலைப் பொருளாதாரக் கொள்கை தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த சிந்தனைகளும் முன்வைத்த கருத்துக்களும் தம்மளவில் முக்கியத்துவம் பெற்றுத் தனியாக விமரிசிக்கப்படக் கூடிய தகைமை பெற்றவையாகும். குறிப்பாக, இன்று உலகமயவாக்கம், திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை என்பன எதிர்பார்த்தளவு நன்மையை வளர்முக நாடுகளுக்குத் தந்துள்ளனவா என்ற சந்தேகமும் அது தொடர்பான விமரிசனங்களும் வாதப்பிரதிவாதங்களும் வளர்ந்துள்ள ஒரு நிலையிற் கொரியா கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் மீண்டும் உரைத்துப் பார்க்கத்தக்க அளவுக்குத் தகைமை பெற்றனவென்பது சிறப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கது. அவரது பணிகளையும் பங்களிப்பினையும் பெருமைப்படுத்தும் நோக்கில் வெளிவரும் இது போன்றதொரு நூல் அதற்கான ஒரு சிறந்த உரைகல்லாகச் செயற்பட்டிருக்க முடியும். எனினும், துரதிஷ்டவசமாக இந்நூல் அவ்வாறானதொரு நோக்கினை நிறைவு செய்யத் தவறிவிடுகின்றது.

கொரியா வளர்முக நாடுகள் பலவும் (முதல்விளைவு) ஏற்றுமதி-களில் மிகையாகத் தங்கியுள்ளனவென்பதைக் கருத்திற் கொண்டவராக அந்நாடுகளின் வர்த்தக மாற்றுவிகிதத்தில் அதிக அக்கறை செலுத்தியிருந்தார். வர்த்தக மாற்றுவிகிதங்கள், பல வளர்முக நாடுகளில் ஏற்கெனவே வீழ்ச்சிப் போக்கிற்குட்பட்டிருந்த ஒரு நிலையில் ஏற்றுமதி-களைத் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை வழி மேம்படுத்துவதன் மூலம் அபிவிருத்தியை முடுக்கிவிடலாமென்பதற் கொரியா அதிக நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. சர்வதேசப் போட்டிக்கான பின்னணி சமதரை கொண்டு எல்லா நாடுகளும் சரிநிகர் போட்டியில் ஈடுபடலாமென்ற நிலைமை காணப்படுமாயின், அது ஏலவே பலம் பொருந்திய அபிவிருத்தியடைந்த பொருளாதாரங்களின் தொடர்ச்சியான வெற்றிக்கு வழி சமைத்துக் கொடுப்பதாகவே அமையும். அதன் கருத்து வளர்முக நாடுகள் தொடர்ந்து தோல்வியைத் தழுவுவனவாகப் பின்தங்கி அவற்றின் குறைவிருத்தி நிலை என்பதும் நீடித்துக் காணப்படுமென்பதேயாகும். ஆகவே, கொரியா கொண்டிருந்த கருத்துப்படி, வளர்முக நாடுகளின் உள்ளார்ந்த தொடக்கநிலை வசதியினங்கள் உரிய வகையிற் கருத்திலெடுக்கப்பட்டு அந்நாடுகளுக்கு நன்மை தரும் வகையிற் சர்வதேச மட்டத்தில் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் வெளிப்படையாகவே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இவ்வகையில் உலகமயவாக்கம் என்பது ஒரு 'கடுகதிப் புகையிரதம்' போன்று செயற்படுவதாக அவர் குறிப்பிட்டார். அபிவிருத்தியை வேண்டிிற்கும் நாடுகள் ஏதோ வகையில் முண்டியடித்தாவது அதில்

ஏறிக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடில், அவை எல்லைப்படுத்தப்-
பட்டுத் தொடர்ந்தும் பின்தங்கியதொரு நிலையில் விடப்பட்டுவிடும்.
ஆனால் இவ்வாறு ஏறிக் கொள்ள முற்படும் போது அந்நாடுகளுக்கு
யாரும் கைகொடுத்துதவ முன்வருவதில்லையென்பதைக் கொரியா
சுட்டிக்காட்ட முற்பட்டார். அபிவிருத்தியடைந்த வெளிநாடுகளின் துணை-
யின்றியே வளர்முக நாடுகள் பெரும்பாலும் உலகமயவாக்கத்தை
எதிர்கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன. இம்முயற்சி 'அவரவர்
செய்ய வேண்டியது' என்றதோர் அபிவிருத்தி எண்ணப் போக்குத் தான்
மேலோங்கியிருப்பது போலத் தென்படுவதாக அவர் குறிப்பிட்டு, இது
வளர்முக நாடுகளின் மேம்பாட்டில் அபிவிருத்தியடைந்த வெளிநாடு-
களின் பங்களிப்பினையும் பொறுப்பினையும் வெகுவாகக் குறைத்து
மதிப்பிடும் ஒரு செயற்பாடென்பதையும் கொரியா வலியுறுத்த முயன்றார்.
மேலும் அவர், உற்பத்தி அலுவல்கள் பலவற்றிலும் உலகமயவாக்கத்தின்
ஒரு பகுதியாகப் பரந்தவீச்சுக் கொண்டதொரு முறையில் ஒருங்கிணைப்பு,
திரட்சி, வணிகக்கூட்டு என்பன இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு
சூழலில், வளர்முக நாடுகளின் முதல்விளைவு உற்பத்திகள் மாத்திரம்
தனித்து நின்று 'கட்டற்ற சந்தை', "ஒதுக்கீட்டுத் திறமை" என்றெல்லாம்
நாமம் சூட்டப்படும் சக்திகளினாற் பாதிக்கப்படுவதற்கு இடமளிக்-
கப்படுவது எவ்வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகாததென்றும் சாடினார்.

நூலின் நுழைவாயிலில் நூலின் அதே தலைப்பினைக் கொடுத்துச்
சமன் கெலகம வரைந்துள்ள அறிமுகக் கட்டுரையிற் கொரியா தமது
எழுத்துக்களிற் பதித்த மேற்கூறியவாறான கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்-
பட்டுள்ள போதிலும் (18-20), அவற்றை முன்னிலைப்படுத்தி இன்றைய
உலகமயவாக்கச் சூழலில் அவை இலங்கைக்கான பருநிலைப் பொருளா-
தாரக் கொள்கையொன்றை வகுக்குமிடத்து எவ்வளவு தூரம் கருத்திற்
கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ற அம்சத்தை நுணுகி ஆய்வு செய்யும் கட்டுரை
எதனையும் நூலிற் காண முடியவில்லை. இந்த வகையிலான அணுகு-
முறை இலங்கைக்கு மாத்திரமன்றி, இலங்கை போன்ற ஏனைய வளர்முக
நாடுகளுக்கும் பெரிதும் பயனுடையதொன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால்,
அதற்கு மாறாக, அபிவிருத்தி தொடர்பாகச் சர்வதேச மட்டத்திற் பல்பக்க
நிறுவனங்கள் முன்வைக்கும் பரிந்துரைகளை எதுவிதத்திலும் சீர்தூக்கிப்
பார்க்காது முற்றாகவே ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றுக்கு அமைவாகத் தான்
பருநிலைப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட வேண்டுமென்ற
சிந்தனைப் போக்குப் பலமடைந்து வரும் ஒரு செல்நெறியை இலங்கை
பின்பற்றுவதையே நூலின் கட்டுரைகள் பலவும் நிறுவ முற்படுகின்றன-
வெனலாம். அதற்குரிய ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக நூலினை நிறைவு

செய்யும் ஹேவவித்தாரனவின் வறுமை ஒழிப்புப் பற்றிய ஆக்கத்தினைக் குறிப்பிட முடியும் (பப.467-95). இது உலக வங்கி பரிந்துரைக்கும் அமைப்புரீதியான சரிப்படுத்தல் என்பதை அவ்வாறே ஏற்றுக்கொண்டு வறுமையை ஒழிப்பதற்குரிய தந்திரோபாயங்களை எடுத்துக்கூறுவது மாத்திரமன்றி, அவ்வாறானதொரு அணுகுமுறை, வறுமை ஒழிப்புப் பற்றிய எண்ணக்கருசார் விவாதங்களையெல்லாம் முற்றாக முடிவுக்குக் கொண்டுவரக் கூடியதென எதிர்வு கூறவும் முற்படுகின்றது (ப.492). நூலின் இவ்வாறானதொரு தன்மை, இலங்கை என்ற குறுகிய வட்டத்திற்கு அப்பால் கொரியா தமது வாண்மைக் காலத்தில் வெளிப்படுத்திய பரந்த கண்ணோட்டத்தினையும் அதனை ஆதாரமாகக் கொண்ட வகையில் அவரது அபிவிருத்திப் பொருளியல்சார் பங்களிப்பினையும் பெறுமதிக் குறைவுக்கு உட்படுத்திவிடுகின்றதெனலாம்.

அத்தகைய பெறுமதிக் குறைவினை மேலும் மிகைப்படுத்துவதாகவே காமினி கொரியா உங்ராட் அமைப்பினை ஊடகமாகக் கொண்டு ஆற்றிய பணிகளை எடை போடும் ஓர் ஆக்கம் தானும் நூலில் இடம் பெறாமை விளங்குகின்றது. கொரியா ஓர் இலங்கையர் என்ற வகையில் உள்நாட்டு மட்டத்தில் மேற்கொண்ட பங்களிப்புகளைக் காட்டிலும் ஓர் அபிவிருத்திப் பொருளியலாளன் என்ற வகிபாகத்திற் சர்வதேச மட்டத்தில் அவர் செய்தவை கூடியளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதில் எதுவித கருத்து முரண்பாடும் இருக்க முடியாது. எனினும், கொரியாவின் இந்தச் சர்வதேச பரிமாணத்தை நூல் எவ்வகையிலும் பிரதிபலிக்காமை கவலைக்குரியது. அவரது சர்வதேசப் பங்களிப்பு என்பது, உண்மையில், அவரது வாண்மை விருத்தியிலிருந்து எவ்வகையிலும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாதவாறு அவர் பணி செய்த காலத்தை முற்றாகவே ஊடறுத்து இழையோடிக் கொண்டிருப்பதொன்றாகும். அதன் உச்சக் கட்டமாகவே கொரியாவின் உங்ராட் செயற்பாடுகளும் தெற்கு ஆணைக்குழுவிலான அவரது சேவையும் கருதப்பட வேண்டும். ஆனால், நூல் இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கொரியாவின் சர்வதேசப் பங்களிப்பினைக் கருத்திலெடுத்து இலங்கை அதன் மூலம் எவ்வாறு நன்மையடைந்திருக்கலாமென்பதை மதிப்பீடு செய்யவோ அல்லது அதன் வழி அவர், ஒரு பொது நிலையில், அபிவிருத்திப் பொருளியல் மேம்பாட்டிற்குச் செய்திருக்கக் கூடிய சேவைகளை வலியுறுத்தவோ தவறிவிடுகின்றது. குறிப்பாக, வளர்முக நாடுகளின் வர்த்தக மாற்றுவிகிதங்களை வாய்ப்பானதொன்றாக ஆக்குவதில் கொரியாவின் வகிபாகம் மகத்தானதென்பதிற் சந்தேகமில்லை. நூல் இவற்றையெல்லாம் உரிய வகையில் வெளிக்கொணர முற்படாமை அதன் பாரிய குறைபாடாகக் காணப்படுகின்றது.

நூலிலுள்ள 22 கட்டுரைகளும் இலங்கையின் நவீன கால அபி-
விருத்தி முயற்சியைப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்தும் அக்குவேறு
ஆணிவேறாகப் பிரிப்பனவாகவே காணப்படுகின்றன. ஆனால் இதனைக்
கூட நூல் பூரணத்துவம் பெற்றதொரு முறையிற் செய்துள்ளதாவெனின்,
அதற்குரிய விடையும் எதிர்க்கணியமானதொன்றாகத் தான் அமை-
கின்றது. நூலின் கட்டமைப்பு, உள்ளடக்கம், அணிசெய் கட்டுரையாசிரியர்
என்ற எல்லாமே "இலங்கை" என்பதாக நூலிற் கொள்ளப்படுவது,
உண்மையில், ஒரு சிங்கள தேசம் தான் என்பதைப் பறைசாற்றி நிற்கின்-
றன. கட்டுரையாசிரியருள் ஒரு தமிழ்ச் சமூக விஞ்ஞானி தானும் இடம்
பெறவில்லை என்பதை முன்னரே நாம் குறிப்பிட்டோம். எனினும் அதற்கும்
மேலாகச் சென்று நூலின் தரத்தை, இது விடயத்துடன் தொடர்புபடும்
வகையில், முற்றாகவே மாசுபடுத்துவதாக மூன்று குறைபாடுகளைச்
சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

முதலாவதாக, இலங்கையின் வடக்குக்கிழக்கு என்பது தீவின்
ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து வேறுபட்டு, இயற்கை வளங்களைப் பொறுத்த-
வரை மாத்திரமன்றி, அதன் சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு, சமூகப் பண்-
பாட்டுக் கட்டமைப்பு என்ற விடயங்களிற் கூடத் தனித்துவம் வாய்ந்த-
தென்பதை நூல் எந்த வகையிலும் கருத்திற் கொள்ளவில்லை. அதற்குக்
காரணம் கற்பிக்கும் வகையில், நூல் ஒரு முழுநிலையில், அவ்வாறான-
தொரு பிரதேச அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை, வடக்குக்
கிழக்கு மாத்திரமன்றி எந்த ஒரு பிரதேசத்தையுமே தனியானதோர்
ஆய்வுக்கு அது உட்படுத்தவில்லையென்பதாக நியாயம் கூறுவது
சாத்தியமானதே. எனினும், அவ்வாறாயின், அது கூட நூலின் ஒரு
பொதுவான குறைபாடாகக் கொள்ளப்பட முடியுமே தவிர, அதனை
வடக்குக்கிழக்கு முற்றாகவே புறக்கணிக்கப்பட்டமைக்கான சரியான-
தொரு நியாயமாகக் கருதிவிட முடியாது. உண்மையில், தீவின் ஏனைய
பகுதிகள் விடப்பட்ட நிலையிற் கூட, வடக்குக்கிழக்கைத் தனியாகச்
சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கான வலுவான காரணங்களுண்டுன்பதை எவரும்
மறுக்க முடியாது. வேறெதுவுமில்லாவிட்டாலும், வடக்குக்கிழக்கின்
பெரும்பகுதி நிலப்பரப்பும் வளங்களும் சிங்கள அரசாங்கத்தின்
சட்டப்படியான இறைமைக்குப் புறம்பாக, மெய்நிலையில், வேறான தன்மை
கொண்ட அரசாட்சி முகாமைக்குட்பட்டதென்ற நிதர்சன நிலையைச்
சிங்களப் புத்திஜீவிகள் பலரும் அங்கீகரிக்க மறுத்து அவை முழுநிலை-
யில் இலங்கைக்குரியவையென வலிந்து வாதிட முற்படுவதொன்றே
வடக்குக்கிழக்கினை உள்ளடக்கிய வகையில் தான் அவர்களது
அணுகுமுறைகள் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்பதை நியாயப்படுத்து-

வதற்குப் போதுமானதெனலாம். ஆனால் நூல் அதனை எந்த வகையிலும் தனது கவனத்திற் கொண்டிருக்கவில்லை. அதன் மூலம், குறைந்தது, பொருளியல் வல்லுனராகிய சிங்களப் புத்திஜீவிகளாவது வடக்குக்-கிழக்கு என்பது தனியானதோர் உட்பொருள் அதனை இலங்கையுடன் சேர்க்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்றதொரு முடிவுக்குத் தாமாகவே வந்துவிட்டுள்ளனரென்பதாகவே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இரண்டாவதாக, நூலின் கருப்பொருளாக இலங்கையின் பொருளாதாரக் கொள்கை பற்றிய எழுவினாக்களும் வாதங்களும் கொள்ளப்படும் போது, அவற்றுட், கடந்த ஏறக்குறைய மூன்று தசாப்தங்களாக முழுநிலையில் நாட்டை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கும் இனத்துவப் பிரச்சினையை முற்றாகவே புறம் தள்ளி நூலாய்வுக்கு நியாயம் சேர்க்க முடியுமென்பது யதார்த்தத்திற்குச் சற்றும் ஒவ்வாததொன்றாகும். எனினும், 'ஆச்சரியம் ஆனால் உண்மை' என்ற கூற்றிற்கு ஒத்திசைவாக நூல் அதனையே முழு விச்சிற் செய்ய முற்பட்டுள்ளது. நூலை அலங்கரிக்கும் கட்டுரைகளில் ஒன்று தானும் இலங்கையின் பருநிலைப் பொருளாதாரக் கொள்கை வகுத்தலை அடிப்படையானதொரு நிலையிற் சவாலுக்குட்படுத்தும் இனத்துவப் பிரச்சினையையோ பொருளாதாரத்தின் மீதான அதன் தாக்கங்களையோ பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்தவில்லை. இது எவ்வகையில் இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்திப் பிரச்சினையை உரிய வகையில் அணுகுவதைச் சிக்கற்படுத்துகின்றதென்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அதனைக் களையும் வகையில், இனத்துவ அரசியலை முன்னிலைப்படுத்தி அது எவ்வாறெல்லாம் இலங்கையின் அபிவிருத்தியைப் பாதித்துள்ளதென்ற அம்சத்தை எடுத்துக்கூறுவதாக நாம் படைத்த ஆய்வுக் கட்டுரை ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது (பார்க்க, V Nithyanandam, 'Ethnic Politics and Third World Development: Some Lessons from Sri Lanka's Experience', **Third World Quarterly**, Vol.21, No.2, 2000, pp.283-311). எனினும், 'பழைய குருடி கதவைத் திறவடி' என்ற போக்கில் இனத்துவ அம்சம் மீண்டும் முற்றாகவே மறைக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில் இந்த நூல் இலங்கையின் பொருளாதார எழுவினாக்களை அணுக முற்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான பாரிய குறைபாடு நூலுக்கு ஒரு முழுநிலைச் செயற்கைத் தன்மையைக் கொடுப்பதற்கு ஏதுவாகின்றது. ஆனால், இத்தகைய புறக்கணிப்பின் மத்தியிலும், இனத்துவ முரண்பாடு பற்றிய ஓர் ஆழமான பரிசீலனையே பொருளாதாரத்தின் ஏனைய பல பிரச்சினைகளுக்குமுரிய ஒரு சரியான திறவுகோல் என்ற உண்மையின் முக்கியத்துவம் எவ்வகையிலும் குறைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூற முடியாது. எனவே, அதனை ஒதுக்கிய நிலையில், நூலின் உள்ளடக்கம்

எத்துணை விரிவான வீச்சினைக் கொண்டதொன்றாயினும், அது நூலின் மதிப்புக்கு முண்டு கொடுப்பதற்குப் போதாதென்ற உணர்வே சமூக விஞ்ஞான நோக்குடைய ஒரு வாசகருக்கு ஏற்படுகின்றது.

மூன்றாவதாக, நூல் இனத்துவ அம்சத்தை ஒரு பொது நிலையிற் புறக்கணித்திருந்தாலும், பனுவல் கொண்டிருக்கும் ஆக்கங்கள் அதனை ஒரு தனி நிலையில் உள்வாங்கித் தாம் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தை ஆய்வுக்குட்படுத்துகின்றனவா என்பதைத் துருவிப் பார்க்குமிடத்து, அதிலும் வாசகருக்கு ஏமாற்றமே காத்திருக்கின்றது. பெரும்பாலான கட்டுரைகள் நாட்டில் இனத்துவப் பிரச்சினை என்பதாக எதுவுமில்லை' அவ்வாறிருந்தாலும் அது ஏனைய சமூகப்பொருளாதார எழுவினாக்கள் மீது எதுவித தாக்கத்தினையும் ஏற்படுத்தவில்லையென்றதொரு எண்ணப் பாங்குடன் தான் விடயங்களை அணுகுவதற்கு முற்பட்டுள்ளன. அதற்கான ஒரு தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டாகப் பனுவலின் பதினான்காவது கட்டுரையாகிய 'இடப்பெயர்வும் மூளைசாலிகள் வெளியேற்றமும்' என்பது (300-34) திகழ்கின்றது. பலதரப்பட்ட தகவல்களையும் புள்ளிவிபரங்களையும் அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்ட அட்டவணைகளையும் பயன்படுத்தி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கட்டுரையானது, பெருமளவான இடப்பெயர்வுக்கும் மூளைசாலிகள் வெளியேற்றத்துக்கும் ஈழத் தமிழர் தாம் காரணமாயிருந்தனரென்பதை ஒத்துக் கொள்வதற்குப் பெரிதும் நாணமடைவது மாத்திரமன்றி, அவ்வாறானதொரு பரிமாணம் இல்லவேயில்லையென்பதான ஒரு போக்கில் தான் தனது பரிசீலனையில் இறங்குகின்றது. அட்டவணைகளில் ஒன்று தானும் குடிபெயர்ந்தோர் விபரங்களை இனத்துவ ரீதியாகத்தர முற்படவில்லை. இனத்துவ அம்சத்தைக் குறிப்பிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களிற் கூட அதனைப்பூசி மெழுகும் ஒரு பாணியில் தான் கட்டுரையானது விடயங்களை அலச விழைகின்றது. உதாரணமாக, வடக்குக்கிழக்கிலான அரசியல் உறுதியின்மை, அரசாட்சிச் சிக்கல்கள் என்பன இடப்பெயர்வுக்கான ஓர் உந்தற் காரணியாகச் செயற்பட்டதென்பது, அதனுடன் முற்றிலும் தொடர்பற்ற 'கவர்ச்சியற்ற வேதனங்கள்' என்ற பொருளாதாரக் காரணியுடன் வலிந்த ஒரு முறையிற் சேர்த்துத் தான் கூறப்படுகின்றது (ப.323). மாறாக, அரசியலுடன் தொடர்புபடும் எழுவினாக்கள் சமூகத்துடன் இணையும் நிறுவன ரீதியான தன்மை கொண்டவையென்பதோ அது ஈழத் தமிழரைத் தான் மோசமாகப் பாதித்து அவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிற் குடிபெயர்வதற்குக் காலாயிருந்ததென்பதோ எவ்வகையிலும் எடுத்துக்காட்டப்படவில்லை. அது போன்றே, கட்டுரையின் பிறிதோர் இடத்தில் (ப.300), இடப்பெயர்வின் சமூகப் பொருளாதாரத் தாக்கம் பற்றிப் பேசும் போது நுகர்வு, சேமிப்புகளும் முதலீடுகளும் என்பன பொருளாதாரப் பக்கத்திலும்

குடும்ப பந்தங்கள் என்பது மாத்திரம் சமூகப்பக்கத்திலும் குறிப்பிடப்படுகின்றதேயன்றிச் சமூகமட்ட எழுவினாக்கள் என்று வரும் போது இனத்துவ முரண்பாடுகள் தாம் ஏனைய அம்சங்களைவிட முக்கியமானவையென்பது வேண்டுமென்றே மறைக்கப்பட்டுள்ளது. வேண்டுமென்று இவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளதென்று கூறுவதற்குக் காரணமென்னவெனில், இலங்கையை நிலைக்களனாகக் கொண்டியங்கும் எந்தவொரு சமூகவிஞ்ஞானியும் நாட்டின் இனத்துவப் பின்னணியை மறந்து செயற்பட முடியுமென்பது எவ்வகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததொன்றாகும். அவ்வாறு செயற்பட்டால், இலங்கையின் சமூகவிஞ்ஞானியாக இருப்பதற்கு அவர் தகுதியற்றவரென்பதே அதன் கருத்தாகும். இனத்துவ அம்சத்தை முற்றாக ஓரம்கட்டும் இந்தக் குறைபாட்டை, நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட வறுமை ஒழிப்புப் பற்றிய கட்டுரை விடயத்திலும் பாரியதோர் அளவிற சுட்டிக்காட்ட முடியும். இந்த இரு கட்டுரைகளையும் பொறுத்தவரை குறிப்பான கவனத்திற்குரியதென்னவெனில், இனத்துவ அம்சம் விடப்பட்டமை அவற்றின் ஒட்டுமொத்தத் தரத்தினையே பெரிதும் பாதிப்பதென்பதாகும். மறு புறம், ஏனைய ஆக்கங்களும் இது விடயத்தில் எவ்வகையிலும் ஒரு புறநடை என்பதாகக் கொள்ளப்பட முடியாது. அவையும் இனத்துவம் என்பதை முற்றாக ஒதுக்கியோ அல்லது மிகக் குறைந்த தராதர அளவிற சுட்டியோ தான் தமது பகுப்பாய்வை மேற்கொண்டுள்ளன. இவ்வாறான குறைபாடு கொண்ட அணுகுமுறை காரணமாக நூலிற் பொது நிலையில் இனம் காணப்படக் கூடிய பலவினம் கட்டுரைகளையும் ஊடுருவுவதற்குக் காலாகின்றது. அதனால், நாம் ஏலவே குறிப்பிட்ட செயற்கைத் தன்மை என்பது பனுவலின் நுண்ணிலை மட்டம், பருநிலை மட்டம் என்ற இரண்டையுமே ஆக்கிரமித்து அதன் முக்கியத்துவத்தை முற்றாகவே குறைத்துவிடுகின்றது.

ஆகவே தொகுத்து நோக்கின், இலங்கைப் பொருளாதாரக் கொள்கை பற்றிய எழுவினாக்களையும் வாதங்களையும் காமினி கொரியா வுங்கிய பங்களிப்பின் பின்னணியில் முன்னணிக்குக் கொண்டுவர முயலும் இந்நூல், ஈற்றில், காமினி கொரியாவின் ஆற்றுகை, பொருளாதாரக் கொள்கை ஆற்றுகை என்ற இரண்டில் ஒன்றுக்குத் தானும் நியாயம் சேர்க்கும் வகையில் அமையவில்லையென்றதோர் உணர்வினையே ஒரு சமூகவிஞ்ஞான வாசகருக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. ஒட்டுமொத்தமாகக் குறிப்பிடுவதாயின் நூலின் ஆக்கம் 'மாப்பிள்ளையின்றிச் செய்யப்பட்ட-தொரு திருமணம்' போன்று தான் ஈற்றிற் காணப்படுகின்றது. இவ்வகையில், ஏற்கெனவே இவ்வாறு செய்யப்பட்ட திருமணங்கள் என்பதாக வெளிவந்துள்ள இலங்கைப் பொருளாதாரம் பற்றிய நூல்களின் பட்டியலில் (ப.15) இதுவும் சேர்ந்துகொள்ளுகின்றது.

இலங்கைத் தேசவழமைகளும் சமூக வழமைகளும்

பொ. இரகுபதி *

தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும்; ஆசிரியர் : சிபத்மநாதன்; வெளியீடு : குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை; 2001; பக்கங்கள் : xxiv + 420.

பண்பாட்டு அடையாளமும் பண்பாட்டு பன்மைத்துவமும் இன்றைய உலகில் பரவலாக முன்வைக்கப்படுகிற வாழ்வியற் சிந்தனைகள். சமூகச்சட்டங்களில் இவை வெளிப்படுகின்றன. ஈழத்தமிழருக்கு, இந்த அடையாளமும் பன்மைத்துவமும் இருந்தனவா; எந்தளவிற்கு இருந்தன, போன்ற வினாக்களுக்கு விடை தருபவை, தேசவழமை போன்ற சட்டக்கோவைகள்.

ஈழத்தமிழர் வழமைகளுக்குச் சில சிறப்பியல்புகள் உண்டு. இவை, ஈழத்தமிழ்க் கட்டுமானங்களை இலங்கையின் பிற கட்டுமானங்களிலிருந்து மட்டுமல்லாமல் தமிழகத் தமிழிலிருந்தும் வேறுபடுத்துபவை. இந்த வழமைகள், பிராமணிய மேலாதிக்கமற்றவை. தாய்வழிச் சொத்தரிமைக்கு இடங்கொடுப்பவை. நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகங்களினதும் கடலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகங்களினதும் வாழ்வியற் பன்மைத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்பவை.

ஆங்கிலோ-சாக்சன் அடித்தளமுடைய இந்திய சட்டக்கோவையின் தோற்றத்திலிருந்து, றோமன்- டச்சு அடித்தளமுடைய இலங்கைச் சட்டக்கோவையின் தோற்றம் வித்தியாசமானது. சுதேச வழமைகளுக்கு

* இணைப் பேராசிரியர், கலைப்பீடம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

வடிவங் கொடுத்துச் சட்டக்கோவையில் இணைத்துக் கொண்டமை ஒல்லாந்தர் செய்த காரியம். இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகள், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், ஒல்லாந்தருடைய காலனித்துவத்திற்கு அவசியமாக இருந்தமை, இப்பகுதி மக்களின் தனித்துவம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதற்குக் காரணமாகலாம். எவ்வாறாயினும், காலத்தால் சற்று முந்திய ஒல்லாந்தரது சட்டவாக்க முயற்சி, வழமைகளுள் சிலவேனும் திடப்பட்டு, பின்னரும் தொடர வழிவகுத்தது. ஆங்கிலேயரால் பல தடவை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பின்னரும், பெண் சொத்துரிமை தேசவழமையில் தொடர்வதையும், திருவாங்கூரில் அது ஒழிக்கப்பட்டதையும், இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

இன்று, இந்த வழமைகள் தொடரப்பட வேண்டியவையா, திருத்தப்பட வேண்டியவையா, அல்லது முற்றாக ஒழிக்கப்பட வேண்டியவையா, என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் இன்றைய மக்கள். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் செய்தது போல, இன்று, சட்டவாக்கத்தை ஒரு சிலர் மட்டும் செய்துவிட முடியாது. புதிய சட்டவாக்கத்திற்குப் பொதுசன அபிப்பிராயம் தேவை. இதற்கு, இப்பொழுது இருக்கும் சட்டம் என்ன, அதன் பின்னணியில் இருக்கும் சிந்தனைகள் என்ன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருப்பது அவசியம்.

பக்கத்து வீட்டிலிருந்து வேலிதாண்டி வளரும் இலுப்பை மரத்திற்கும் மாமரத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம், வேலி அடைக்கும் ஓலை ஏன் ஒரு குறித்த பக்கமாக இருக்க வேண்டும், பக்கத்து வளவுக்காரரைக் கேட்காமல் ஏன் காணி விற்க முடியாது, என்று சிறுவயதில் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எனக்குக் கிடைத்த விடை, அவை 'தேசவழமை' என்பது. இந்த தேசவழமையைப் படிக்க வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்பட்ட பொழுது, தம்பையா ஆங்கிலத்தில் எழுதிய விமர்சன நூலும் பலதடவை திருத்தப்பட்ட சட்டக்கோவையுந்தான் கிடைத்தன. மூலத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.

எல்லோரும் எளிதாகப் படிக்கக் கூடியதாகவும் வாங்கக் கூடியதாகவும் இந்த வழமைகளையெல்லாம் தொகுத்து, மூலபாடத்துடன், பேராசிரியர் பத்மநாதன் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார். இந்த நாட்டின் சிறந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் என்று கணிக்கப்படக்கூடிய மிகச்சிலரில் ஒருவர், பேராசிரியர் பத்மநாதன். தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் சமமாகக்கையாளத் தெரிந்தவர். அவரது முன்னைய நூல்களான, 'வன்னியர்', 'The Kingdom of Jaffna' ஆகியவற்றைப் படித்தவர்களுக்கு, வரலாற்று ஆவணங்களை எடுத்தாள்வதில் அவருக்கு இருக்கும் தனித்திறமை தெரிந்திருக்கும்.

ஈழத்தமிழரது அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு உருவாக்கத்தின் அடிப்படைகளையும் தனித்துவத்தையும் விளக்கிக்கொள்வதற்கும் எதிர்காலத்தின் கருத்து வளர்ச்சிக்குத் தேவையான விவாதத்தைத் தூண்டுவதற்கும் பேராசிரியர் பத்மநாதன் செய்திருக்கும் பெரும்பணி இந்நூல். நூற்பதிப்பில் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் மூலங்கள் தெளிவாக அச்சிடப்படவில்லை. கணினி நகல் முறையில் இதைச் சரி செய்யலாம். அண்மையில் வெளியான ஐராவதம் மகாதேவனுடைய நூலில் இம்முறையைப் பயன்படுத்தி தமிழ் பிராமிச் சாசனங்கள் தெளிவாக அச்சிடப்பட்டிருப்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். மூலச்சான்றுகளின் ஆவணசாலைப் பதிவு விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தால் இச்சான்றுகளைப் பார்க்கவும். நகலெடுத்துப் பேணவும் விரும்புவோர்க்குப் பயனுடையதாய் இருந்திருக்கும். சான்றுகள் தொலைவதற்கும் தேடமுயலாமற் போவதற்கும் பிரித்தானிய ஆவணசாலை மட்டும் விதிவிலக்கல்ல. எல்லோரும் படித்து, மேலும் பல பதிப்புகள் வெளிவரவேண்டிய நூல் இது.

ரெஜி சிறிவர்தன (1922-2004)

ரெஜி சிறிவர்தன தான் வாழ்ந்த காலத்தில் இலங்கையின் மிகப் பிரபலமான, சிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளனாக விளங்கினார். ஆங்கிலத்தை தனது மொழி வழிப்பாடாக கொண்டிருந்த ரெஜி சிறிவர்தன உலக இலக்கியம், சர்வதேச அரசியல், இலக்கிய விமர்சனம், இலங்கையின் பண்பாடு ஆகிய விடயங்களில் மிகுந்த நிபுணத்துவத்துடன் விளங்கியவர் ஆவார்.

அவர் எழுதிய எழுத்துக்கள் இலக்கியம், விமர்சனம் ஒரு தொகுதியாகவும் அரசியல் இன்னொரு தொகுதியாகவும் வெளிவந்துள்ளன. மூன்றாவது தொகுதியொன்றினுக்கும் இடமுண்டு என்று கூறப்படுகின்றது. இலங்கையின் எந்த மொழி எழுத்தாளரினதும் எழுத்துத் திரட்டு இத்துணை செம்மையாகவும், சீராகவும் கொண்டு வரப்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும். ரெஜி, தான் வாழ்ந்த காலத்தில், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், தொகுப்புக்கள் என பல்வேறு பிரசுரங்களில் எழுதியவற்றை நூல்கள் வடிவாகவோ, தொகுப்பு வடிவாகவோ வெளிகொணரவில்லை, ஆனால் அவரது எழுத்துக்களுக்கு பரிசையமானவர்களுக்கு, அவற்றினது முக்கியத்துவம் நன்கு தெரிந்திருந்தது. இரண்டு தொகுதிகள் மிகச் செம்மையாக செவ்விதாக்கம் (edit) செய்யப்பட்டு, வெளிவந்துள்ள இன்றைய நிலையில் அவற்றை வாசிக்கும் பொழுதுதான் அவை நூலுருவில் வெளிவராது போயிருந்தால் இலங்கைக்கு எத்துணை பேரிழப்பாக இருந்திருக்கும் என்பது தெரியவரும். ரெஜி சிறிவர்தனாவின் எழுத்துக்களை தொகுத்து செவ்விதாக்கம் செய்துள்ளவர் ஏ.ஜே. கனகரத்தின ஆவார். இந்த இரு தொகுதிகளையும் இனக்குழும கற்கைக்கான சர்வதேச மையம் வெளியிட்டுள்ளது. திரு.பொ.தம்பிராஜா இதன் வெளியிட்டுப் பொறுப்பாளராவார்.

ரெஜி சிறிவர்தன, அடிப்படையில் ஒரு மாக்கீயவாதியாவார். அவரது சிந்தனையின் தளம் மாக்கீயமேயாகும். ஆனால் அவர் மாக்கீய அரசியற் சிந்தனையை "பாடபுத்தகம்" முறைமையிற் கொண்டவரல்லர்.

1950 களில் அவர் அப்பொழுது வளர்ந்து வந்த சிங்கள ஆக்க எழுத்துக்கள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் விமர்சனப் பூர்வமாக எழுதி வந்தார். ஏற்கெனவே பெரும்புகழ் படைத்திருந்த மார்டிங் விக்ரமசிங்க, சரச்சந்திர போன்றோரது ஆக்கங்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்கூறிய அவர் இளம் சிங்கள எழுத்தாளர் பலரையும் கண்டறிய உதவினார். முனிக. ருவன்பதிரன என்ற கவிஞரின் ஆழமான கவித்துவத்தை இவர் ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக்கூறியிருந்த முறைமை முனிகாவுக்குச் சிங்கள இலக்கிய உலகில் நிரந்தரமான ஓரிடத்தை பிடித்துக் கொடுத்தது.

1930 களில் சோவியத் யூனியனில் அரசியற் தேவைகள் காரணமாக கட்டிருக்கம் பெற்றிருந்த இலக்கிய விமர்சன போதாமைகளை குறிப்பிட்டு மிக விரிவாக எழுதினார். இவ்விடயத்தில் அவரிடத்திருந்த பன்மொழி அறிவு அவருக்கு பெரிதும் உதவிற்று. பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், ரஷ்யன், கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளில் அவருக்கு தேர்ச்சியிருந்தது. ரஷ்யன் நாவலாசிரியர்களான டோல்ஸ்டோய், தோஸ்தோவஸ்கி பற்றி அவர் ஓர் உரையாடலின் பொழுது கூறியது இக்கட்டுரை ஆசிரியரை சிலிர்த்த வைத்தது. ரஷ்ய நாவல்களை மூலமொழியில் வாசிக்கும் பொழுதுதான் அவை சிங்களத்தில் எத்துணை கவர்ச்சிகரமாக அமையும் என்ற உண்மை தெரியும் என்றார். ரஷ்ய நாவல்களை ஆங்கிலத்தின் வழியாக மொழி பெயர்ப்பதிலுள்ள பண்பாட்டு இடர்பாடுகளை மிக அழகாக விளக்கினார்.

ரெஜி கணிக்கப்படத்தக்க ஓர் கவிஞராக விளங்கினார். ஆழமான மன உணர்வுகளையும், சலனங்களையும் அவர் கவிதைகளிலே காணலாம். அவரது கவிதைகள் அவரது ஆளுமைக்கான நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்கள் என்றே கூறவேண்டும். பரப்பரப்பற்ற, படாடோகம் அற்ற, உறத்து பேசாத ஆனால் கருத்து நிதானமும் சிந்தனைக் குவிவும் நிறைந்து கிடந்த ரெஜி அவர்கள் அகவயப்பட்ட ஒருவராகவே காணப்பட்டார். அதிர்ப் பேசத் தெரியாது; ஆனால் பேச்சில் ஆழமும், சில வேளைகளில் இரத்தத்தைக் கிழிக்கும் கிண்டலும் உண்டு. அரசியலில் ரெஜி டிராப்ட்ஸி வாதியாக விளங்கினார். அதிலும் மேலாக ஸ்டாலினிஸ எதிர்ப்பாளராகவும் விளங்கினார். அவரது அரசியல் எழுத்துக்களில் இந்தப் பண்பு துல்லியமாக தெரியும். அவர் நீண்ட காலமாக சமசமாஜ கட்சியின் உறுப்பினராக இருந்தார். பின்னர் கட்சி அரசியலிலிருந்து விலகிவிட்டார்.

இலங்கையின் இனக்குழுமப் பிரச்சினையில் ரெஜியின் நிலைப்பாடு மிகுந்த நிதான உணர்வைக் கொண்டதாக விளங்கியது. சிங்கள இனவாதம், தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பல இடையூறுகளை

விளைவிப்பதாக அவர் எழுதியுள்ளார். சிங்கள இனவாதப் போக்கை மிக வன்மையாக கண்டித்துள்ளார். இலங்கை அரசினால் வெளியிடப்பட்ட பாடப்புத்தகங்களை ஆராய்ந்த இவர் அப்பாடப்புத்தகங்களிலே காணப்பட்ட இனவாத குறிப்புக்களை அம்பலப்படுத்தினார். இவ்விடயப் பொருள் தொடர்பாக எழுதப்பெற்றனவற்றுள் ரெஜி சிறிவர்தனாவின் கட்டுரை மிகப் பிரசித்தமானது. தமிழரின் உரிமை போராட்டத்தினை அவர் மிக்க அனுதாபத்துடன் நோக்கினார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலப் பட்டதாரியான இவர் முதலில் கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பு ஆங்கில ஆசிரியராக விளங்கினார். பின்னர் பத்திரிகைத் துறைக்கு வந்தார். டெய்லி நியூசு (Daily News) கணிசமான காலம் பணியாற்றினார். இறுதியில் இனக்குழும கற்கைக்கான சர்வதேச கற்கை மையத்தின் செவ்விதாக்குனராக கடமையாற்றினார். 'நேத்ர' என்ற பெயரில் இவர் சஞ்சிகை ஒன்றினை அந்த நிறுவனத்துக்காக நடத்தினார்.

ரெஜி மறக்கப்பட முடியாத சாதனையாளர். பருமனற்ற உடலும், சராசரி உயரமும், ஒதுங்கிப் போகும் சுபாவமும், அதிரப் பேசாத தன்மையும் கொண்டிருந்த அவர், அலைமோதாத ஆழப் பெருங்கடல் போல விளங்கினார். ரெஜி ஓர் அற்புதமான மனிதர். அருமையான சிந்தனையாளர்.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தர்மரட்ணம் சிவராம் (1959-2005)

சிவராமினது இழப்பின் மூலம் நமக்கு ஏற்பட்ட அறிவுத்துறை நஷ்டங்கள் பற்றி "சமூக அறிவு"க்கென நான் எழுதும் இரண்டாவது குறிப்பு இது. முற்றிலும் வழக்கத்துக்கு மாறாக சற்றும் எதிர்பார்க்காத முறையில் எழுத்துத் திருத்த நிலையில் முதலில் எழுதியது காணாமல் போய்விட்டது. காலதாமதத்துக்கு பின்னரே குறிப்புகாணாமை கண்டறியப்பட்டது. இப்பொழுது மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

இந்தச் சம்பவம் சிவராமினது வாழ்க்கைப் பற்றிய ஒரு வலுவான குறியீடாக அமைவதாக எனக்குப் படுகின்றது. அவன் மறக்கப்பட்டு விட்டானா? இதிலும் பார்க்க முக்கியமான வினா சிவராம் மறக்கப்படக் கூடியவனா?

நான் இதை எழுதும் பொழுது ஏப்ரல் மாதம் 12ம் திகதியாகிறது. சென்ற வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 24ம் திகதி அவன் கொல்லப்பட்டு 26ம் திகதி மட்டக்களப்பில் சர்வதேசியத்துக்குள்ளும், தேசியத்துக்குள்ளும் தன்னை எந்த மண்ணின் பகுதியாக கொண்டானோ அந்த மண்ணினுள் ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டான். தர்மரட்ணம் சிவராம் மறைந்த பொழுது அவனைப் பற்றி ஆங்கில, சிங்கள தினசரிகளிலும், வாரப்பதிப்புகளிலும் வெளிவந்த அஞ்சலிகள் ஈழத்துத் தமிழ் உலகை பெருத்த ஆச்சரியத்துக்குள் தள்ளியது. தன்னுடைய ஆங்கில எழுத்துக்கள் மூலம் எந்த அரசியல் நிலைபாடுகெதிராக எழுதினானோ அந்த நிலைபாடு சார்ந்த அத்தனை பத்திரிகையாளர்களும் அவனது மானிடச் சிறப்பினையும், கருத்து நேர்மையையும், எழுத்து வன்மையையும் வாய்விட்டு, மனம்விட்டு பாராட்டினர். அந்த புகழ்ச்சிகளை கண்ட, கேள்வியுற்ற - அவனை தமது இரகசிய குரலில் திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்த - பலர் வாய்மூடி மௌனியாகியதும் எனக்குத் தெரியும்.

சிவராம் பருந்து போன்றவன். அவன் உயர உயர மேலே மேலே பறப்பவன். அதற்கான ஆற்றல் கொண்டவன். காகங்களுக்கு பருந்துமீது பொறாமை. பல தடவைகள் முதுகுக்கு பின்னால் "கரைதல்" களும்

இருந்தன. ஆனால் தன் மறைவோடு ஜோதியாக மேற்கிளம்பிய அவன் தன் சிறப்புக்களையும், ஆற்றல்களையும் யாவரும் உணரச் செய்தான்.

பிரச்சினைகள் பல. உண்மையில் இந்த பிரச்சினைகளின் இலங்கை நிலைபட்ட, தென்னாசிய நிலைபட்ட, ஆசிய நிலைபட்ட, ஐரோப்பிய நிலைபட்ட, அமெரிக்க நிலைபட்ட அரசியற் சிக்கற்பாடுகளை நாம் இன்னும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. புரிந்துகொள்ள முயலவில்லை. அவற்றைப் புரிந்துகொள்ளும் முறையில் எழுதக்கூடியவருமில்லை. மிஞ்சிப்போனால் தமிழர் பலங்களை ஒளிபாய்ச்சி காட்டும் விமர்சனங்கள் முன்னர் வருவதுண்டு. இப்பொழுது அதுவுமில்லை.

இதற்கும் மேலாக கடந்த சில மாதங்களுள் போரியல் நிலையே மாறியுள்ளது. படையினரின் நிலைபாடு மாத்திரமல்லாமல் கையாளப்படும் உத்திகளும், முறை வழிகளும் கூட மாறிவிட்டன. இவற்றினுடைய போரியல் விளக்கங்களை தெரியாதவர்களாகவே நாம் இருக்கின்றோம்.

இப்படியானவற்றை விளக்கும் திறன் சிவராமிடத்திலிருந்தது. இன்று அவனில்லை. அந்த இல்லாமை நன்கு புரிகின்றது.

இந்த பின்புலத்திற் சிந்திக்கும் பொழுதுதான் சிவராமென்ற சிந்தனையாளனின் முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது.

சிவராம் "தராக்கி" என்ற புனைப்பெயருடன் ஆங்கிலத்தில் 1970களின் பிற்சூற்றில் எழுதத் தொடங்கினான். ஆங்கிலத்தில் இந்த இதழியல் எழுத்து முயற்சியினை தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவன் புளொட் இயக்கத்தின் உயர்நிலை அங்கத்தவர்களின் ஒருவனாக இருந்தான். அந்நாட்களில் 'தாரகை' என தனக்கு வைத்துக்கொண்ட பெயரையே ஆங்கிலத்திற் பயன்படுத்தத் தொடங்க அது 'தராக்கி' என உச்சரிக்கப்படலாயிற்று.

1970 களின் பிற்சூற்றில், 78-79 என நம்புகிறேன். இலங்கை முதன் முதலாக தீவிரவாத தமிழ் இளைஞர்களின் இயக்க ஆற்றல்களையும், அவற்றின் வழியாக வருகின்ற அரசியற் சாத்தியப்பாடுகளையும் முழு நிலையாக உணரத் தொடங்கிய காலமாகும். பாடசாலை பையன்களின் சிறுபிள்ளை விளையாட்டுத்தனம் என்ற வகையிலேயே அந்த எழுச்சியை ஜெ.ஆர்.ஐயவர்த்தன முதல் பலர் பார்த்த காலம். அந்த காலகட்டத்திலே தான் 'ஐலன்ட்' பத்திரிகையில் ஞாயிறு வாரப் பதிப்புகளில் தமிழர் உரிமை போர் பற்றி, பிரதானமாக போரியல் பின்புலம் பற்றி "தராக்கி" எழுதத் தொடங்கியிருந்தான். அந்நாட்களில் மேர்வின் டி.சில்வா அரசியற் செல்வாக்கு மிக்க 'The Lanka Gardien' என்ற சஞ்சிகையை நடத்தி வந்தார். சிவராம் 'Lanka Gardien' இல் இளைஞர் இயக்கங்களில் போரியல் அம்சங்களைப் பற்றி மாத்திரமல்லாது தமிழரின் போரியற் பண்புகள்

பற்றியும் ஒரு நீண்ட கட்டுரைத் தொடரை எழுதினான். புறநானூறு முதல் தேசுடனின் தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும் என்ற காலனித்துவ காலப் பகுதி வரையுள்ள சகல முக்கிய சான்றுகளையும் பயன்படுத்தி தமிழரின் போரார்டும் பண்புப் பற்றி விரிவாக எழுதியிருந்தான். தமிழர் வரலாறு அவ்வாறு புதிதான ஒரு வாசிப்பைப் பெற்றது மட்டுமல்லாது அரசியல்வாதிகள், அரசியற் விமர்சகர்கள், அரசியற் மாணவர்கள் என பல்வேறுநிலைப்பட்டவர்களும் அவற்றைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டனர்.

இன்னொரு நிலையில் கூறுவதானால் தமிழர் போராட்ட உணர்வுகள் பற்றிய கொள்கை நிலைபட்ட, பிரயோக நிலைபட்ட ஆய்வினை ஏறத்தாழ சர்வதேச போரியல் பின்புலத்தில் எடுத்துக்கூறும் தனது திறனை அக்கட்டுரைகள் மூலம் சிவராம் காட்டினான்.

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்க ஒழுங்குகூடல் என்று நினைக்கிறேன். குமாரி ஜயவர்தன, சார்ள்ஸ் அபயசேகர, நியூட்டன் குணசிங்க போன்றவர்களுடன் கருத்துப்பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வடக்கில் தொடங்கியிருந்த போர் பற்றி மேர்வின் டி.சில்வா கூறிய ஒரு குறிப்புரை என் கவனத்தை உடனடியாக ஈர்த்தது. "சிவராமின் கட்டுரைகளை வாசிக்கும் பொழுதுதான் இந்த போராட்டத்தின் ஆழ, அகலம் குறிப்பாக, அதன் அரசியல் ஆழம் புரிகிறது" என்ற கருத்துப்பட மேர்வின் டி.சில்வா கூறினார்.

2005 இல் சிவராம் காலமான பொழுது அவனைப் பற்றி தமிழர்கள் அல்லாத அரசியல் விமர்சகர்கள் எழுதிய பொழுது இந்த அம்சத்தையே வற்புறுத்தினர் என்று கூறலாம். அதாவது ஈழத் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்தின் நியாயப்பாடுகளை அந்த போராட்டத்திலே சம்பந்தப்பட்டுள்ள போரியல் முறைமைகளை சிவராம் எழுதியது போன்று வேறெவருமே தமிழர்கள் அல்லாதவர்கள் விளங்கும்படி எழுதவில்லை என்பதை அவர்கள் கூறினர். சிவராமின் எழுத்து வெறுமனே தமிழர் நிலைப்பாட்டின் ஆங்கில மொழி எடுத்துக் கூறலாக அமையாது, உலகளாவிய உரிமை போராட்டங்களின் பின்புலத்திலும், போரியற் பின்புலத்திலும் அமைந்தன. மேலும் சற்று குறிப்பாக கூறினால் ஈழத்தமிழர் போராட்டத்தையும் தொடர்ந்து விடுதலைப் புலிகளின் போரியல் முறைமைகளையும் குறிப்பாக அதன் தலைமையையும் இந்த வட்டத்தினுள் வைத்து ஆராய்ந்தானெனலாம். அந்த நோக்குக்கு ஒரு சர்வதேச வலுவிருந்தது.

இவ்வாறு எழுதுவதனால் தமிழர் நிலைபட்ட கள நிலவரங்களை காட்டுவதாகாதா என்றகுற்றச்சாட்டு கூறப்பட்டதெனினும் அந்த எழுத்துக்கள் இந்த போராட்டத்தை சர்வதேசியமயப்படுத்த மிகப்பெரிய அளவில் உதவியுள்ளன என்பது இப்பொழுது தெரியவருகின்றது.

இக்கட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான வினாவினை பதிவு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இத்தகைய பணியொன்றினை ஆற்றிய வேறு எந்த பத்திரிகையாளராவது உள்ளனரா என்பதே அந்த வினாவாகும், இதற்கான பதில் மிகக் குறுகியது. வேறொருவரும் இல்லை.

சிவராமின் இந்த எழுத்திலுள்ளே கூட ஒரு செல்நெறியிருந்தது. அது அந்த போராட்டத்தின் சில குறைபாடுகளை அதிகம் அழுத்திக் கூறாமையேயாகும். சிவராம் என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு நாள் என்னுடைய ஓர் இளம் நண்பர் சிவராமிடத்து அந்த வினாவைக் கேட்டார், சிவராம் சொன்னான் "இந்த குறைபாடு எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அதை எழுதுவதன் மூலம் இந்த உரிமைப் போராட்டம் தோற்கடிக்கப்படத்தக்கது என்பதை எடுத்துக்கூற விரும்பவில்லை". உனது நிலைப்பாட்டில் இது ஒரு முரண்பாடாக இல்லையா என நான் கேட்டேன். "ஓரளவு முரண்பாடு உள்ளதுதான். ஆனால், நான் அதனுள்ளிருந்து வெளிவர விரும்பவில்லை" என்று சொன்னான்.

சிவராமினுடைய இந்த எழுத்தாற்றல்கள் சிவராமை இலங்கையிலுள்ள பல வெளிநாட்டு தூதுவராலையங்களின் விருப்பு மிக்க விருந்தினராக்கிற்று. இலங்கை பற்றி ஆர்வங்கொண்டிருந்த நாடுகளின் வெளிவிவகார அமைச்சுக்கள் அவ்வமச்சுக்களின் ஆலோசகர்கள் சிவராமை சந்திப்பதை தமது முக்கிய நிகழ்ச்சி நிரல்களுள் ஒன்றாக வைத்திருந்தனர். சென்ற வருடம் மே மாதத்தில் ஐப்பான் செல்லவிருந்தான் என்ற தகவல் எனக்கு பின்னர்தான் தெரியவந்தது. இப்பொழுதுதான் புலனாகின்றது சிவராம் தன் போக்கில், ஈழத்து உரிமை போராட்டத்தில் ஒரு அரசியல் தூதுவனாக விளங்கினான் என்பது.

எனக்கும் சிவராமுக்கும் 1978 முதல் தொடர்பிருந்தது. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் நான் சேர்ந்த (1978) முதல் இரண்டு மாதங்களில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலச் சிறப்புநிலை மாணவன் என்ற வகையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான பல வினாக்களை, ஏறத்தாழ 7,8 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு கடிதத்தில் அவன் எழுதியிருந்தான். சர்வதேச இலக்கிய, வரலாற்றியல் ஆய்வு மொழிகளைப் பயன்படுத்தி அந்த வினாக்களை அமைத்திருந்தான். கடிதத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நான் எனது அறைக்கு வெளியே வந்தேன். அப்போது கைலாசபதி மாடிப்படி நோக்கி ஏறிவந்தார். இந்தப் பையனை உனக்குத் தெரியுமா எப்படி எழுதுகிறான் பார் என்று சொல்லிக்கொண்டே கடிதத்தை கைலாசபதியிடம் நீட்டினேன். எனக்கும் ஒரு கடிதம் வந்தது என்று கைலாசபதி சொன்னார், இருவருமே வியப்புடன் பேசிக் கொண்டோம்.

அப்பொழுது எனக்கு நேரடியாக சிவராமை தெரியாது. பின்னர் ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சந்தித்ததாக ஞாபகம். பின்னர் உண்மையில் 'தராக்கி' என்ற நிலையில்தான் என்னுடன் பழக்கமேற்பட்டது. தமிழர் வரலாறு பற்றிய தன்னுடைய வினாக்களுக்கு வேண்டிய பதில்களுக்கான தரவுகள் பற்றி அறிவதற்கு என்னோடு உரையாடுவான். 1984-88 காலத்தில் பிரஜைகள் குழு வேலை காரணமாக கிலாலி கஷ்டங்களுக்கிடையேயும் நான் மாதாமாதம் கொழும்புக்கு வருவேன். சிவராமிடமிருந்து அரசியற் புதினங்களையும் அவனது வியாக்கியானங்களையும் அறிந்து கொள்வதே எனது பசியாகவிருந்தது. சிவராம் என்னைப் பல தடவைகள் மிக மிக வன்மையாக கண்டித்திருக்கிறான். நீங்கள் இந்த அரசியலில் இறங்க வேண்டாம், உங்கள் தமிழ் வட்டத்தினுள் நின்று கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அதன் மூலம் ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பல உள்ளன என்று சற்று கோபமாகவே கூறுவான். வேறு சிலரும் அப்படிச் கூறுவது வழக்கம். ஆனால் அந்த குரலிலிருந்த உண்மையும், நேர்மையும் அந்த குரலுக்குரியவன் மறைந்ததன் பின்னர் தான் தெரியவருகின்றது.

சிவராம் அதிகம் பேசமாட்டான் மற்றவர்களை பேச வைக்கும் ஆற்றல் அவரிடமிருந்தது. அவனுடைய நட்புக்களும் தொடர்புகளும் பல. அவற்றையெல்லாம் வலக்கை இடக்கைக்கு தெரியாத முறையிலேதான் வைத்திருந்தான். மரணத்தின் பொழுதுதான் அந்த உண்மைகள் தெரியவந்தன.

அவனுடைய அறிவாழம் மிகப்பெரியது. பின் நவீனத்துவம் பற்றி நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது அந்த விவாத இறுதியில் ஒரு நாள் அவனிடம் சொன்னேன் இதில் இத்தனை நாட்களை செலவழித்ததன் நியாயப்பாடு இப்பொழுது சரியோ என்று எனக்கு விளங்கவில்லையென்று. அப்பொழுதுதான் பின் நவீனத்துவம் பற்றிய தனது மெய்பியல் நிலைபாடுகளை என்னிடத்து எடுத்துக் கூறினான். இதையேன் முன்னரேயே என்னிடம் பேசவில்லை என்று கேட்டேன். அவன் சிரித்துக் கொண்டான். அவனைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் விக்டெக்கர் என்ற அமெரிக்க ஆய்வாளர் சொன்னார் சிவராம் ஏறத்தாழ நான்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னரேயே இதைப்பற்றி நிறைய விவாதித்திருந்தான் என்று.

சிவராமினுடைய வாசிப்பின் ஆழமும், அகலமும் மிக மிக அசாதாரணமானதாகும். எனது இளையமகள் வர்தனியுடன் சமகாலத்து தமிழ்ச் சினிமா நட்சத்திரங்கள் பற்றி உன்னிப்பாக விவாதிப்பான். அவன் வாசிக்காத தமிழ் சஞ்சிகைகள் இல்லையென்று கூறலாம். சிவராமுக்கு

என் குடும்பத்துடன் ஓர் சகோதர ஐக்கியம் இருந்தது. அவனது மரணத்தின் பொழுது சிவராமண்ணா என்று அவர்கள் வாய்விட்டுக் கதறினர்.

தொடர்மாடிக் குடியிருப்பிலுள்ள எங்கள் வீட்டுக்குள் வர விரும்புவவர்கள் எப்பொழுதுமே வெளியே இருக்கும் மணியை அடித்துத்தான் உள்ளே வருவது வழக்கம். சிவராம் அப்படி மணியை அடித்து காத்திருந்து உள்ளே வந்ததில்லை. கதவை திடீரென திறந்துக் கொண்டே உள்ளே வருவான். சந்திக்க வரும் பொழுதுகூட திகதி, நாள் நியமித்து வருவது கிடையாது. கீழே வந்து நின்று கொண்டு சில வேளைகளில் வரட்டுமா என்று கேட்பான். அவ்வளவுதான். வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதும் அப்படித்தான். வாய் உபசாரமான பிரியாவிடை கிடையாது. கதவை திறந்து மூடுவான். பிறகுதான் தெரியும் போய்விட்டானென்று, ஒரு வருடமாகிய இன்றைய நிலையிலும் வருகை மணியை அடிக்காது யாராவது கதவை திறந்தால் அது சிவராமாக இருக்காதோ என்ற அங்கலாய்ப்புடன் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். சிவராமின் மறைவு பற்றி சிவராமின் மனைவி அமெரிக்க பத்திரிகையாளர் ஒருவருக்கு கூறியது மிக முக்கியமானதாகும்: "எனக்கும் எனது பிள்ளைகளுக்கும் நடந்தது போல் இனி எவருக்குமே நடக்க வேண்டாம்". "ஜனநாயகம்" பற்றிய பேச்சு அதிகரிக்க அதிகரிக்கத்தான் சிவராம் போன்றோர்கள் மறைக்கப்படுகின்றார்கள். அறிவும் நேர்மையும் என்றுமே ஒழித்து வைக்கப்படக் கூடியவையல்ல.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

லால் ஜெயவர்தன (1934-2004)

லால் ஜயவர்த்தனா மறைந்து இரண்டு ஆண்டுகள் (April 2004) நிறைவறப் போகின்றது எனும் தகவல் அவரது மரணம் தந்த அதிர்ச்சியிலுள்ளே நம்மை மேலும் அமிழ்த்துவதாகவே உள்ளது.

லால் ஜயவர்தன அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து சென்ற மிகப் பெரிய சர்வதேச பொருளியற் துறை நிர்வாகிகளுள் ஒருவராவார். காமினி கொரியா அவர்கள் ஜ.நா. நிறுவனத்தின் வர்த்தகம் அபிவிருத்திக்கான மையத்தின் (UNCTAD) செயலாளர் நாயகமாக விளங்கியவர். லால் ஜயவர்தன ஐக்கிய நாடுகள் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பகுதியான அபிவிருத்தி பொருளியல் ஆராய்ச்சிக்கான உலக நிறுவனத்தின் (WIDER) தொடக்க பணிப்பாளராக நியமிக்கப் பெற்று இரண்டு பதவிக்காலங்கள் (6 வருடங்கள்) அப்பொறுப்பை நிர்வகித்தவர்.

அண்மையில் அவரது நண்பரான லண்டன் பல்கலைக்கழக கிங்ஸ் கல்லூரியின் பொருளியற் பேராசிரியர் அஜித் சிங் அவர்கள், WIDER காலத்துக்கு முன்னரேயே ஜ.நாவின் சர்வதேச நிலைப்பட்ட நிதி நிறுவனங்களின் குழுக்கள் சிலவற்றின் தலைவராக இவர் ஆற்றிய பணியினை குறிப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கான உலக நிதியுதவி எம்முறையில் அமைய வேண்டுமென்பது பற்றிய மூன்றாம் உலக நாடுகள் நிலைநின்று நோக்கிய பல முக்கிய அறிக்கைகள் வெளிவருவதற்கு, இவர் காரணகர்த்தராக இருந்தாரென்பது நன்கு வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் சர்வதேச நிர்வாக மட்டத்தில் ஆசிய ஆபிரிக்க இளம்நிபுணர்கள் குழுவொன்று தொழிற்பட்டது. தத்தம் நாடுகளின் பொருளியல் துறை நிபுணத்துவ பிரதிநிதிகளாக சர்வதேச நிதிநிறுவனங்களின் செயலமர்வுகளுக்குச் சென்ற இவர்கள் தங்கள் நாடுகளின் நலன்களை இலக்காகக் கொண்டு நிதி உதவி ஒழுங்குக்கான பரிந்துரைகளைச் செய்துள்ளனர். அக்காலத்து ஜேர்மன் நிதியமைச்சர் வில் பிராண்ட் (Willy Brandt) முன் மொழிவின் மூலம் நிறுவப் பெற்ற நிதி உதவி ஆய்வுக் குழுவில் லால் ஜெயவர்தன முக்கிய இடம்

வகித்தார் என்பதனை 2005 ஏப்ரல் மாதம் புதுடில்லியில் தானே முன்னின்று ஒழுங்கு செய்த வைபவத்தில் இந்தியாவின் பிரதமர் மன்மோகன் சிங் எடுத்துக் கூறினார். அதேபோன்று மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கான உலக வங்கியின் சிறப்புப் பண எடுப்பு உரிமைகள் பற்றிய (Special Drawing Rights) முக்கியமான தீர்மானத்துக்கான அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பதில் லால் ஜெயவர்தன பெற்றிருந்த சிறப்பிடம் பற்றி அஜித் சிங் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1970 களில் மூன்றாவது உலக நாடுகள் சார்பாக ஈடுபட்டிருந்த பொருளியல் நிபுணர்களின் பெயர்களையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்: ராஉல் பிரபிச் (ஆஜ்மீனா), மன்மோகன் சிங் (இந்தியா), மஹ்பூல்-உல்-ஹக் (பாகிஸ்தான்), லால் ஜெயவர்த்தன (இலங்கை), டொக்டர் கென் (கானா).

இலங்கை நிலையில் லால் ஜெயவர்த்தன தனது 41 வது வயதிலேயே நிதியமைச்சின் செயலாளராக விளங்கியவர். டாக்டர் என்.எம். பெரேரா நிதியமைச்சராக இருந்த பொழுது இவரே செயலாளராக இருந்தவர். அதன் பின்னர் ஐரோப்பிய ஆணைக்குழுவின் இலங்கைப் பிரதிநிதியாகவும், பின்னர் சிறிது காலம் இங்கிலாந்தில் இலங்கைத் தூதுவராகவும் கடமையாற்றினார். இவற்றுக்கு மேலாக வெளிவிவகார அமைச்சின் பொருளாதார ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றினார்.

WIDER இன் பணிப்பாளராக இருந்த பொழுது ஆற்றிய பணி உண்மையில் முன்னுதாரணமில்லாத சிறப்பினை உடையதென்பர். உலகின் தலைசிறந்த பொருளியல் நிபுணர்களை வரவழைத்து அபிவிருத்தி பொருளியல் பற்றி பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளை வெளிக்கொணர்ந்தார். பொருளியற் துறைக்கான நோபல் பரிசினை வென்ற அமிர்தியா சென், ரொபர்ட் ஜோலோ போன்றவர்கள் லால் ஜெயவர்த்தனாவுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிய அவரது நண்பர்களாவர். WIDER இலிருந்து வெளிவந்த அறிக்கைகள் பல பலத்த சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்தின. அதற்கான ஒரு பிரதான காரணம் அபிவிருத்தி பொருளியல் என்ற எண்ணக் கருவுக்குள் இவர் முற்றிலும் பொருளியல் சாராத ஆனால், சமூக நல்வாழ்வுக்கு அவசியமான அம்சங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டமை ஆகும்.

பிரபல பேராசிரியர் எஸ்.ஜே. தம்பையா எழுதிய Buddhism Betrayal என்ற நூலுக்கு அவர் எழுதியிருந்த முன்னுரையும் இலங்கையின் இனத்துவவாதிகளிடையே பாரிய எதிர்ப்பை தோற்றுவித்திருந்தது.

லால் ஜெயவர்த்தனாவின் சிந்தனைத் திறனை அவர் எழுதிய அறிக்கைகளிலும், பொருளியற் துறை நூல்களுக்கான முன்னுரைகளிலும் காணவேண்டுமென பொருளியலாளர்கள் கூறுவர்.

இலங்கையின் இனக் குழுமப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக லால் ஜெயவர்தன கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் மிக முக்கியமானவை. தமிழ்

இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு பின்புலமாக அமைகின்ற பொருளாதார உரிமை மறுப்புக்கள், இழப்புக்கள் ஆதியனவற்றை அகற்றுகின்ற அதேவேளையில், அபிவிருத்திப் பாதைக்கு இட்டுச் செல்கின்ற பொருளாதார திட்டங்களை அரசியற் பேச்சுவார்த்தைகளின் பொழுது முன் வைப்பது அவசியமென்றும், பொருளாதார சமவீனம் பற்றிய மனப்பயங்கள் இருக்கும் வரை இப்பிரச்சினையை தீர்க்க முடியாதென்றும் அவர் உறுதியாக நம்பினார். அதற்கான முன்னெடுப்புக்களை அரசாங்க மட்டத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யும் பொழுதே தமிழர் உள்பாங்கை திருப்திபடுத்த முடியுமென்றும் கூறினார். அவையாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணாதவரை தென்னிலங்கை சுபீட்சமாக வாழ முடியாது என அடித்துக் கூறினார்.

தனது இறுதி நாட்களில் G.D.N எனப்படும் பூகோள அபிவிருத்திக்கான அமைப்புப் பின்னல் (Global Development Network) என்ற நிறுவனத்தின் முக்கியஸ்தராக விளங்கினார். இந்நிறுவனத்தில் அவரது நண்பரான மன்மோகன் சிங்கும் ஒரு முக்கிய செயற்பாட்டாளராவார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது மேற்படிப்பை தொடங்கிய அவர் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் கிங்ஸ் கல்லூரி மாணவராக பொருளியற் துறையில் சிறப்பு கலைமாணி தேர்வுப் பெற்றார். பின்னர் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திலே தனது கலாநிதி பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டார். இவரது கலாநிதி பட்ட ஆய்வு பலராலும் புகழப்பட்டதொன்றாகும். கின்ஸீய வாத பொருளியல் துறையில் புலமை நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்த இவருக்கு இவரது சிறப்புப் பணிகள் காரணமாக கிங்ஸ் கல்லூரியின் புலமை விருது வழங்கப் பெற்றது.

லால் ஜெயவர்த்தன, இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆளுனராக விருந்த என்.யு. ஜயவர்த்தனாவின் மகனாவார். இவர் குமாரி ஜயவர்த்தனாவை வாழ்க்கைத்துணையாக கொண்டிருந்தார். இவர்களுக்கு ஒரு மகன் உள்ளார்.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

ஆய்வுக்கட்டுரைகள் சமர்ப்பிப்பது தொடர்பான அறிவுறுத்தல்கள்

கட்டுரைகள் புலமைதர உசாவலின் பின்னரே பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். சமூக அறிவுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வேறு சஞ்சிகைகள், ஆய்விதழ்கள் போன்ற எதிலும் வெளியிடப்பட்டிருத்தல் கூடாது. தமிழில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் பெரிதும் விரும்பப்பட்டாலும், ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும் சமர்ப்பிக்கப்படலாம். அவை பிரசுரிப்பதற்குத் தகைமை பெறுமாயின் உரிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் வெளியாகும்.

உசாவலுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகளுக்கு சொல் எண்ணிக்கை பற்றிய மேல்செல்லை எதுவுமில்லையாயினும் கட்டுரைகள் 5000-6000 சொற்களைக் கொண்டிருத்தல் பெரிதும் வரவேற்கப்படும். அதே போன்று, மீளாய்வுக் கட்டுரைகள் 3000-5000 சொற்களையும், நூல் மதிப்பீடுகள் 1000-2000 சொற்களையும் கொண்டிருக்கலாம்.

கட்டுரையின் இரு பிரதிகள் தாளில் ஒரு பக்கத்தில் மாத்திரம் எழுதப்பட்ட கைஎழுத்துப் பிரதியாகவோ கணினிப் பிரதியாகவோ உசாவலுக்கெனச் சமர்ப்பிக்கப்படலாம். எனினும், கட்டுரையில் எழுதியவர் பெயர், பதவி, நிறுவன விபரங்கள் எதுவும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடாது. இவை வேறொரு தாளில் தனியாக எழுதப்பட்டுக் கட்டுரையுடன் இணைக்கப்படுதல் வேண்டும். இவற்றுடன் 100 முதல் 125 சொற்கள் கொண்ட கட்டுரைச் சுருக்கமொன்றும் கட்டுரையுடன் அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். கட்டுரைச் சுருக்கத்துடன் கட்டுரையிற் பயன்படுத்தப்படும் நான்கு முக்கியமான பதங்களையும் தயவுசெய்து குறிப்பிடவும். கட்டுரையை முடியுமாயின் 'விய்யா' எழுத்துருவினைப் பயன்படுத்தி இறுவட்டிற் (CD), கட்டுரையின் கடினப்பிரதியுடன் அனுப்புவது பெரிதும் விரும்பப்படும். எனினும், இது எதுவிதத்திலும் கட்டாயமானதன்று.

ஆய்வுக்கட்டுரைக்கான மேற்கோள்களுக்கு ஆசிரியர் திகதி முறைமையினை (Author Date System) அல்லது அடிக்குறிப்பு முறைமையினைப் பின்பற்றலாம்.

ஆசிரியர் திகதி முறைமை : (ஆசிரியர் பெயர், வெளியிட்ட ஆண்டு: பக்கம்). இம்முறை பிற்பற்றப்பட்டால் அகரவரிசைப்படுத்தப்பட்ட உசாத்துணை நூற்பட்டியல் கட்டுரையின் இறுதியில் இருக்க வேண்டும்.

அடிக்குறிப்பு

நூலாயின்

: முதலெழுத்துக்களுடன் ஆசிரியர் பெயர், நூலின் தலைப்பு, வெளியீட்டாளர் பெயர், வெளியிடப்பட்ட இடம், வெளியிட்ட ஆண்டு, பக்கம்.

சஞ்சிகையாயின்

: முதலெழுத்துக்களுடன் ஆசிரியர் பெயர், "கட்டுரையின் பெயர்", சஞ்சிகையின் பெயர், தொகுதி இலக்கம், இதழ் இலக்கம், பக்கம்.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

நூலாயின்

: ஆசிரியர் பெயரும் அவரின் முதலெழுத்துக்களும் (வெளியிட்ட ஆண்டு), நூலின் தலைப்பு, நூல் வெளியீட்டாளர் பெயர், வெளியிடப்பட்ட இடம்.

சஞ்சிகையாயின்

: ஆசிரியர் பெயரும் அவரின் முதலெழுத்துக்களும் (வெளியிட்ட ஆண்டு), "கட்டுரையின் தலைப்பு", சஞ்சிகையின் பெயர், தொகுதி இலக்கம், இதழ் இலக்கம், வெளியீட்டாளர் பெயர், வெளியிடப்பட்ட இடம்.

சந்தா விபரம் : ஒர் ஆண்டுக்கு (இரு இதழ்கள்) இலங்கை	இந்தியா (வான்மார்க்கம்)	ஏனையநாடுகள் (வான்மார்க்கம்)
தனிநபர் ... - 500/=	U.S.\$ 8	U.S.\$ 20
நிறுவனம் ... - 2000/=	U.S.\$ 32	U.S.\$ 80
தனி இதழ் ... - 300/=	U.S.\$ 5	U.S.\$ 12

PRINTED BY
KUMARAN PRESS

CHENNAI - INDIA

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ISSN 1391-9830

9 771391 983005